

ERIN WATT

Palatul de hârtie

AL TREILEA VOLUM DIN SERIA
FAMILIA ROYAL

TREI

*Cititorilor care s-au îndrăgostit de seria aceasta.
Voi ați însuflețit aceste povești, cum nu ne-am fi imaginat
că e posibil. Vă mulțumesc.*

Capitolul 1

Reed

- Unde te aflai în seara asta între orele opt și unsprezece?
- De cât timp te culci cu prietena tatălui tău?
- De ce ai ucis-o, Reed? Te-a înfuriat? Te-a amenințat că-i va divulga idila tatălui tău?

Am văzut suficiente emisiuni cu temă polițistă, încât să știu că trebuie să-ți ții gura când te afli într-o cameră de interogatoriu. Fie asta, fie rostești cele șase cuvinte magice: *vreau să fie prezent avocatul meu.*

Iar asta e exact ceea ce am făcut în ultima oră.

Dacă aș fi fost minor, nenorociții nici măcar n-ar fi visat să mă interogheze în absența unui părinte sau a unui avocat. Dar am optsprezece ani, deci mă consideră o țintă tocmai bună de vânat. Sau poate consideră că sunt destul de fraier, încât să răspund întrebărilor lor tendențioase fără ca avocatul meu să fie de față.

Detectivii Cousins și Schmidt nu par a se sinchisi de numele meu de familie. Nu știu de ce, mi se pare destul de reconfortant. Am trecut nestingherit prin viață pentru că sunt un Royal. Dacă intru în bucluc la școală, tata completează un cec, iar păcatele mele sunt date uitării. Fetele au stat mereu la rând să ajungă la mine în pat, ca să le poată spune prietenelor că și-au tras-o cu un Royal.

Nu că mi-aș dori ca fetele să stea la coadă pentru mine. În perioada asta, nu-mi pasă decât de o singură fată: Ella Harper. Și mă ucide lent gândul că a trebuit să mă vadă scos din casă cu mâinile încătușate.

Brooke Davidson e moartă.

Încă nu pot procesa chestia asta. Iubita materialistă a tatălui meu, cu păr blond-platinat, era teribil de vie când am plecat mai devreme din apartamentul ei.

Însă nu le voi spune chestia asta detectivilor ăștora. Nu sunt dobitoc. Vor răstălmăci orice spun.

Enervat de tăcerea mea, Cousins lovește cu mâinile masa de tablă dintre noi doi.

— Răspunde-mi, căcăciosule!

Pe sub masă, pumnii încep să mi se încleșteze. Îmi forțez degetele să se relaxeze. E ultimul loc în care ar trebui să mă pierd cu firea.

Colega lui, o femeie tăcută, pe nume Teresa Schmidt, îi aruncă o privire în semn de avertisment.

— Reed, spune ea cu voce blândă, nu te putem ajuta dacă nu cooperezi. Iar noi vrem să te ajutăm.

Ridic o sprânceană. Serios? Polițistul bun/polițistul rău? Presupun că s-au uitat la aceleași emisiuni la care m-am uitat și eu.

— Oameni buni, le spun calm, încep să mă întreb dacă aveți probleme cu auzul sau ceva de genu' ăsta.

Rânjind, îmi încrucșez brațele pe piept.

— Deja am cerut să-mi vină avocatul, ceea ce înseamnă că trebuie să așteptați până ajunge el ca să mă luați la întrebări.

— Putem să-ți punem întrebări, spune Schmidt, iar tu poți să ne dai răspunsurile. Nicio lege nu interzice asta. Poți chiar să ne oferi informații din proprie inițiativă. De exemplu, am putea face un progres dacă ne-ai explica de ce ai sânge pe tricou.

Rezist instinctului de a-mi trage o palmă.

— Am să aștept până ajunge aici Halston Grier, dar vă mulțumesc pentru informațiile astea.

În încăperea mică se așterne tăcerea.

Cousins își scrâșnește în mod vizibil măselele. Schmidt doar oftează. După care ambii detectivi își dau scaunele în spate și părăsesc încăperea, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Royal – 1.

Poliția – 0.

Exceptând faptul că, deși au renunțat în mod clar la a mă interoga, îmi respectă cerința cu vârf și îndesat. În următoarea oră stau singur în încăperea, întrebându-mă cum dracu' a ajuns viața mea în punctul ăsta. Nu sunt un sfânt și n-am pretins niciodată c-aș fi. Am fost implicat în ceva bătaii. Sunt nemilos atunci când se impune.

Dar... ăsta nu sunt eu. ăsta care e târât afară din propria-i casă cu cătușe la mâini. Care trebuie să vadă privirea cuprinsă de teamă a iubitei atunci când e luat și așezat în spatele unei mașini de poliție.

Până în momentul în care ușa se deschide larg din nou, claustrofobia s-a instalat deja, făcându-mă să fiu mai necioplit decât ar trebui.

— Ți-a luat ceva timp! mă răstesc la avocatul tatălui meu.

Bărbatul cărunt, de cincizeci și ceva de ani, e îmbrăcat la costum, în ciuda orei târzii. Îmi zâmbeste cu compasiune.

— Ei bine, ia uite cine e binedispus.

— Unde e tata? întreb poruncitor, aruncând o privire dincolo de umărul lui Grier.

— E în sala de așteptare. Nu are dreptul să intre aici.

— De ce nu?

Grier închide ușa și se îndreaptă către mine. Pune servieta pe masă și-i desface încuietorile din aur.

— Fiindcă nicio lege nu-i poate împiedica pe părinți să poată depune mărturie împotriva copiilor lor. Dreptul la tăcere se extinde doar asupra soților.

Pentru prima dată de când am fost arestat, simt că mi se face rău. Să depună mărturie? Chestia asta n-o să ajungă în *instanță*, nu-i așa? Cât de departe au de gând polițiștii să meargă cu mizeria asta?

— Reed, inspiră.

Mi se strânge stomacul. Futu-i! Detest faptul că am trădat chiar și o fărâmbă de neajutorare în fața omului ăstuia. Eu nu mi arăt slăbiciunea. Niciodată. Singura persoană în fața căreia am putut lăsa garda jos e Ella. Fata aia are puterea de a trece de barierele mele și de a mă *vedea* pe bune. Pe mine, cel

adevărat, nu pe nenorocitul insensibil și rece pe care-l văd toți ceilalți.

Grier scoase un carnetel galben și un stilou din aur cu cerneală. Se așază pe scaunul din fața mea.

— Voi face ca totul să se termine repede, îmi promite el. Dar, mai întâi, trebuie să știu cu ce avem de-a face aici. Din ce am reușit să scot de la polițiștii care se ocupă de investigație, există pe înregistrările camerelor de securitate imagini cu tine intrând în apartamentul lui O'Halloran la opt și patruzeci și cinci de minute în seara asta. Pe aceeași înregistrare apari tot tu, plecând, aproximativ douăzeci de minute mai târziu.

Arunc priviri de jur împrejur, uitându-mă după camere de supraveghere sau echipament de înregistrare. Nu văd nicio oglindă, deci presupun că nu ne privește nimeni dintr-o a doua cameră întunecată. Sau cel puțin așa sper.

— Tot ce vorbim aici rămâne între noi, mă asigură Grier, văzându-mi expresia circumspectă. Nu ne pot înregistra. Privilegiul relației client-avocat.

Expir ușor.

— Mda. Am fost mai devreme la ea la apartament. Dar, la naiba!, nu am ucis-o.

Grier aprobă din cap.

— În regulă, spune el și notează ceva iute în carnet. Haide să ne întoarcem și mai în urmă. Vreau să-mi spui totul de la bun început. Spune-mi despre tine și Brooke Davidson. Niciun detaliu nu este prea nesemnificativ. Trebuie să știu totul.

Încerc să nu oftez. Minunat. *Asta* o să fie distractiv.

Capitolul 2

Ella

Dormitoarele fraților Royal se află în aripa de sud, în timp ce încăperile tatălui lor sunt în cealaltă zonă a conacului. Așa că o iau la dreapta când termin de urcat scările și grăbesc pasul spre ușa lucioasă din lemn masiv a lui Easton. Nu răspunde la ciocănitul meu discret. Jur că băiatul ăsta ar putea să doarmă și în timpul unui uragan. Bat la ușă puțin mai tare. Cum tot nu aud nimic, deschid ușa și-l găsesc pe Easton tolănit pe pat, cu fața în jos.

Mă apropii și-l scutur de umăr. Mormăie ceva.

Îl scutur din nou, copleșită de spaimă. Cum de încă doarme dus? Cum de a dormit în tot timpul haosului care s-a petrecut la parter?

— Easton! izbucnesc. Trezește-te!

— Ce-i? mormăie el, abia crăpând o pleoapă. Rahat, e timpul să plec la antrenament?

Se rostogolește, trăgând și păturile după el și dezgolind mai multă piele decât mi-aș dori să văd. Pe podea, găsesc o pereche de pantaloni de trening și-i arunc pe pat. Îi aterizează pe cap.

— Ridică-te, îl implor.

— De ce?

— Fiindcă se prăbușește cerul pe noi, de-aia!

El clipește confuz.

— Ce?

— Treaba-i nasoală! urlu, după care inspir adânc, ca să mă calmez.

Nu funcționează.

— Ne vedem în cameră la Reed, bine? izbucnesc.

Probabil ghicește neliniștea de necontrolat din vocea mea, fiindcă se dă jos din pat fără să mai zăbovească. Prin fața ochilor îmi mai trece o bucată de piele dezgolită înainte să ies pe ușă.

În loc să merg în cameră la Reed, grăbesc pasul pe holul imens, spre dormitorul meu. Casa asta e ridicol de mare, ridicol de frumoasă, dar toată lumea dinăuntru ei e atât de distrusă. Inclusiv eu.

Presupun că sunt o adevărată Royal.

Dar nu, chiar nu sunt. Omul de la parter e o reîmprospătare stridentă a ideii că nu fac parte din familia asta. Steve O'Halloran. Tatăl meu cel nu-tocmai-mort.

Mă cuprinde un val de emoție, genunchii mi se moaie și simt c-o să mă apuce o criză de isterie. Mă simt îngrozitor că tocmai l-am lăsat baltă acolo, la parter. Nici măcar nu am făcut cunoștință cu el înainte să mă răsucesc pe călcâie și să fug la etaj. E de la sine înțeles că și Callum Royal a făcut același lucru. Era atât de îngrijorat din cauza lui Reed, încât pur și simplu a izbucnit: „Nu mă pot ocupa de asta acum. Steve, așteaptă-mă aici”. În ciuda vinovăției care mă copleșește, îl alung pe Steve într-o cutiuță din spatele minții, peste care

trântesc un capac de fier. Nu mă pot gândi la el acum. Trebuie să mă concentrez la Reed.

În camera mea, nu mai pierd vremea și-mi scot ghiozdanul de sub patul imens. Întotdeauna îl țin într-un loc în care pot avea cu ușurință acces la el. Deschid fermoarul și respir ușurată, văzând portofelul de piele în care se află banii primiți de la Callum.

Când m-am mutat aici, Callum mi-a promis că mă va plăti cu zece mii de dolari pe lună, atât timp cât nu voi încerca să fug. Pe cât de mult am detestat conacul Royal la început, pe atât de curând am început să-l iubesc. În perioada asta, nu-mi pot imagina cum ar fi să locuiesc oriunde altundeva – aș rămâne chiar dacă n-aș primi un stimulent financiar. Însă, din cauza anilor în care am trăit fără bani – și a naturii mele suspicioase, în general –, nu i-am spus niciodată lui Callum să se oprească.

Acum îi sunt veșnic recunoscătoare pentru acest stimulent. În ghiozdanul ăsta sunt suficienți bani, încât să mă pot întreține luni întregi, poate chiar mai mult.

Arunc ghiozdanul pe umăr și mă grăbesc spre dormitorul lui Reed, în același timp în care Easton iese pe hol. Părul său negru e împrăștiat în toate direcțiile, dar cel puțin acum are pantaloni pe el.

— Ce naiba se întâmplă? mă întrebă cu asprime, urmându-mă în camera fratelui său mai mare.

Deschid larg ușa de la dressingul lui Reed, scanând cu o privire frenetică spațiul generos. Găsesc ceea ce căutam pe un raft din spate.

— Ella? mă întreabă Easton din nou.

Nu-i răspund. Se încruntă, în timp ce mă privește trăgând pe covorul crem o valiză bleumarin.

— Ella! La naiba, ai de gând să vorbești cu mine?

Când încep să arunc lucruri în valiză, nu mai e încruntat, ci deja se holbează la mine cu ochii cât cepele. Câteva tricouri, hanoracul verde – preferatul lui Reed –, jeansi, vreo două maiouri. De ce altceva ar mai putea avea nevoie... Ăăă, boxeri, șosete, o curea...

— De ce împachetezi hainele lui Reed? strigă el, iar tonul său ascuțit mă întrerupe din panica mea.

Tricoul gri ponosit din mâinile mele cade pe covor. Bătăile inimii îmi accelerează atunci când mă izbește din nou gravitatea situației.

— Reed a fost arestat pentru uciderea lui Brooke! izbucnesc. Taică-tău e la secția de poliție cu el.

Easton rămâne cu gura căscată.

— Ce mama dracului? exclamă el. Apoi continuă: a venit poliția cât eram la cină?

— Nu, după ce ne-am întors din D.C.

Cu toții am fost în D.C. mai devreme, să cinăm, în afară de Reed. Așa trăiește familia Royal. Sunt atât de plini de bani, încât Callum are mai multe avioane private la dispoziția lui. Probabil îl ajută și faptul că deține o companie care

proiectează avioane, dar tot e absolut incredibil. Faptul că am luat avionul din Carolina de Nord până în D.C. în seara asta – ca să mergem la *cină* – e un semn de bogăție dementă. Reed a rămas acasă fiindcă îl durea rana dintr-o parte. A fost înjunghiat la docuri serile trecute și a spus că analgezicele l-au amețit prea tare ca să poată veni cu noi. Dar nu era prea amețit ca să meargă să se vadă cu Brooke.

Doamne! Ce-a făcut cu adevărat în seara asta?

– S-a întâmplat acum vreo zece minute, adaug fără vlagă. Nu l-ai auzit pe taică-tău urlând la detectiv?

– N-am auzit niciun căcat. Am... ah...

Văd o licărire de rușine în ochii săi albaștri.

– Am dat pe gât o sticlă de votcă în seara asta la Wade. Am venit acasă și m-am prăbușit imediat.

Nici măcar nu am energia necesară să-i țin morală că a băut. Dependența lui Easton e gravă, dar suspiciunea de *crimă* care planează asupra lui Reed e de un milion de ori mai urgentă în momentul de față.

Îmi încleștez pumnii. Dacă Reed ar fi fost aici acum, i-aș fi tras un pumn – atât pentru că m-a mințit, cât și pentru că a fost săltat de poliție.

Într-un final, Easton întrerupe tăcerea copleșitoare.

– Crezi că el a făcut-o?

– Nu.

Dar, deși vorbesc încrezător, în secret sunt dată peste cap.

Când m-am întors de la cină, am văzut că Reed avea copcile scoase și sânge pe abdomen. Îi ascund aceste indicii

incriminatoare lui Easton. Am încredere în el, dar nu e aproape niciodată treaz. Trebuie să-l protejez în primul rând pe Reed, pentru că cine știe ce ar putea să-i iasă pe gură lui Easton când e beat sau drogat.

Înghițind în sec, mă concentrez din nou la sarcina mea – aceea de a-l proteja pe Reed. Mai arunc la rezezeală niște haine în valiză și închid fermoarul.

– Nu mi-ai zis pentru ce împachetezi, spune Easton cu frustrare.

– În caz că trebuie să fugim.

– Cine?

– Reed și cu mine.

Sar în picioare și mă reped spre dulapul lui Reed, la sertarul de șosete.

– Vreau să fiu pregătită în caz de orice, bine?

Ăsta e singurul lucru la care excelez: sunt mereu pregătită să-mi iau tălpașuța. Nu știu dacă se va ajunge la asta. Poate că Reed și Callum vor intra fluierând pe ușa din față și ne vor anunța: „Totul s-a rezolvat! Acuzațiile au fost retrase!” Poate lui Reed nu-i va fi acceptată cauțiunea sau cum naiba se numește și nu va veni acasă deloc.

Dar, în cazul în care nu se întâmplă nimic din toate astea, vreau să fiu pregătită să fug din oraș cât ai zice pește. Rucsacul meu e întotdeauna pregătit cu ce-mi trebuie, dar Reed nu se pricepe la planuri ca mine. El e impulsiv. Nu gândește întotdeauna înainte să acționeze...

Înainte săucidă? Alung gândul ăsta îngrozitor. Nu. Nu se poate ca Reed să fi făcut lucrul de care e acuzat.

— Pentru ce urlați atâta, fraților? se aude o voce somnoroasă dinspre ușa camerei lui Reed. Vă auzim de pe hol.

Gemenii Royal, în vârstă de șaisprezece ani, intră în cameră. Poartă câte o pătură înfășurată în jurul taliei. Chiar nimeni din familia asta nu crede în pijamale?

— Reed a scos-o din schemă pe Brooke, le spune Easton fraților lui.

— Easton! spun indignată.

— Ce? N-ar trebui să le spun fraților mei că fratele nostru tocmai a fost arestat pentru crimă?

Atât Sawyer, cât și Sebastian expiră șuierând.

— Vorbești serios? întreabă Sawyer tăios.

— Tocmai l-au săltat polițiștii, șoptesc.

Easton pare să se simtă cam rău.

— Tot ce spun e că n-ar fi făcut-o dacă nu aveau niște probe împotriva lui. Poate e cu privire la...

Desenează un cerc în jurul abdomenului.

Gemenii clipesc perplecși.

— Ce? Bebelușul? întreabă Seb. De ce i-ar păsa lui Reed de progenitura demonică a lui Brooke?

Căcat! Am uitat că gemenii sunt total pe din afară. Știu că Brooke e însărcinată – am fost cu toții de față când s-a făcut anunțul acela îngrozitor –, dar nu au habar de cealaltă chestie pe care o susținea Brooke.

— Brooke amenința că va spune tuturor că Reed e tatăl copilului, le mărturisesc.

Două perechi identice de ochi albaștri se fac mari cât cepele.

— Dar nu-i adevărat, spun cu fermitate. Doar s-a culcat cu ea de vreo două ori, iar asta se întâmpla acum mai bine de șase luni. Sarcina ei nu era atât de avansată.

— În fine, zice Seb și ridică din umeri. Deci spui că Reed a lăsat-o gravidă pe mireasa-copilă a tatei și că apoi a scos-o din schemă fiindcă nu-și dorește să aibă prin preajmă un Reed junior?

— Nu era al lui! țip la el.

— Deci chiar e al tatei? spune rar Sawyer.

Ezit.

— Nu cred.

— De ce nu?

— Pentru că...

Of! Secretele din casa asta ar putea umple o jumătate de ocean. Dar nu mai am chef să le păstrez. Nu au prins bine niciunui dintre noi.

— Pentru că și-a făcut vasectomie.

Seb mijește ochii.

— Ți-a zis tata asta?

Aprob din cap.

— A spus că a făcut-o după ce v-ați născut voi doi, fiindcă mama voastră voia mai mulți copii, dar nu putea din cauza nu știu cărei probleme medicale.

Gemenii se uită din nou unul la celălalt, comunicând telepatic.

Easton își scarpină bărbia.

— Mama și-a dorit întotdeauna o fată. Vorbea o groază despre asta, spunea că o fată ne-ar mai fi înmuiat.

Își țuguie buzele.

— Dar nu cred că fetele mă fac mai moale în vreun fel, adaugă.

Mă sufoc de draci. Bineînțeles că Easton duce discuția într-o zonă sexuală. Întotdeauna o face.

Sawyer își înăbușă un râset cu mâna, în timp ce Seb rânjește fără nicio jenă.

— Deci să presupunem că atât Reed, cât și tata spun adevărul – cine e tăticul copilului în cazul ăsta?

— Poate că nu există, sugerează Easton.

— Trebuie să existe, spun.

Nici Reed și nici Callum nu s-au îndoit vreodată de sarcina lui Brooke, deci trebuie să fi fost reală.

— Nu neapărat, mă contrazice Easton. Se poate să fi mințit. Poate că planul ei era să mimeze un avort spontan după ce tata s-ar fi însurat cu ea.

— O nebunie, dar e posibil.

Seb dă din cap aprobator, în mod clar de acord cu ideea asta.

— De ce crezi că nu Reed a ucis-o? mă întrebă Easton, cu ochii licărindu-i de curiozitate.

— De ce crezi că ar fi capabil de așa ceva? i-o arunc înapoi.

El ridică din umeri și se uită la gemeni în loc să se uite la mine.

— Dacă Brooke ne-a amenințat familia, poate că a fost capabil. Poate au început să se certe și s-a petrecut un accident. Există multe explicații posibile.

Greața care m-a cuprins amenință să erupă. Imaginea pe care mi-o prezintă Easton chiar e... posibilă. Copcile lui Reed fuseseră smulse. Avea sânge pe el. Dacă a...

— Nu, spun aproape înecându-mă. N-a făcut-o. Și nici măcar nu vreau să mai discutăm despre asta. E nevinovat. Am încheiat discuția.

— Și-atunci de ce te pregătești să-ți iei tălpașita din oraș?

Întrebarea plată a lui Easton rămâne suspendată în aer. Înghit un urlat de agonie și mă frec la ochi cu ambele mâini. Are dreptate. O parte din mine a decis deja că Reed ar putea fi vinovat. Nu e asta motivul pentru care am pregătite valiza și rucsacul pentru plecare?

Tăcerea se instalează, până când e, într-un final, întreruptă de sunetul inconfundabil de pași de jos. Familia Royal nu are personal care să locuiască în casă, așa că băieții se alarmează imediat la semnele de viață care răzbat de la parter.

— S-a auzit ușa de la intrare? face Seb.

— S-au întors? întreabă aspru Sawyer.

Îmi mușc buza de jos.

— Nu, aia nu era ușa de la intrare. Era...

Mi se pune din nou un nod în gât. Dumnezeu! Am uitat de Steve. La naiba, cum am putut uita de el?

— Ce-i? mă îmboldește Easton.

— Steve, îi mărturisesc.

Cu toții se holbează la mine.

— Steve e la parter. A apărut la ușă chiar în momentul în care Reed a fost luat de poliție.

— Steve, repetă Easton, ușor zăpăcit. Unchiul Steve?

Sebastian scoate un mormăit.

— Unchiul Steve cel *mort*?

Scrâșnesc din dinți.

— Nu e mort. Totuși, arată ca Tom Hanks în *Castaway*. Mai puțin mingea de volei.

— Futu-i mama mă-sii!

Când Easton se îndreaptă spre ușă, îl apuc de încheietură și încerc să-l trag înapoi. Nu am forța necesară să fac asta, dar atingerea mea îl oprește.

Își saltă capul să mă studieze preț de o secundă.

— Nu vrei să cobori și să vorbești cu el? E *tatăl* tău, Ella.

Panica revine în forță.

— Nu. E doar un tip care a lăsat-o gravidă pe maică-mea. Nu mă pot ocupa de asta acum. Eu...

Înghit în sec din nou.

— Eu nu cred că-și dă seama că sunt fiica lui.

— Nu i-ai spus? exclamă Sawyer.

Clatin încet din cap.

— Poate vreunul dintre voi să meargă jos și să... nu știu... să-l conducă într-o cameră de oaspeți sau ceva de genu'?

— Mă duc eu, răspunde Seb imediat.

— Vin cu tine, se bagă rapid și fratele lui. Trebuie să văd asta.

Când gemenii își iau avânt către ușă, îi strig imediat.

— Băieți, nu spuneți nimic despre mine. Serios, nu sunt pregătită pentru asta. Haideți să așteptăm până ajunge Callum acasă.

Gemenii schimbă o privire în care are loc o întreagă discuție într-o secundă.

— Sigur, spune Seb, apoi se fac nevăzuți, galopând pe scări, să-și întâmpine unchiul sculat din morți.

Easton se apropie de mine. Privirea îi aterizează pe valiza de lângă dulap, apoi rămâne fixată pe chipul meu. Într-o clipită, mă ia de mână și-și împletește degetele cu ale mele.

— Nu fugi nicăieri, surioară. Știi și tu că e o idee prostescă.

Mă uit la degetele noastre încrucișate.

— Sunt o fugară, Easton.

— Nu. Ești o luptătoare.

— Pot să lupt pentru alți oameni. Cum ar fi mama sau Reed sau tu, dar... nu mă pricep la bățaliile mele personale.

Îmi mușc și mai tare buza de jos.

— De ce e Steve aici? Se presupune că e *mort*. Și cum au putut să-l aresteze pe Reed?

Vocea îmi tremură al naibii de tare.

— Dacă o să intre la închisoare pentru asta?

— N-o să intre.

Mâna lui o strânge și mai tare pe a mea.

— Reed o să se întoarcă, Ella. Tata va avea grijă de absolut tot.

— Și dacă nu va putea?

— Va putea.

Dar dacă nu va putea?

Capitolul 3

Ella

După o noapte nedormită, mă trezesc în camera cu priveliște spre curtea din fața casei. Sub fereastra enormă e o băncuță tapițată. Mă prăbușesc pe perna moale, fixându-mi privirea pe aleea circulară de dincolo de geam. Țin telefonul în poală, dar n-a țârâit nici măcar o dată azi-noapte sau de dimineață încoace. Niciun apel, niciun mesaj. Nimic.

Imaginația mi-o ia razna, inventând tot felul de scenarii. Se află într-o celulă. Se află într-o cameră de interogatoriu. Mâinile și picioarele îi sunt încătușate. E bătut de un polițist pentru că nu răspunde la întrebări. Trebuie să stea la pușcărie până la proces? Nu știi cum funcționează toate treburile astea cu arestarea, acuzațiile, procesul.

Tot ce știi e că, cu cât Reed și Callum vor fi plecați mai mult timp, cu atât mă voi demoraliza mai tare.

— Bună dimineața!

Aproape cad de pe băncuță la sunetul vocii masculine nefamiliare. Preț de o secundă, cred că a intrat cineva prin efracție în casă sau că, poate, detectivii s-au întors să facă cercetări la fața locului. Dar, când arunc o privire către ușă, îl zăresc acolo pe Steve O'Halloran. E bărbierit și îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de stofă și un tricou polo, nemaiarătând ca un vagabond, ci, mai degrabă, ca tații elevilor pe care-i văd

pe la Astor Park, școala privată la care învățăm eu și frații Royal.

— Ella, corect?

Pe chipul lui se ivește un zâmbet ezitant.

Dau scurt din cap și-mi pun telefonul cu ecranul în jos, întorcându-mă spre fereastră. Nu știu cum să mă comport în preajma lui.

Aseară, m-am ascuns în dormitor, în timp ce Easton și gemenii au avut grijă de Steve. Nu știu ce poveste i-au spus despre mine, dar e evident că nu-și amintește de mine sau de scrisoarea primită de la mama mea înainte să plece în excursia cu deltaplanul, în care se presupunea că murise.

Easton a trecut pe la mine înainte să meargă la culcare și m-a informat că Steve se afla în camera de oaspeți verde. Nici măcar nu știam că există o cameră de oaspeți verde sau unde se află ea.

Un sentiment paralizant de teamă mă face să-mi vină să fug și să mă ascund. Chiar *mă* ascund. Dar m-a găsit oricum, și întâlnirea cu tatăl meu e mai intimidantă decât să ripostez violent împotriva a o sută de fete răutăcioase de la școală.

— Ei bine, Ella... Sunt un picuț confuz.

Apropierea vocii lui mă face să tresar. Uităndu-mă din nou peste umăr, îl văd stând la doar vreo doi pași distanță.

Îmi proptesc călcâiele în plușul de pe băncuță, străduindu-mă să nu mă mișc. E doar un individ. Două picioare, două mâini. Doar un tip care a primit o scrisoare de la o femeie pe moarte, despre o fiică demult pierdută și, în loc să dea de

femeia și de copilul acela, a plecat în călătorie, într-o aventură. Acel gen de individ.

— M-ai auzit? Pare mai tulburat acum, fiindcă nu-și poate da seama dacă-l ignor sau dacă stau prost cu auzul.

Arunc o privire disperată către ușă. Unde e Easton? Și de ce nu s-a întors încă Reed? Dacă nu se mai întoarce acasă niciodată?

Aproape mă sufoc din cauza panicii care-mi arde gâtul.

— Te-am auzit, bolborosesc, într-un final.

Steve vine și mai aproape. Simt mirosul săpunului sau șamponului pe care l-a folosit în dimineața asta.

— Nu sunt sigur la ce mă așteptam aseară, când am coborât din taxi, dar...

Vocea îi devine ironică.

— Să mor eu că nu la asta. Din ce mi-a spus East, înțeleg că Reed a fost arestat?

Dau scurt din cap că da. Și, nu știu de ce, mă enervează să aud că-i spune lui Easton „East”. Porecla sună aiurea în gura unui străin.

Nu e un străin. Îi știe de când s-au născut.

Înghit în sec. Mda, presupun că-i știe. Presupun că mai degrabă eu sunt o străină pentru Royali, nu Steve O'Halloran. Parcă mi-a spus Callum odată că Steve e nașul tuturor băieților.

— Dar nimeni nu s-a gândit să-mi explice cine ești *tu*. Știu că am fost plecat o vreme, dar casa familiei Royal e o locuință burlăcească de ani întregi.

Simt un fior pe șira spinării. Nu, Dumnezeu, nu! Nu pot purta conversația asta acum. Însă ochii de un albastru-deschis ai lui Steve îmi cercetează atent chipul. Așteaptă un răspuns și știu că trebuie să-i spun *ceva*.

— Sunt pupila lui Callum.

— Pupila lui Callum, repetă el cu neîncredere.

— Da.

— Cine sunt părinții tăi? Prieteni de-ai lui Callum? Oare îi cunosc? se întreabă el, mai mult pe sine.

Mă cuprinde spaima, dar, din fericire, nu sunt nevoită să-i răspund, fiindcă observ deodată mașina de oraș neagră parcând pe alee.

S-au întors!

Sar de pe băncuță și ajung în hol cât ai zice pește. Un Callum ostenit și un Reed la fel de obosit intră în casă, abia târându-și picioarele, însă ambii rămân țintuiți locului când mă văd.

Reed se întoarce. Ochii săi de un albastru-intens îi găsesc încet pe ai mei și se opresc.

Inima îmi tresare, după care o ia la galop. Fără niciun cuvânt, mă năpustesc asupra lui.

El mă prinde în brațe, îngropându-și o mână puternică în părul meu și cu cealaltă cuprinzându-mi talia. Mă agăț de el, zdrobindu-mă de pieptul lui, cu coapsa lipită de coapsa lui, ca și cum l-aș putea proteja cu această simplă îmbrățișare.

— Ești bine? șoptesc cu gura pe pectoralul lui stâng.

— Sunt bine.

Vocea îi e gravă, răgușită.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Am fost speriată.

— Știu.

Respirația lui îmi suflă peste ureche.

— Va fi bine. Îți promit. Haide să mergem sus și-am să-ți explic totul.

— Ba nu, n-ai să faci asta! spune Callum concis, auzind promisiunea lui Reed. Nu vorbești cu nimeni dacă nu vrei s-o faci pe Ella martor la proces.

Martor? O, Doamne! Poliția chestionează *martori* și Reed încearcă să-mi spună că totul va fi bine?

În spatele nostru se aude o altă pereche de pași. Reed îmi dă drumul, iar ochii lui se fac mari când îl vede pe bărbatul înalt și blond care intră în hol.

— Unchiule Steve? izbucnește el.

— Reed.

Steve dă din cap în semn de întâmpinare.

Callum se întoarce către tatăl meu.

— Iisuse, Steve, uitasem că ai reapărut! Credeam că am visat toată drăcia asta.

Privirea i se mută de la Steve la mine.

— Voi doi v-ați cunoscut?

Eu dau ferm din cap și încerc să-i transmit cu ochii căscați ideea că nu vreau să iasă la suprafață toată chestia cu tatăl și fiica. Callum ridică dintr-o sprânceană, dar îi e distrasă atenția atunci când Steve spune:

— Tocmai începeam să ne cunoaștem când ați ajuns voi. Și nu, nu ai visat. Am supraviețuit.

Cei doi bărbați se privesc în ochi preț de o clipă. Apoi pășesc amândoi în față, se întâlnesc la mijlocul distanței și se îmbrățișează bărbătește cu câteva bătăi sănătoase pe spate.

— Vai, ce bine e să fii acasă! îi spune Steve vechiului său prieten.

— Cum de ești aici? îi răspunde Callum, părând uluit. Unde mama dracului ai fost în ultimele nouă luni? Am cheltuit cinci milioane de dolari ca să te gălesc! adaugă cu o voce aproape furioasă, pe jumătate stupefiată.

— E o poveste lungă, recunoaște Steve. Hai să luăm loc undeva și te pun la curent...

Un tropăit de pași pe scări îl întrerupe. Cei trei frați Royal mai mici apar la etajului al doilea, fixându-l cu privirile lor albastre pe Reed.

— V-am zis eu că o să se întoarcă! strigă Easton, sărind câte două scări.

Are un păr îngrozitor de ciufulit și nu poartă nimic altceva în afară de boxeri, însă asta nu-l împiedică să-l îmbrățișeze scurt pe Reed.

— Ești bine, frățioare?

— Da, mormăie Reed.

Sawyer și Sebastian se alătură grupului, fixându-și atenția asupra tatălui lor.

— Ce s-a întâmplat la secția de poliție? întrebă Sawyer cu asprime.

— Ce-o să se întâmple mai departe? se bagă și Seb.

Callum oftează.

— L-am trezit din somn pe un prieten – un judecător pe care-l cunosc – și a venit în dimineața asta să stabilească o cauțiune pentru Reed. Trebuie să-i trimit grefierului pașaportul lui Reed mâine-dimineată. Între timp, așteptăm. S-ar putea să trebuiască să mai stai aici o vreme, Steve, îl informează el pe tatăl meu. Casa ta e considerată, în momentul de față, locul unei crime.

— De ce? A scos-o cineva, în sfârșit, din schemă pe iubita mea soție? Întreabă Steve pe un ton sec.

Tresar surprinsă. Dinah, soția lui Steve, e o femeie îngrozitoare și plină de venin, dar nu-mi vine să cred că glumește cu așa ceva.

Nici lui Callum nu-i vine să creadă, fiindcă răspunde cu o voce tăioasă:

— Nu prea e ceva cu care să glumești, Steve! Dar nu, Brooke e cea care a murit. Iar Reed e în mod greșit acuzat că ar avea de-a face cu această crimă.

Degetele lui Reed se împletesc strâns cu ale mele.

— Brooke?

Sprâncenele lui Steve se ridică până în vârful frunții.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Leziune la cap, spune pe un ton rece Reed. Și nu, nu eu am făcut-o.

Callum îl privește cu răceală pe fiul său.

— Ce? mârâie Reed. Astea sunt faptele și nu mă tem de ele. Am mers acolo aseară, după ce am primit un telefon de la Brooke. Voi toți erați plecați și mă simțeam bine, așa că m-am dus. Ne-am certat. Eu am plecat. Când am plecat, era nefericită, dar în viață. Asta e toată povestea.

Și cum rămâne cu copcile tale? îmi vine să strig. Cum rămâne cu sângele pe care ți l-am văzut pe talie când m-am întors de la cină?

Cuvintele îmi rămân înțepenite în gât, făcându-mă să tușesc puternic. Toată lumea se holbează la mine o clipă înainte ca Easton să deschidă gura.

— Bine, dacă asta e povestea, eu te cred.

Chipul lui Reed se întunecă.

— Nu e o poveste... e adevărul.

Easton dă din cap.

— După cum am zis, te cred sută la sută, frățioare.

Privirea lui se mută pe nou-venitul din cercul nostru.

— Oricum, aș prefera să aud povestea unchiului Steve. Să învii din morți? Ești dat naibii!

— Mda, nu a dorit să ne spună absolut nimic aseară, mormăie Sebastian, uitându-se urât la tatăl său. A zis că te așteaptă pe tine.

Callum oftează din nou.

— De ce nu mergem în bucătărie? Mi-ar prinde bine o ceașcă de cafea. Cafeaua de la secție mi-a dat arsuri la stomac.

Cu toții îl urmărim pe capul familiei Royal în bucătăria modernă și spațioasă, de care m-am îndrăgostit încă din clipa în care m-am mutat aici. În timp ce Callum se îndreaptă spre

aparatul de făcut cafea, noi, ceilalți, ne strângem la masă. Cu toții ne așezăm, ca și cum ar fi o duminică obișnuită, nu duminica cu arestarea lui Reed pentru crimă și cu ieșirea din ocean și apariția la ușa noastră a unui om mort.

E atât de ireal. Nu găsesc niciun sens în toate astea.

De pe scaunul de lângă mine, Reed își așază o mână pe coapsa mea, cu toate că nu sunt sigură dacă încearcă să mă liniștească pe mine sau pe el. Poate că pe amândoi.

După ce ia loc pe scaun, Easton trece direct la subiect.

– Deci, ai de gând să ne spui de ce nu ești mort? îl întreabă pe tatăl meu.

Steve zâmbește vag.

– Încă nu-mi pot da seama dacă sunteți bucuroși sau triști că am reapărut.

Nici una, nici alta, aproape că izbucnesc. Reușesc să-mi stăpânesc răspunsul în ultima clipă, dar asta e adevărul. Reapariția lui Steve e mai derutantă decât orice. Și poate și un pic înfricoșătoare.

– Bucuroși, răspund gemenii la unison.

– Evident, aprobă Easton.

– Cum de ești în viață? întreabă Reed de data asta.

Vocea îi e tăioasă, iar mâna i se plimbă reconfortant peste coapsa mea, ca și cum ar ști că sunt la capătul nervilor.

Steve se lasă pe spate în scaun.

– Nu știu ce v-a spus Dinah – dacă v-a spus ceva – despre mica noastră excursie.

— Ați mers cu deltaplanul și ambele centuri au cedat, spune Callum în timp ce ni se alătură la masă.

Îi pune o ceașcă de cafea în față lui Steve, apoi se așază și ia o gură din a sa.

— Dinah a reușit să-și desfacă parașuta de urgență. Tu ai căzut în ocean. Am petrecut patru săptămâni încercând să-ți gășesc corpul.

Pe chipul lui Steve apare un zâmbet amar.

— Și ai cheltuit doar cinci milioane, ai zis. Te-ai zgârcit, bătrâne?

Lui Callum nu i se pare amuzant. Chipul îi e împietrit.

— De ce n-ai venit direct acasă după ce ai fost salvat? Pentru numele lui Dumnezeu, au trecut nouă luni!

Steve își trece o mână tremurândă peste maxilar.

— Fiindcă nu am fost salvat decât acum câteva zile.

— Poftim?

Callum pare uluit.

— Păi unde naiba ai fost în astea nouă luni?

— Nu știu dacă din cauza stării proaste de sănătate sau a subnutriției, dar nu-mi amintesc chiar tot. M-au purtat valurile până pe Tavi – o insuliță la vreo 300 de kilometri de Tonga. Eram grav deshidratat și am pendulat de la conștiență la inconștiență săptămâni întregi. Au avut grijă de mine localnicii, și m-aș fi întors mai curând, doar că singura cale de a pleca de pe insulă era cu o barcă ce trece pe acolo de două ori pe an ca să facă negoț cu locuitorii insulei.

Vorbește tatăl tău, îmi transmite creierul. Încerc să mă identific cu chipul său, dar nu văd nimic asemănător, în afară de culoarea ochilor. Pe lângă asta, am trăsăturile mamei mele, același gen de corp, părul ei. Sunt versiunea mai tânără și cu ochi albaștri a lui Maggie Harper, însă asta probabil nu l-a impresionat prea tare pe Steve, fiindcă nu dă semne că m-ar recunoaște.

— Se pare că locuitorii insulei dețin un soi special de ouă de pescăruș, care sunt vândute ca delicatose în Asia. Barca de pescuit m-a dus până în Tonga, de unde m-am milogit să fiu dus înapoi în Sydney.

Ia o gură de cafea înainte să ne împărtășească eufemismul secolului:

— E un miracol că sunt în viață.

— Când ai ajuns în Sydney? Întreabă Sebastian.

Tatăl meu își strânge buzele.

— Nu-mi aduc aminte. Acum vreo trei zile?

Lui Callum îi sare țandăra.

— Și nu te-ai gândit să dai un telefon să ne anunți că ești în viață?

— A trebuit să mă ocup de niște chestii, spune Steve concis. Știam că, dacă aș fi sunat, te-ai fi urcat în primul avion și nu voiam să mă distragă nimic de la răspunsurile pe care le căutam.

— Răspunsuri? repetă Reed, pe un ton și mai tăios decât cel de mai devreme.

— Am plecat să-l caut pe ghidul care a condus expediția cu deltaplanul, să-mi recuperez bunurile personale. Lăsasem în urmă pașaportul, un portofel, haine.

— L-ai găsit pe ghid?

Și Easton e prins de poveste. Cu toții suntem.

— Nu. Ghidul e dat dispărut de câteva luni. Când mi-am dat seama că mă aflu într-o situație fără rezolvare, am mers la ambasada americană, iar ei m-au trimis acasă. De la aeroport am venit direct aici.

— Bine că nu te-ai dus acasă, spune Callum pe un ton macabru. Poate ai fi fost și tu arestat.

— Unde e soția mea? întrebă Steve circumspect. Dinah și Brooke sunt legate una de alta prin cordon ombilical.

— Dinah încă e la Paris.

— Ce-au căutat acolo?

— Au fost la cumpărături.

Callum face o pauză.

— Pentru nuntă.

Steve pufnește.

— Care fraier s-a băgat în așa ceva?

— Țsta din fața ta, zice Callum și arată spre el însuși.

— Cred că glumești.

— Era însărcinată. Credeam că era al meu.

— Dar tu îți făcuseși vas...

Steve se oprește de îndată și se uită la toată lumea de la masă, să vadă dacă și-a dat cineva seama de scăparea lui.

— Vasectomia? termină Easton în locul lui.

Privirea lui Callum se îndreaptă spre mine înainte să se mute înapoi asupra fiului său.

— Știi asta?

— Le-am spus eu.

Ridic semeț bărbia.

— Sunt prea multe secrete cretine în casa asta.

— De acord, declară Steve.

Se întoarce și mă țintuiește cu privirea lui de un albastru familiar.

— Callum, spune el, fără să-și dezlipească privirea de pe mine. Acum, că ți-am răspuns la toate întrebările, poate că ai vrea să răspunzi și tu la una de-a mea. Cine este această încântătoare domnișoară?

Reed mă strânge de coapsă. Nodul meu din stomac pare acum un bloc de ciment, însă, la un moment dat, adevărul trebuia să iasă la iveală. Acel moment ar putea fi chiar acum.

— Nu mă recunoști? îl întreb, zâmbind vlăguită. Sunt fiica ta.

Capitolul 4

Ella

Nu cred că Steve O'Halloran e genul de bărbat pe care-l prinzi prea des cu garda jos. O adevărată senzație de șoc îi înțepenește corpul și îi inundă chipul.

— Fiica...

Steve își pierde graiul, întorcându-se către Callum pentru... ajutor? Susținere? Nu sunt sigură.

Însă, pentru un om care a întrebat atât de relaxat dacă i-a scos cineva din schemă soția, nu pare prea pregătit să gestioneze atât de bine dezvăluirea mai puțin devastatoare că stă la masă cu propriul lui copil.

— Ta, completează Callum cu blândețe.

Steve clipește de câteva ori.

— Îți aduci aminte de scrisoarea pe care ai primit-o înainte ca tu și Dinah să plecați în excursie? Întreabă Callum.

Steve dă ușor din cap.

— Scrisoare... de la cine?

— De la mama Ellei.

— Maggie, spun pe o voce răgușită. Mereu mi se strânge inima când mă gândesc la mama. Ai cunoscut-o acum optsprezece ani, când erai în permisie. Voi doi... ăăă...

— V-ați combinat. V-ați futut. V-ați dat-o la orizontală, completează Easton.

— Mama Ellei a rămas însărcinată.

Callum preia povestea înainte ca fiul lui să spună cele un milion de lucruri inadecvate care, după cum vedem cu toții, îi stau pe vârful limbii.

— A încercat să dea de tine în timpul sarcinii, dar n-a reușit. Când a fost diagnosticată cu cancer, ți-a scris o scrisoare pe care a trimis-o la fosta ta bază, sperând că ei aveau să găsească o cale prin care scrisoarea să ajungă la tine. Și au reușit. Ai primit-o acum nouă luni, chiar înainte să pleci.

Steve clipește din nou. După câteva secunde, se holbează cu atenție la mine. Curios. Încântat.

Eu mă foiesc jenată pe scaun, ceea ce-l determină pe Reed să-mi mângâie piciorul ca să mă liniștească. Știe că nu-mi place să fiu în centrul atenției, iar în momentul ăsta toată lumea din încăperea se uită la mine.

— Ești fiica lui Maggie, spune Steve, în tonul său simțindu-se atât uimire, cât și fascinație. A murit?

Încuviințez din cap, fiindcă nodul din gât e mult prea mare ca să pot vorbi.

— Ești... fiica mea.

Cuvintele îi ies pe gură cu încetinitorul, ca și cum le-ar gusta savoarea.

— Da, reușesc să spun.

— Uau! Ei bine. În regulă.

Își trece o mână prin părul lung.

— Eu... un zâmbet crispat i se formează pe buze. Presupun că avem multe de discutat, așa-i?

În stomac mi se aprinde o scânteie de panică. Nu sunt pregătită pentru asta. Nu știu ce să-i spun omului ăstuia sau cum să mă comport în preajma lui. Poate că Royalii îl cunosc pe Steve de ani buni, dar pentru mine e un străin.

— Presupun că da, bolborosesc, holbându-mă la propriile-mi mâini.

Lui Callum i se face milă de mine și sugerează:

— Dar asta poate aștepta până mai târziu. Până te instalezi ca lumea.

Steve îi aruncă o privire vechiului său prieten.

— Presupun că-mi dai voie să stau aici până îmi eliberează poliția apartamentul.

— Desigur.

Neliniștea mi se intensifică. Nu poate să meargă la un hotel sau ceva de genul? Da, conacul Royal e imens, dar gândul de a locui în aceeași casă cu tatăl meu, despre care se presupunea că e mort, mă neliniștește.

Dar de ce? De ce nu mă arunc să-l iau în brațe pe omul ăsta și să-i mulțumesc lui Dumnezeu că e în viață? De ce nu sunt extaziată de ideea de a-l cunoaște?

Pentru că e un străin.

Ăsta e singurul răspuns care are vreun sens acum. Nu-l cunosc pe Steve O'Halloran și nu știu să mă deschid în fața oamenilor. Mi-am petrecut întreaga copilărie mutându-mă dintr-un loc în altul, încercând să nu mă apropii de semenii mei, fiindcă știam că mama avea să facă din nou bagajele și c-ar fi trebuit să-mi iau rămas-bun.

Când am ajuns în Bayview, nu plănuiam să leg nicio relație autentică. Dar până la urmă m-am ales cu cea mai bună prietenă, un iubit, niște frați-surogat pe care-i ador și un om – Callum – care, oricât de distrus ar fi la cap, a ajuns să fie ca un tată pentru mine.

Nu știu unde s-ar putea integra Steve. Și încă nu sunt pregătită să-mi dau seama.

– Asta ne va oferi mie și Ellei timp să ne cunoaștem pe terenul ei, spune Steve, și-mi dau seama că-mi zâmbeste.

Mă străduiesc să-i zâmbesc și eu.

– Super tare.

Super tare?

Reed mă pișcă în semn de tachinare de coapsă și, întorcându-mă spre el, văd că se abține să nu râdă. Mda. Poate că Steve nu e singurul șocat în momentul ăsta.

Din fericire, discuția se îndreaptă curând spre Atlantic Aviation, afacerea lui Callum și a lui Steve. Observ că pe Steve nu-l interesează amănuntele – doar un proiect la care amândoi fac referire în termeni vagi. Callum a spus odată că lucrează destul de mult pentru guvern. În cele din urmă, cei doi se scuză și se retrag în biroul lui Callum, să parcurgă ultimul raport trimestrial al companiei.

Rămasă singură cu băieții, le cercetez chipurile, în căutarea unor semne că sunt la fel de speriați de toată treaba asta ca și mine.

– E ciudat, așa-i? izbucnesc, văzând că nimeni nu spune nimic. Adică a înviat din *morți*.

Easton ridică din umeri.

— Ți-am zis că unchiul Steve e șmecher.

Sawyer chicotește.

Îi arunc o privire îngrijorată lui Reed.

— Va trebui să mă mut cu el și Dinah?

Asta îi trezește pe toți la realitate.

— În niciun caz, spune Reed prompt. Încet și ferm. Taică-meu e tutorele tău.

— Dar Steve e tatăl meu. Dacă vrea să locuiesc cu el, va trebui să merg.

— În. Niciun. Caz.

— N-o să se întâmple, aprobă Easton.

Până și gemenii aprobă din cap cu înțelegere.

Pieptul mi-e cuprins de căldură. Uneori, încă nu-mi vine să cred că ne uram cu toții la început, când am ajuns aici. Reed era pornit să mă distrugă. Frații lui fie își băteau joc de mine, fie mă ignorau. În fiecare zi, visam să fug.

Iar acum nu-mi pot imagina viața fără Royali.

Încă un val de neliniște îmi inundă stomacul, amintindu-mi unde și-a petrecut Reed noaptea. E o șansă destul de mare să *nu-l* mai am în viața mea dacă poliția chiar crede că el a ucis-o pe Brooke.

— Hai să mergem sus, spun cu voce tremurândă. Vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat la secție.

Reed dă din cap și se ridică fără să zică un cuvânt. Când se ridică și Easton, Reed face semn cu mâna.

— Pe tine te pun în temă mai târziu. Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Ella.

Probabil că Easton îmi observă panica întipărită pe față, fiindcă, pentru prima oară de când ne știm, chiar face ce i s-a spus.

Îmi împletesc degetele cu ale lui Reed în timp ce urcăm scările spre etajul al doilea. Odată rămași singuri în cameră, nu mai irosește timpul, încuie ușa și mă trage la el în brațe.

Gura lui mi se lipește de buze înainte să apuc măcar să clipesc. Mă sărută fierbinte, disperat, împungându-mă cu limba. Credeam că sunt prea epuizată ca să mai pot simți și altceva în afară de, ei bine, epuizare, dar tot corpul mi se încordează și îmi devine plin de dorință atunci când buzele pricepute ale lui Reed mă întărâtă până la limita uitării de sine.

Gem în semn de protest când se îndepărtează, ceea ce-l face să chicotească.

— Credeam c-o să vorbim, îmi reamintește el.

— Tu ești cel care m-a sărutat, mormăi. Cum m-aș putea concentra cu limba ta la mine în gură?

Mă trage pe pat. O clipă mai târziu, stăm ghemuiți pe-o parte, față în față, cu picioarele lipite.

— Ai fost speriat? șoptesc.

Chipul lui superb se înmoaie.

— Nu chiar.

— Ai fost arestat pentru crimă, spun cu durere în suflet. *Eu* aș fi speriată.

— N-am ucis pe nimeni, Ella.

Se întinde spre mine și-mi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor.

— Îți jur! Brooke era în viață când am plecat de la apartament.

— Te cred.

Și chiar îl cred. Reed nu e un criminal. Are el defecte, multe defecte, însă niciodată n-ar putea lua viața cuiva.

— De ce nu mi-ai spus că ai mers acolo? îl întreb pe o voce îndurerată. Ce ți-a spus Brooke? Iar sângele de pe coastele tale...

— Mi-am scos copcile. N-am mințit în privința asta. Probabil că s-a întâmplat pe drum înapoi acasă, fiindcă acolo n-am sângerat. Și nu ți-am spus fiindcă eram pe analgezice când te-ai întors, apoi am început să ne prostim...

Oftează.

— M-am luat cu altele. Și, sincer, nici măcar n-a părut importantă toată chestia. Aveam de gând să-ți povestesc de dimineață.

Nu se citește nimic altceva în afară de sinceritate pe chipul lui, în vocea lui.

Mă sprijin de palma lui, care încă-mi cuprinde obrazul.

— Voia bani de la tine?

— Da, spune el pe un ton impasibil. Se panicase că tata o programase la un test de paternitate. Voia să facem o înțelegere: dacă semnam că se poate alimenta din contul meu

de economii, ar fi luat banii și s-ar fi cărat. N-ar fi trebuit s-o mai vedem niciodată.

— Și ai spus nu?

— Sigur că am spus nu. N-aveam de gând să-i dau femeii ăleia nici zece cenți. Testul ADN ar fi arătat că copilul nu era *nici* al meu, *nici* al tatei. Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit decât să mai așteptăm câteva zile.

Ochii albaștri i se întunecă.

— Nu m-am gândit că o să moară.

— Crezi c-a fost un accident? spun, încercând să-i ofer o variantă mai bună, dar, sincer, nu înțeleg cum s-au întâmplat toate astea.

Brooke e... era... oribilă, dar niciunul dintre noi nu și-ar fi dorit ca ea să moară. Să plece, poate. Dar nu să moară. Sau cel puțin eu nu mi-am dorit asta.

— Nu am nici cea mai vagă idee, răspunde Reed. Nu m-ar surprinde ca Brooke să fi avut dușmani de care noi să nu știm. Poate a enervat pe cineva suficient de rău, încât persoana respectivă să se fi decis să-i zdrobească țeasta.

Tresar.

— Scuze, murmură el precipitat.

Mă ridic și mă frec la ochi.

— Ce probe are poliția?

— Înregistrarea video cu mine intrând și ieșind din clădire, recunoaște el. Și încă o chestie.

— Ce?

— Nu știu. Încă nu vor să ne spună. Avocatul tatei spune că e ceva normal, încă încearcă să-și construiască cazul împotriva mea.

Mi se face din nou greață.

— Nu au așa ceva. *Nu pot* avea așa ceva.

Mi se umflă plămâni, nu mai pot respira.

— Nu se poate să ajungi la închisoare, Reed.

— N-am să ajung.

— N-ai de unde să știi asta!

Sar din pat.

— Haide să plecăm. Chiar acum. Tu și cu mine. Ți-am făcut deja bagajul.

Reed tresare uimit.

— Ella...

— Vorbesc serios, îl întrerup. Eu am cartea de identitate falsă și zece miare bani gheață. Și tu ai o carte de identitate falsă, nu-i așa?

— Ella...

— Am putea începe o nouă viață undeva, îi spun disperată. Eu am să-mi iau o slujbă de chelneriță, tu poți lucra în construcții.

— Și apoi?

Vocea îi e blândă și la fel îi e și atingerea când se ridică și mă trage înspre el.

— Să trăim ascunzându-ne pentru tot restul vieții? Să privim mereu peste umăr, îngrijorați că ne găsește poliția și mă saltă?

Îmi mușc buza. Tare.

— Sunt un Royal, iubito. Eu nu fug. Mă lupt.

Privirea îi devine dură, oțelită.

— N-am ucis pe nimeni și n-am să merg la închisoare pentru ceva ce n-am făcut. Îți dau cuvântul meu!

De ce toată lumea simte mereu nevoia să facă promisiuni? Nu știi că promisiunile sunt mereu încălcate?

Reed mă strânge de umăr.

— Se va termina cu acuzațiile astea născocite. Avocații tatei nu vor lăsa pe nimeni să...

Un țipăt ascuțit îl întrerupe.

Ne întoarcem amândoi către ușă, dar strigătul nu a venit de la etajul al doilea. A venit de la parter.

Ieșim în fugă din camera mea, ajungând pe palier odată cu Easton.

— Ce naiba a fost asta? întrebă Easton.

A fost Dinah O'Halloran, îmi dau eu seama, aruncând o privire peste balustradă. Soția lui Steve stă în mijlocul holului, sub noi, cu fața albă ca varul și cu o mână ridicată în aer, în timp ce se uită cu gura căscată la soțul ei întors din morți.

— Ce se întâmplă? strigă ea îngrozită. Cum de ești *aici*?

Vocea calmă a tatălui meu se aude până sus, pe scări.

— Salutare și ție, Dinah! Ce bucurie să te văd!

— Ești... ești... se bâlbâie. Ești mort! Ai *murit*!

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu, sunt cât se poate de viu.

Se aude zgomot de pași, apoi Callum apare lângă Steve.

— Dinah, spune el pe un ton ferm. Aveam de gând să te sun.

— Și de ce n-ai făcut-o? urlă ea, clătînându-se pe tocurile de doisprezece centimetri. Nu te-ai gândit să pui mâna pe telefon și să mă anunți că *soțul meu e în viață*?

Oricât mi-ar dispăcea Dinah, îmi pare destul de rău pentru ea. E atât de evident șocată și tulburată de situația asta, și n-o pot învinui. Tocmai a intrat și a văzut o fantomă.

— Ce cauți aici? o întreabă Steve pe soția lui, și ceva din tonul lui blazat mă irită profund.

Înțeleg că Dinah e o scorpie, dar nu poate măcar s-o îmbrățișeze sau ceva? E *soția* lui.

— Venisem să-l văd pe Callum.

Dinah nu se poate opri din clipit, ca și cum nu și-ar putea da seama dacă Steve e cu adevărat acolo sau dacă are halucinații.

— Poliția... mi-a lăsat un mesaj pe telefon. Au spus că apartamentul meu... se corectează imediat... că apartamentul nostru e scena unei crime.

Aș vrea să pot vedea expresia lui Steve, dar e cu spatele la scară. Nu i-o pot ghici decât după expresia lui Dinah, și e evident că, orice ar vedea pe chipul lui, o face să se simtă extrem de incomod.

— Mi-au spus că Brooke e moartă.

— Asta pare să fie situația, confirmă Callum.

— Cum? întreabă Dinah tânguindu-se, cu vocea tremurându-i incontrollabil. Ce a pățit?

— Încă nu știm...

— Pe dracu'! Detectivul a spus că au reținut un suspect pentru întrebări.

Eu și Reed ne îndepărtăm ușor de balustradă, însă e prea târziu. Dinah ne-a observat. Ne săgetează cu ochii ei verzi, apoi scoate un urlet mânios.

— El a fost, nu-i așa? Reed i-a făcut asta!

Callum face un pas în față, blocându-mi vederea. Umerii îi sunt rigizi și fermi, ca două dale de granit.

— Reed nu are nicio legătură cu asta.

— Era însărcinată cu copilul lui. El avea *totul* de-a face cu asta!

— Haide, murmură Reed, întinzându-se după mâna mea. Nu trebuie să ascultăm chestia asta.

Dar trebuie. Asta e singura chestie despre care vom discuta din momentul în care moartea lui Brooke va ajunge în presă. Curând, toată lumea va ști despre aventura dintre Reed și Brooke. Toată lumea va ști că era însărcinată, că el a mers la apartament în noaptea aceea, că a fost interogat și acuzat de crimă.

Odată ce povestea va ieși la iveală, vom fi încolțiți. Oamenii vor scoate furcile și topoarele, iar Dinah O'Halloran va fi în fruntea revoltei.

Inspir adânc, în speranța că mă voi calma, însă nu funcționează. Îmi tremură mâinile. Inima îmi bate prea tare, fiecare *bum-bum* împrăștiind o frică pe care o simt până-n oase.

— Nu pot să te pierd, îi șoptesc.

— N-ai să mă pierzi.

Mă trage și mă cuprinde în brațe. Easton se face nevăzut în camera lui, iar eu îmi lipesc fața în pieptul muscular al lui Reed.

— Totul va fi în regulă, cu o voce răgușită, cu degetele alunecându-i prin părul meu.

Îi simt bătaile inimii pe obraz și sunt mult mai liniștite decât ale mele. Puternice și regulate. Nu-i e teamă.

Iar dacă Reed, care tocmai a fost arestat, nu se teme, atunci trebuie să iau exemplul de la el. Trebuie să împrumut din puterea și siguranța lui și să-mi permit să cred că poate, pentru prima oară în viața mea plină de nenorociri, totul *va fi* în regulă.

Capitolul 5

Reed

— Cred că vestea s-a răspândit deja, frate, mormăie Easton.

Îmi bag lucrurile în dulap înainte să arunc o privire prin încăpere. De regulă, se pălăvrăgește și se fac glume prin vestiar în timpul antrenamentului de dimineață, însă azi toată lumea e tăcută. Câteva perechi de ochi privesc în altă parte, nevoind să mă confrunte. Privirea mi se oprește asupra lui Wade, care-mi face cu ochiul și ridică degetul mare. Nu sunt sigur ce vrea să spună cu asta, dar îi apreciez susținerea. Îi întorc gestul, dând scurt din cap.

De lângă el, extrema noastră stângă, Liam Hunter, se holbează la mine. Îi salut și pe el scurt din cap doar ca să-l enervez. Poate se face-ncoace și punem de o trântă mai hotărâtă pe podeaua de gresie. Ridic mâinile și-i fac semn să vină, însă apoi îmi vine în minte avertismentul avocatului.

— Să nu te bați. Să nu ajungi în arest. Să nu faci prostii.

Tata a stat lângă Grier, uitându-se urât la mine, în timp ce avocatul îmi înșira instrucțiunile.

— O singură mișcare greșită, și procurorul de-abia așteaptă să atace. Deja ai fost acuzat pentru că l-ai bătut măr pe puștiul ăla la școală, anul trecut.

A trebuit să-mi mușc sănătos limba ca să nu aduc argumente în apărarea mea. Grier știe bine de ce i-am șifonat fața tipului ăluia și că n-aș face niciodată rău unei femei.

Cu toate că, dacă a existat vreodată o femeie care o merita, aceea a fost Brooke Davidson. N-am ucis-o eu, dar să fiu al naibii dacă-mi pare rău că e moartă.

— N-ar trebui să fii aici, se aude încet o voce furioasă din spatele meu.

Îmi scot rola de leucoplast din rucsac înainte să mă întorc și să dau nas în nas cu Ronald Richmond.

— Nu zău! îi spun relaxat, așezându-mă pe banca de metal din fața dulapului meu.

— Antrenorul l-a dat afară pe Brian Mauss pentru că și-a lovit iubita din greșeală.

Îmi dau ochii peste cap.

— Din greșeală, adică fața ei a căzut accidental în pumnul lui și s-a plimbat cu un ochi vânăt timp de trei săptămâni, iar toate pozele ei de la balul de iarnă au trebuit editate? Genul ăla de greșeală?

De lângă mine, Easton pufnește. Îmi termin de înfășurat mâinile și îi dau leucoplastul lui Easton. Ronnie se încruntă.

— La fel cum „din greșeală” ai amuțit-o și tu pe prietena ușuratică a lui taică-tău.

— Las-o baltă cu Brian Bătăușul de Femei, că n-am ucis pe nimeni.

Ronnie își saltă bărbia plăpândă.

— Nu asta a spus Delacorte.

— Daniel nu e prin preajmă să vorbească despre căcaturile astea.

Taică-meu l-a trimis pe violatorul ăla nenorocit la o închisoare militară juvenilă.

— Nu vorbesc despre Daniel, rânjește colegul meu de echipă. Judecătorul Delacorte a venit pe la noi ieri, la un pahar cu taică-meu, și a spus că acuzațiile împotriva ta sunt întemeiate. Pe înregistrarea video se vede că intri în apartament. Se vede că ieși din apartament. Sper că-ți place s-o iei pe la spate, Royal.

Easton dă să se ridice. Îl prind cu o mână de încheietură și-l trag în jos. În jurul nostru, restul echipei pare să se simtă stânjenită, jucătorii șușotind între ei.

— Judecătorul Delacorte are mâinile cât se poate de murdare, îi răspund cu răceală.

A încercat să-l mituiască pe taică-meu pentru ca Daniel să nu fie pedepsit. N-a funcționat, așa că acuma i-a cășunat pe mine ca să se răzbune pe tata.

— Poate că locul tău nu e aici.

Vocea joasă a lui Liam Hunter spintecă întreaga încăpere. Cu toții ne întoarcem surprinși spre el. Hunter nu vorbește prea mult; mai degrabă trece la fapte, iar asta, pe teren. Nu iese cu gașca noastră, în ciuda numeroaselor invitații pe care, din câte știu, le-a primit. Evită să socializeze. Singura persoană cu care l-am mai văzut umblând e Wade.

Ridic o sprânceană spre prietenul meu, care-mi răspunde ridicând ușor din umeri. Știe la fel de puține ca și mine despre ce gândește Hunter.

— Ai o problemă cu mine, Hunter? Spune-o.

De data asta, când Easton se ridică în picioare, nu-l opresc. Eu rămân așezat. Oricât de mult mi-ar plăcea să-mi rezolv certurile cu pumnii, avertismentul avocatului îmi stă în spinare ca un bolovan.

— Vrem să câștigăm campionatul statal, subliniază Hunter. Iar asta înseamnă că nu trebuie să avem probleme. Tu ești o problemă. Chiar dacă n-ai comis-o tu, tot o să avem parte de prea multă publicitate negativă.

Chiar dacă n-am comis-o eu? E un mare pas de la a-l pocni în față pe un puștan pentru că a încercat să compromită numele mamei până la a ucide pe cineva, dar întregul vestiar pare să creadă că e posibil ca eu să fi făcut acest pas.

— Mersi de susținere, spune East sarcastic.

Wade hotărăște să intervină.

— Reed e iute la mânie. Fără supărare, frate, îmi spune.

— Nicio supărare.

N-are rost să pretind că nu-mi place puțină violență fizică. Dar pentru simplul fapt că îmi place să-l mai pocnesc pe câte unul nu înseamnă că sunt un ucigaș. Însă, din moment ce nu eu am făcut-o, toată chestia asta va trece.

— Și, între timp, o să fie un întreg circ pe-aici.

Ronnie decide să preia șirul gândurilor lui Hunter și să meargă ca un prost în aceeași direcție.

— O să fim întrebați mereu despre asta, în loc să ne concentrăm asupra fotbalului. Țasta e ultimul an pentru jumătate dintre noi, cei care terminăm. În felul ăsta vrei să ne facem ieșirea?

Nu sunt puțini colegii de echipă care dau aprobator din cap. Statutul înseamnă totul pentru mulți dintre puștani ăștia, iar a absolvi cu un campionat de fotbal câștigat le va oferi posibilitatea de a se lăuda mai departe în stil mare.

Dar niciodată nu mi-am imaginat că m-ar spânzura de boașe doar ca să câștige un nenorocit de meci.

Îmi descleștez ușor degetele. *Fără violență*, îmi reamintesc. *Deloc.*

Simțind că-mi sunt forțate limitele răbdării, Wade se ridică în picioare.

— Ronnie, avem o grămadă de reporteri care discută despre meciurile noastre, iar majoritatea ne-o sug atât de tare, încât nici nu am nevoie să mi-o trag după ce se termină meciul. În plus, Reed e unul dintre cei mai buni jucători ai noștri din apărare. Fără el, o să trebuiască să marchez cinci, poate chiar șase goluri, și nu vreau să fac un așa efort.

Se întoarce spre Hunter.

— Înțeleg ce spui, dar Reed n-o să fie o problemă, nu-i așa, frate?

Dau scurt din cap.

— Nu, sunt aici ca să joc fotbal, nimic altceva.

— Așa sper, spune tipul masiv.

După care mă prind de ce e Hunter cu adevărat îngrijorat. E elev cu bursă la Astor și are nevoie de un drum lin ca să ajungă la facultate. Își face griji că scandalul meu va băga în sperietți toate facultățile.

— Vânătorii de talente tot vor veni la meci să te vadă, Hunter, îl asigur.

Pare neîncredător, însă Wade intervine să mă susțină.

— Fără îndoială. Toți salivează după tine. În plus, cu cât mai multe victorii obținem, cu atât mai bună e imaginea ta, corect?

Asta pare să-l satisfacă pe Hunter, fiindcă nu mai ridică nicio altă obiecție.

— Vedeți? spune Wade vesel. Toate bune. Așa că haideti să ne antrenăm al dracului de tare și să ne lăudăm cu partenererele de luna viitoare de la Balul de Iarnă.

Unul dintre atacanții noștri pufnește.

— Pe bune, Carlisle? Ce suntem acum, o gașcă de puicuțe? Odată cu asta, atmosfera din vestiar se destinde.

— Astea-s bălării! se răstește Ronnie. N-ar trebui să fie aici, ce mama naibii.

Sau poate că nu sunt bălării.

Îmi înăbuș un oftat.

East observă privirea urâcioasă a lui Ronnie și se lovește cu palma în piept.

— Richmond, ia să facem noi niște tehnici corp la corp în stil Oklahoma. Dacă m-ai putea pune în cur măcar o dată, poate că n-ar mai trebui să-ți faci atâtea griji din cauza presei.

Ronnie se înroșește de mânie. Stilul Oklahoma înseamnă ca doi jucători să se bată, în timp ce coechipierii se strâng în cerc în jurul lor. East nu prea pierde niciodată și, mai mult ca sigur, nu împotriva lui Ronnie.

— Du-te dracului, Easton! Asta e problema voastră, a Royalilor. Voi aveți impresia că violența rezolvă totul.

Fratele meu face un pas în față.

— E fotbal. Se presupune că e violent.

— Am înțeles ideea. Așadar, să ucizi o femeie pe care n-o suferi e ceva obișnuit pentru voi, așa-i, băieți?

Un zâmbet de-a dreptul urât îi face buzele să tresară.

— Presupun că de asta s-a sinucis mama voastră. Se săturase să aibă de-a face numai cu psihopați.

Fărăma de autocontrol de care dispun se duce naibii în momentul în care o ceață roșie mi se lasă peste ochi. Căcatul ăsta cu ochi poate spune ce vrea despre mine, dar s-o târască pe mama în chestia asta?

Oh! Drace! Nu!

Mă năpustesc asupra lui într-o clipită, trimițându-i un pumn în maxilar în timp ce ne prăbușim amândoi pe podea. Deasupra noastră se dezlănțuie urlete. O pereche de mâini se întinde și mă prinde de guler și de spatele tricoului, dar nimeni nu reușește să mă ridice de pe el.

Aud un pocnet grețos. O satisfacție primitivă mă cuprinde atunci când sângele țâșnește din nările lui Ronnie. I-am rupt nasul și mă doare în cot de asta. Mă mai năpustesc o dată și-i trag una în bărbie, înainte să fiu târât brusc de acolo.

— Royal! Unde mama dracului ți-s mințile?!

Dintr-odată, furia mea viscerală se topește și e înlocuită de neliniște. Antrenorul e cel care m-a tras și m-a ridicat pe picioare, iar acum stă acolo, cu chipul roșu și cu ochii sclipindu-i de mânie.

— Vino cu mine! se răstește, prinzându-mă de marginea jachetei de antrenament.

În vestiar e o liniște de mormânt. Ronnie se clatină pe picioare și-și șterge nasul de sânge. Ceilalți jucători se holbează la mine cu spaimă. Înainte ca antrenorul să mă târască afară pe ușă, reușesc să surprind expresia zbuciumată a lui Easton, pe cea frustrată a lui Wade și pe cea resemnată a lui Hunter.

Sunt copleșit de rușine. La naiba! Iată-mă încercând să le dovedesc oamenilor ăștora că Royalii nu răspund la fiecare bagatelă cu un pumn, și ce fac? Scot pumnii la înaintare.

Futu-i!

Capitolul 6

Ella

Vestea despre arestarea lui Reed s-a răspândit ca focul. În timp ce stau la casa de marcat la brutărie, aud șușotelile întrerupte și simt greutatea privirilor aruncate pe furiș. Numele Royal e pomenit frecvent. O doamnă mai în vârstă, îmbrăcată sofisticat, care vine în fiecare luni dimineată pentru o brișă cu afine și o ceașcă de ceai Earl Grey, mă întreabă direct:

— Tu ești pupila lui Royal?

— Da.

Îi scanez cardul greu de platină și i-l înapoiez.

Ea își țuguie buzele rujate cu roz.

— Nu pare un mediu prielnic pentru o tânără domnișoară.

— E cel mai bun cămin pe care l-am avut vreodată.

Îmi ard obrajii, pe de-o parte de rușine, pe de altă de indignare.

În ciuda tuturor defectelor lor – iar Royalii au destule –, afirmația mea e pe deplin adevărată. Niciodată n-am dus-o mai bine. În primii șaptesprezece ani din viață am trăit cu mama mea hoinară, cu un picior în prăpastie și cu o mână întinzându-se după visuri. În nicio clipă nu eram sigură că avem suficientă hrană ziua și un acoperiș deasupra capului noaptea.

— Pari o fată cumsecade.

Doamna pufnește, atitudinea ei transmițând că, de fapt, are rezerve în ce privește răspunsul meu.

Știu la ce se gândește: poate că sunt o fată cumsecade, însă locuiesc cu netrebnicii ăia de Royali, iar unul dintre ei e pe prima pagină a publicației *Bayview News* ca posibil suspect pentru moartea lui Brooke Davidson. Nu mulți oameni știu cine e Brooke, în afară de faptul că a fost iubita ocazională a lui Callum Royal. Însă toată lumea îi cunoaște pe Royali. Sunt cei mai mari angajatori din Bayview, dacă nu chiar din întregul stat.

— Mulțumesc. Am să vă aduc comanda când e gata.

Închei discuția cu un zâmbet politicos și mă întorc către următorul client fidel, o femeie de afaceri mai tânără, care în mod evident oscilează între a asculta ultimele bârfe și a ajunge la ședința programată la ora asta matinală, pentru care s-a gătit la patru ace.

Când îi fac semn să-mi dea cardul, ia rapid decizia de a nu întârzia la ședință. Bună alegere, cucoană.

Coadă se mișcă odată cu comentariile, unele în șoaptă, altele răsunând intenționat prin cafeneaua micuță. Le ignor pe toate. La fel face și șefa mea, Lucy, cu toate că e mai degrabă ocupată decât indiferentă.

— Ciudată dimineață, nu-i așa? spune Lucy, în timp ce-mi pun șorțul pe cuierul din spate.

E îngropată în faină până la coate.

— De ce spui asta? întreb, prefăcându-mă că nu înțeleg.

De pe rafturile cu pateuri care stau la răcit iau o briouă și o gogoasă în plus pentru Reed. Dacă eram în locul lui, n-aș fi putut să iau nici măcar o înghițitură, dar băiatul ăsta pare să aibă un stomac de fier. Faptul că e acuzat de crimă pare să nu-l afecteze deloc.

Lucy ridică din umeri.

— E o atmosferă cam apăsătoare. Toată lumea e tăcută în dimineața asta.

— E luni, îi spun, iar răspunsul ăsta pare s-o mulțumească.

După ce îmi împachetez delicatesele, îmi arunc rucsacul pe umăr și o iau pe jos până la Astor Park. E greu de crezut că au trecut doar câteva luni de când am început școala aici. Timpul zboară când ai de luptat cu puști hărțuitori și te îndrăgostești.

Când ajung, pe scările din față mă așteaptă doar Easton. Mă încrunt, fiindcă de obicei Reed e cu el, dar iubitul meu nu pare să fie prin preajmă. Judecând după spațiul gol din jurul lui Easton, e evident că puștii de la Astor Park sunt la curent cu noutățile. În orice altă zi, băiatul ăsta superb ar fi fost înconjurat de fete.

— Ce mi-ai adus, surioară?

Easton vine sprinten să-mi ia din mână cutia albă de la patiserie.

— Gogoși, briouă.

Privesc din nou împrejur.

— Unde e Reed?

Easton studiază cutia cu bunătați, așa că nu pot să-mi dau seama de expresia lui. Însă observ că umerii i se încordează subtil.

– Vorbește cu antrenorul, e tot ce-mi spune el.

– Ah, înțeleg. O întâlnire sau ceva de genu’?

– Ceva de genu’.

Mijesc ochii.

– Ce-mi ascunzi?

Înainte să apuce să răspundă, Val se îndreaptă spre noi cu pași vioi.

– Hei, fato!

Își aruncă un braț pe după umerii mei. Fie nu a citit ziarele, fie nu-i pasă. Sper că e vorba de a doua variantă.

– Hei, Val! îi răspund și observ ușurarea de pe chipul lui Easton – sigur îmi ascunde ceva.

Privirea lui Val alunecă spre cutia din mâna lui Easton.

– Spune-mi că ai ceva pentru mine, mă imploră ea.

– Brioșă cu fulgi de ciocolată.

Zâmbesc strâmb când înhață brioșa și ia o gură imensă.

– Ai avut o dimineață proastă?

– Nici n-ai idee. Alarma lui Jordan a pornit la cinci dimineața și a sunat degeaba de cinci ori pe „Rise” a lui Katy Perry. Le detest pe Katy Perry și pe Jordan.

– De-asta o detești pe Jordan?

În lumea fetelor răutăcioase, Jordan Carrington ar putea fi șefa lor absolută. Sunt atât de multe lucruri – pe lângă muzica pe care o ascultă – pentru care o poți detesta.

Val râde.

— Printre altele. Oricum, tu ești o zeitate. Și o forță militară, fiindcă dimineața ta trebuie să fi fost de un milion de ori mai groaznică decât a mea.

Mă încrunt la ea.

— La ce te referi?

Ridică din sprânceană, ceea ce o face și mai mult să semene cu un spiriduș.

— Mă refer la faptul că Reed l-a caftit pe Ronald Richmond la antrenament. Toată lumea vorbește despre asta, deși s-a întâmplat acu' vreo oră.

Rămân cu gura căscată. Apoi mă întorc spre Easton și-i arunc o privire ucigătoare.

— Reed a bătut pe cineva? De ce nu mi-ai spus?

Zâmbește cu gura plină de foinaj și sunt nevoită să aștept până termină de înghițit, ca să-mi poată răspunde.

— Pentru că nu-i mare scofală, bine? Richmond mânca rahat, iar Reed l-a oprit. Nici măcar n-a fost suspendat sau ceva de genu'. Doar i-a dat antrenorul un avertisment...

Deja mă îndrept cu pași apăsați spre intrare. Nu-mi vine să cred că Reed a fost implicat într-o bătaie, iar Easton nu mi-a spus!

— Așteaptă! strigă Val.

Mă opresc cât să mă ajungă din urmă, apoi pornesc din nou cu pași grăbiți. Poate reușesc să dau de Reed înainte să intre la prima oră. Știu că-și poate purta singur de grijă într-o

bătaie, dar vreau să-l văd cu ochii mei și să mă asigur că e bine.

— Am citit ziarul dimineață, spune Val încet, străduindu-se să țină pasul cu mersul meu frenetic. Mătușa și unchiul meu discutau despre asta. Lucrurile stau prost în palatul Royal, nu?

— Prost e puțin zis, recunosc.

Suntem la jumătatea distanței până la coridorul celor din ultimul an când sună primul clopoțel. Rahat! Mă opresc brusc, neștiind dacă să mă grăbesc să-l găesc pe Reed sau să ajung la timp la oră. Val rezolvă dilema, atingându-mi brațul.

— Dacă e deja la oră, profesorul lui nu te va lăsa să intri și să vorbești cu el, subliniază ea.

Are dreptate. Umerii mi se încovoiaie și mă întorc în direcția opusă. Din nou, Val ține pasul cu mine.

— Ella.

Continui să merg.

— Ella. Haide. Așteaptă.

Mă prinde din nou de braț și mă studiază cu o mină îngrijorată.

— Nu a ucis pe nimeni.

Nici măcar nu știu de unde să încep să-i explic ce ușurată sunt c-o aud spunând asta. Îndoielile mele cu privire la nevinovăția lui Reed m-au măcinat pe dinăuntru încă de când a fost arestat. Mă urăsc pentru simplul fapt că am întreținut gândurile astea, dar, de fiecare dată când închid ochii, îmi aduc aminte de copcile lui sfâșiate. De sânge. De faptul că a mers la apartamentul de lux fără să-mi spună.

— Bineînțeles că n-a făcut-o, mă forțez să spun.

Își mijește ochii.

— Atunci de ce pari atât de îngrijorată?

— Nu sunt îngrijorată.

Sper că tonul meu ferm e convingător. Presupun că e, fiindcă i se relaxează întregul chip.

— Doar că... totul e un dezastru în momentul ăsta, Val. Arestarea lui Reed, apariția lui Steve...

— Poftim? face ea.

Îmi ia o clipă să-mi amintesc că nici măcar nu i-am spus încă despre tatăl meu. Nu voiam să-i spun printr-un mesaj și n-am avut ieri ocazia s-o sun pe Val din cauza haosului de acasă.

— Mda. Steve s-a întors. Surpriză: nu e mort, până la urmă.

Val pare puțin năucită.

— Glumești, așa-i?

— Nu.

Înainte să reușesc să formulez ideea cum trebuie, sună cel de-al doilea clopoțel. E cel care ne avertizează că mai avem un minut să ajungem la oră, altminteri o să fim pedepsiți.

— Am să-ți explic totul la prânz, bine?

Dă ușor din cap, însă expresia uluită nu-i părăsește chipul nicio secundă. Drumurile noastre se despart pe următorul hol, iar eu mă îndrept spre prima oră.

La trei secunde după ce mă așez în bancă, îmi dau seama că Val nu e singura care a citit ziarul de dimineață. Când

profesoara se întoarce cu spatele la clasă preț de o clipă, un nătărău se apleacă peste două bănci și șoptește apăsător:

— Poți veni să locuiești la mine acasă, Ella, dacă te temi că ai să fii omorâtă în propriul tău pat.

Îl ignor.

— Sau poate că pe fetele ca tine asta le excită.

Când am ajuns pentru prima dată la Astor Park, mi-am dat seama destul de repede că majoritatea puștilor de aici nu merită timpul sau atenția mea. Campusul ăsta e atât de frumos, cu pajiștile lui de un verde luxuriant și cu clădirile înalte din cărămidă. Arată ca un tablou, însă e plin de cei mai nefericiți și mai nesiguri pe ei adolescenți pe care am avut ghinionul să-i întâlnesc.

Mă foiesc în scaun, mă aplec pe lângă banca lui Bitsy Hamilton și mă holbez direct în ochii de un verde-noroi ai nătărăului.

— Cum te cheamă?

El clipește.

— Poftim?

— Cum te cheamă? repet, pierzându-mi răbdarea.

Bitsy ridică o mână să-și ascundă rânetul.

Nătărăul zâmbește batjocoritor și ofensat.

— Aspen, răspunde el ferm.

— Aspen? Pe bune?

Ce nume de pămpălău!

Bitsy abia își mai poate stăpâni râsul.

— Pe bune, mă cheamă Aspen, spune el înecându-se.

— Iisuse, fie. Uite care-i treaba, *Aspen*. În scurta mea viață de până acum, am avut mai multe greutăți decât o să ai tu vreodată, așa că toate insultele idioate care-ți vin în minte nu te fac decât să pari jalnic. Nu dau doi bani pe ce crezi tu despre mine. De fapt, dacă nu te calmezi și dacă te mai uiți măcar o dată spre mine, scopul meu principal semestrul ăsta va fi să te scot pe tine din minți. O să-ți bag în dulap fructe de mare vechi de o săptămână. Am să-ți rup teme. Am să spun tuturor fetelor că ai gonoree. Am să fac rost de poze editate cu tine purtând chiloți de damă, am să fac postere color cu ele și am să le împrăști prin școală.

Îi zâmbesc cu răceală.

— Vrei să se întâmple asta?

Aspen se face alb ca zăpada din orașul al cărui nume îl poartă.

— Doar glumeam, bolborosește.

— Glumele tale sunt de căcat. Sper că te așteaptă vreo slujbă pe la taică-tău, fiindcă nu-mi imaginez cum ar putea să te ajute creierașul tău să ajungi la facultate.

După care mă întorc cu fața spre tablă.

*

La prânz, masa noastră e luată cu asalt. O informez pe Val despre apariția bruscă a lui Steve, însă nu apucăm să discutăm despre cât de tulburată sunt de chestia asta, fiindcă Reed, Easton și Wade ni se alătură, în loc să se așeze la masa jucătorilor de fotbal american.

Ăsta e primul semn că ceva nu e-n regulă. Adică Reed a fost acuzat de comiterea unui omor, deci viața e *foarte* în neregulă în general, dar faptul că nu stă cu colegii lui îmi spune că lucrurile stau mai rău decât credeam.

— Sigur n-ai intrat în belele pentru că te-ai bătut la școală? Îi șoptesc atunci când se așază pe locul de lângă mine.

Clatină din cap.

— Am primit un avertisment.

Apoi, expresia de pe chip îi devine chinuită.

— Dar știi că povestea asta o să ajungă la tata și la avocatul meu. N-o să le placă.

Nici *mie* nu-mi place, dar afișez un zâmbet încurajator, fiindcă știu că are deja parte de suficient stres. Doar că...

Îl iubesc pe Reed, chiar îl iubesc, dar temperamentul îi e cel mai aprig dușman. Dacă nu va reuși să se controleze, situația i s-ar putea înrăutăți de un milion de ori.

De cealaltă parte a mesei, Val își învârte salata de kale prin farfurie. Privirea îi pendulează între Wade și farfurie. Wade face același lucru: trage cu ochiul la Val, după care se concentrează intens asupra burgerului din fața lui.

Fac eforturi evidente să nu se uite unul la celălalt și, cine știe de ce, asta mă înveselește. E drăguț să văd că nu sunt singura care trăiește o stare de nefericire absolută.

Dar mă copleșește imediat vinovăția, pentru că, dacă Val îl evită în mod deliberat pe Wade, iar el e prea jenat s-o privească în ochi, înseamnă că s-a întâmplat ceva rău. Îmi propun s-o întreb pe Val despre asta când rămânem singure.

— Deci, spune Wade când tăcerea devine insuportabilă, cine e entuziasmat că vine Balul de Iarnă?

Nu răspunde nimeni.

— Serios? Nimeni?

Se uită țintă la Val.

— Tu ce zici, Carrington? Ai partener?

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Nu merg.

La masă, se așterne din nou tăcerea. Val își mănâncă salata cu aceeași lipsă de chef cu care îmi mănânc eu puiul.

— Nu ți-e foame? mă întreabă Reed posac.

— Nu prea am poftă de mâncare, recunosc.

— Ești îngrijorată? murmură el.

— Puțin.

Mai degrabă foarte tare, însă ascund adevărul sub preș și zâmbesc încă o dată.

Cred că Reed își dă seama de situația reală, fiindcă se apleacă și mă sărută. Îl las să mă consoleze cu buzele – fiindcă e o senzație plăcută –, dar în adâncul sufletului știu că săruturile lui sunt o soluție temporară.

Trăgându-mă înapoi, îi spun:

— Nu poți să-mi iei grijile de pe cap cu un sărut.

Își plimbă mâna pe coastele mele, așezând-o fix sub sân. Cu degetul mare, îmi mângâie marginea de jos a sânelui, dându-mi fiori. Mă uit fix în ochii lui albaștri, din care emană o făgăduială sălbatică și mă decid că, bine, *poate* să-mi ia grijile de pe cap cu un simplu sărut.

Îi dau la o parte câteva șuvițe mătăsoase de păr de pe față, dorindu-mi să fi fost singuri și să-și poată transforma făgăduiala nerostită în realitate. Mă trage mai aproape, ca să mă poată săruta din nou. De data asta, deschid buzele și-l las să-mi bage limba în gură.

— Nu în timp ce mănânc, mormăie Easton. Îmi stricați pofta de mâncare.

— Cred că e din cale-afară de neadevărat, spune Val.

Zâmbesc peste gura lui Reed, apoi revin pe scaunul meu.

— Ei bine, *eu* mă excit. Are cineva chef să facă o excursie cu mine până la baie? întrebă Wade vesel.

Val rămâne tăcută.

— Totul va fi în regulă, îmi spune Reed. Poate cu excepția stomacului lui Easton. El s-ar putea să aibă nevoie de supraveghere medicală după ce consumă atâția carbohidrați.

Arată spre muntele de paste din farfuria lui Easton.

— Mănânc pe fond de stres, răspunde fratele său.

Mă străduiesc să-i urmez exemplul lui Reed și să destind atmosfera.

— Asta a fost scuza ta săptămâna trecută, când ai mâncat un cuptor de prăjituri?

— Așa sunt eu când mi-e foame. În plus, erau prăjituri. Cine are nevoie de o scuză ca să mănânce prăjituri?

— Am senzația că e o întrebare cu aluzie sexuală, se bagă Wade. Iar răspunsul corect e că nimeni nu are vreodată nevoie de o scuză ca să mănânce prăjituri.

— Ai totuși nevoie de permisiune, spune brusc Val, privindu-l cu insistență pe Wade pentru prima oară de când s-a așezat. Iar dacă ești cu gura plină de prăjiturile altcuiva, atunci alți cofetari nu vor fi interesați să-ți servească prăjiturile lor.

După care se ridică de la masă și se îndepărtează cu pași apăsați.

— Hei! strigă Wade în urma ei. Singurul motiv pentru care am mâncat din celelalte prăjituri – iar asta s-a întâmplat doar o dată – e pentru că la celălalt cofetar de la care voiam prăjituri era închis!

Se ridică brusc de pe locul lui și o ia la fugă după Val, lăsându-ne pe mine, Easton și Reed să ne holbăm în urma lor.

— Am senzația că nu vorbesc despre prăjituri, remarcă Easton.

Nu zău! Oricât de mult aș detesta s-o văd pe Val supărată, nu pot să n-o invidiez pentru problemele ei.

Problemele cu relațiile sunt mult mai ușor de rezolvat când nu-ți faci griji că iubitul tău ar putea ajunge la închisoare.

Capitolul 7

Reed

În momentul în care intru pe ușa din față, taică-meu bagă capul în hol și întinde un deget în direcția mea.

— La mine în birou. Acum!

Eu și Ella schimbăm priviri circumspecte. Nu trebuie să fii un geniu să-ți dai seama că vestea despre bătaia cu Richmond a ajuns la tata. La naiba! Speram să apuc să-i spun eu însumi.

— Oare ar trebui să vin cu tine? mă întrebă Ella cu o grimasă.

După un moment, clatin din cap.

— Neah! N-o să fie distractiv. Mergi și fă-ți temele sau ceva.

Văzând-o că ezită, o îmbrățișez tandru.

— Du-te. Vin și eu în curând.

Aștept pe holul de la intrare până o văd dispărând la etaj, apoi eliberez oftatul de nefericire care mi-a stat blocat în piept toată ziua. La școală a fost ca naiba azi și nu doar pentru că i-am rupt nasul unui coleg de echipă. M-au afectat şușotelile și privirile insistente. În mod obișnuit, nu dau doi bani pe ce cred colegii de clasă despre mine, însă azi tensiunea din atmosferă a fost aproape sufocantă.

Toată lumea se întrebă dacă am ucis-o pe Brooke. Majoritatea crede că da. Chiar și câțiva dintre colegii de

echipă. La dracu'! Uneori mă gândesc că poate și Ella crede asta. Nu a spus-o, dar azi, la prânz, am surprins-o holbându-se la mine când credea că nu sunt atent. Avea o expresie ciudată. Nici măcar n-o pot descrie. Nu de îndoială absolută, ci mai degrabă de spaimă. Și un crâmpei de tristețe.

Mi-am spus că, pur și simplu, era speriată de tot ce se petrece, dar o parte din mine se întreabă dacă și ea își pune întrebări. Dacă se tot uită așa la mine fiindcă încearcă să-și dea seama dacă e împreună cu un criminal sau ceva de genul ăsta.

— Reed!

Vocea tăioasă a tatei mă face să mă mișc mai repede. Înaintez pe hol, spre biroul lui, iar moralul îmi scade și mai mult când îl zăresc pe Grier în spatele biroului impunător. Taică-meu stă pe fotoliul de lângă el.

— Ce s-a întâmplat? întreb brusc.

— Chiar e nevoie să întreb?

Expresia tatei e întunecată și amenințătoare.

— Am primit un telefon de la director mai devreme. Mi-a spus totul despre mica ta criză de furie din vestiar.

Îmi sare muștarul.

— N-a fost o criză de furie. Richmond a mâncat căcat despre mama.

E prima oară când tata nu se înmoaie atunci când o pomenesc pe mama.

— Nu-mi pasă nici dacă îl insulta pe Iisus Hristos însuși – nu ai voie să te bați la școală, Reed! Mai ales atunci când ai de-a face cu o acuzație de crimă de gradul doi!

Simt în stomac, în egală măsură, rușine și furie. Fața tatei e roșie, pumnii îi sunt încleștați de o parte și de alta a corpului, dar pe lângă furia din ochii lui observ și altceva, chiar mai rău: dezamăgire.

Nu-mi pot aminti când mi-a păsat ultima dată dacă tata e dezamăgit de mine. Dar... acum îmi pasă.

— Ia loc, Reed.

Instrucțiunea vine din partea lui Grier, care-și ține pe carnet nelipsitul stilou de aur.

— Trebuie să discutăm câteva lucruri.

Fără tragere de inimă, mă îndrept spre unul dintre fotoliile plușate și mă așez. Tata se cufundă și el, cu o mișcare rigidă, în celălalt fotoliu.

— Vom discuta imediat despre bătaie, spune Grier. În primul rând, trebuie să-mi spui de ce a fost găsit ADN-ul tău sub unghiile lui Brooke.

Sunt lovit de un val de șoc.

— Poftim?

— Am discutat azi cu procurorul-adjunct și cu detectivii responsabili cu cercetarea cazului. Așteptau să fie gata testele ADN înainte să ne mai divulge alte detalii. Dar au ajuns rezultatele și, crede-mă, au fost nerăbdători să ni le împărtășească.

Figura lui Grier devine gravă.

— Au fost găsite celule de piele în probele de unghii pe care le-au luat de la Brooke. ADN-ul se potrivește cu al tău.

— Cum mi-au luat ADN-ul? întreb. Nu le-am dat nicio probă.

— Aveau de la ultimul arest.

Tresar. *Ultimul arest*. Asta sună rău.

— Au voie să facă asta?

— Odată intrat în sistem, rămâi acolo pentru totdeauna.

Grier răsfoiește niște foi, în timp ce tata privește încruntat.

— Vom discuta despre cum ți-ai petrecut noaptea, pas cu pas, secundă cu secundă. Nu exclude nimic. Dacă te-ai bășit, vreau să știi și asta. Ce ai făcut după ce ai mers s-o vezi pe Brooke?

— Am venit acasă.

— Imediat după?

— Da.

Trăsăturile lui Grier se înăspresc.

— Ești sigur de asta?

Ridic o sprânceană.

— Cred... că da.

— Răspuns greșit. Pe filmările camerelor de supraveghere arată că ai ajuns o oră mai târziu.

— Am ajuns unde?

— Aici! se răstește el, părând enervat. Casa ta e supravegheată video, Reed, sau cumva ai uitat?

Îi arunc o privire tatei, care dă din cap încruntat.

— Am verificat înregistrările când erai la școală, îmi spune el. Camerele te arată ajungând acasă la zece seara.

— La o oră după ce ai plecat din apartamentul de lux al lui O'Halloran, subliniază Grier.

Apelez la creierul meu, încercând să-mi amintesc cum a decurs noaptea aia.

— Am condus puțin prin oraș, spun rar. Încă eram iritat după toată conversația cu Brooke. Voiam să mă calmez înainte să...

— Nu, mă întrerupe tata.

— Nu ce?

Sunt al dracului de confuz acum.

— Nu spui chestii dintr-astea, m-ai auzit? Nu poți să sugerezi, nici măcar între noi, că în noaptea aia te aflai într-o stare care necesita „calmare”. Te-ai certat cu Brooke, dar n-a fost mare lucru, spune tata ferm. Erai calm când ai ajuns acolo și calm când ai plecat.

Sunt copleșit de frustrare.

— Ce contează dacă am condus prin oraș o oră sau trei sau zece? izbucnesc. Înregistrările *lor* mă arată plecând de la apartament la douăzeci de minute după ce am ajuns acolo. Ce contează dacă am ajuns acasă abia o oră mai târziu?

— Vor solicita înregistrările voastre de securitate, îi spune Grier tatălui meu, ca și când eu n-aș fi spus nimic. E doar o chestiune de timp.

— Din nou, ce contează? insist.

Grier arată cu stiloul către mine.

— Contează, fiindcă ai mințit. Dacă minți când ești în boxă, te vor răstigni.

— În boxă? Va trebui să dau declarație?

Un vârtej de emoții îmi creează un nod enorm în stomac. Mi-am tot spus că polițiștii îl vor găsi pe adevăratul ucigaș pe parcursul cercetării, dar, din câte îmi dau seama, poliția crede că *eu* sunt ucigașul.

— Detectivii au observat că ți-ai atins talia de câteva ori și că petele de sânge de pe tricou ți s-au extins pe parcursul interogatoriului.

— Futu-i! murmur.

Mă simt de parcă aș avea o funie înfășurată în jurul gâtului.

— Cum s-a petrecut asta? insistă Grier.

— Nu știu. Poate când conduceam? Sau când m-am întins spre ceva?

— Și cum ai căpătat rana?

Nu trebuie să fiu avocat ca să-mi dau seama că următoarea mea mărturisire sună nasol.

— Am fost înjunghiat la docuri.

— Și de ce te aflai acolo?

— Ca să mă bat, mormăi pe sub mustață.

— Poți repeta?

— Ca să mă bat. Mă băteam.

— Te băteai? repetă el.

— Nu există nicio lege împotriva bătăii.

Unul dintre tipii cu care mă bat la docuri e fiul unui procuror-adjunct. El susține că, dacă toți suntem de acord să

participăm, nu facem nimic greșit. Să vrei să fii lovit de cineva nu e o faptă ce poate fi pedepsită de lege.

Dar, presupun, poate dovedi că ești un om violent și potențial criminal.

— Și n-o făceai cumva pe bani? Am declarația unui anume Franklin Deutmeyer, cunoscut sub numele de Fat Deuce, care susține că Easton Royal pariază cu el pe meciuri de fotbal. Vrei să spui că niciodată nu pariază pe bătăile tale?

Grier nu așteaptă minciuni din partea mea.

— Am discutat cu Justin Markowitz, care spune că se învârt o groază de bani acolo.

Nu pare că ar avea nevoie de un răspuns și am dreptate, fiindcă Grier îi dă înainte, ca și cum ar fi gata să ofere pledoaria finală, care m-ar trimite la închisoare.

— Te bați pentru bani. Te bați fiindcă te face să te simți bine. Ai băgat un copil în spital fără niciun motiv...

De data asta îl întrerup.

— Mi-a insultat mama.

— Așa cum a făcut-o și băiatul ăla, Richmond, căruia i-ai rupt nasul azi? Și el ți-a insultat mama?

— Da, spun ferm.

— Și Brooke? Ți-a insultat și ea mama?

— Ce vrei să spui? se răstește tatăl meu.

— Vreau să spun că fiul dumneavoastră are accese de furie, i-o trânteste Grier. Abia dacă respiri peste mormântul mamei lui...

Tata tresare.

— ...și-și pierde controlul.

Grier își lasă stiloul pe masă și îmi aruncă o privire tăioasă.

— Procurorul e extrem de pornit pe cazul ăsta. Nu știu de ce. Au în cârcă infracțiuni nesoluționate, crime comise în mod regulat în lumea traficantilor de droguri, agenți de pariuri ca Fat Deuce, care se învârt să ia bani de la puștani, însă le place cazul ăsta și le place ideea că tu ești vinovatul. Investigatorii noștri au săpat puțin și există zvonuri potrivit cărora Dinah O'Halloran ar fi avut o relație cu procurorul Pat Marlot.

De data asta, tata e cel care înjură.

— Futu-i mama mă-sii!

Funia se strânge și mai tare.

— Îi vor interoga pe toți colegii tăi de clasă. Dacă ai avut probleme cu oricare dintre ei, ar fi bine să mi le spui acum.

— Se presupune că ești unul dintre cei mai buni avocați din stat, spune tata pe un ton iritat.

— Îmi cereți să fac un miracol! se răstește Grier.

— Nu, îi întrerup. Vă cerem să aflați adevărul. Pentru că nu mă deranjează să încasez un pumn în falcă, dar mă deranjează să merg la închisoare pentru ceva ce n-am făcut. Cu siguranță, sunt un nenorocit. Însă nu dau în femei și, cu siguranță, nu aș ucide niciodată vreuna.

Tata se apropie de mine și-mi pune o mână pe umăr.

— Să câștigi cazul ăsta, Grier. Nu-mi pasă ce cazuri mai ai pe mână. Nimic altceva nu contează până când Reed nu scapă de chestia asta.

Altfel, vor exista consecințe, e de la sine înțeleș.

Gura lui Grier se subțiază, dar nu protestează. În schimb, se ridică, își strânge toate foile și spune:

— Mă apuc de treabă.

— Ce ar trebui să facem cât timp continuă investigația? Întrebă tata, văzându-l pe Grier că se îndreaptă spre ușă.

Rămân înțepenit în scaun, întrebându-mă cum mama dracului a ajuns viața mea în punctul ăsta. Îmi privesc mâinile. Am ucis-o? Am visat că am plecat de la apartament? Oare sufăr de pierderi bizare de memorie?

— Adopti o mutră jovială, te comporti normal și te prefaci că nu ești vinovat.

— *Nu sunt* vinovat, mârâi.

Grier se oprește pe hol.

— Procurorul are nevoie de mijloace, motive și oportunități să probeze crima. Brooke a fost izbită cu capul de șemineu cu suficient de multă forță, încât i-a desprins creierul de măduva spinării. Tu ești mare și puternic și-ți place să împărți pumni în stânga și-n dreapta. Au înregistrări cu tine din perioada de aur. Și au și motive. Ah, și Ella Harper?

Mă încordez.

— Ce-i cu ea?

— Stai departe de ea, spune Grier pe un ton calm. E slăbiciunea ta cea mai mare.

Capitolul 8

Ella

Când ajung la școală, Reed mă așteaptă pe scările de la intrare. De data asta, Easton e cel care lipsește, dar mă bucur că pot fi singură cu Reed, mai ales după seara trecută. Întâlnirea cu Grier și Callum l-a deprimat și l-a redus la tăcere, așa că a fost prima noapte după mult timp când nu a dormit la mine în cameră. Nu l-am rugat să rămână, dar l-am obligat să vorbească.

Din puținul pe care mi l-a spus, am dedus că avocatul e îngrijorat de bătăile lui Reed și de faptul că nu are o explicație pentru ora scursă între plecarea de la apartament și revenirea la conacul Royal.

Partea asta n-o prea înțeleg. Și ce dacă n-a venit imediat acasă? Nu înseamnă că făcea ceva suspect, mai ales din moment ce polițiștii știu că a plecat de la apartament la douăzeci de minute după ce ajunsese acolo.

Totuși, dacă asta îi sâcâie atât de mult pe Callum și pe Grier, înseamnă că trebuie să fie ceva important. Așa că e primul lucru pe care-l aduc în discuție după ce-l sărut pe Reed.

— Tot nu pot să înțeleg de ce e importantă ora aia în care te-ai plimbat cu mașina prin oraș.

Privirea i se întunecă, ceea ce, în combinație cu cămașa lui albastră descheiată, îi dă un aer de băiat rău. N-am fost atrasă de băieții răi înainte să-l cunosc pe Reed, însă pe el îl găsesc irezistibil.

— Nu are importanță, mormăie el.

— Atunci de ce e avocatul atât de îngrijorat în privința asta?

Reed ridică din umeri.

— Nu știu. Dar nu vreau ca *tu* să-ți faci griji pentru asta, bine?

— Nu pot să nu-mi fac.

Ezit, nedorindu-mi să readuc în discuție ideea asta, fiindcă știu că-l înfurie, dar nu mă pot abține.

— Încă mai avem timp să fugim, insist, apoi mă uit în jur ca să mă asigur că nu ne dă nimeni târcoale.

Cobor vocea până aproape de șoaptă.

— Nu vreau să stau aici și să aștept să fii închis.

Din ochii lui piere strălucirea aceea tăioasă.

— Iubito. N-o să se întâmple asta.

— De unde știi?

Mă cuprinde un sentiment de neputință.

— Am pierdut-o deja pe cealaltă persoană care însemna ceva pentru mine. Nu vreau să te pierd și pe tine.

Ofțând, Reed mă ia în brațe și mă sărută pe frunte.

— N-ai să mă pierzi.

Gura lui coboară, căutând-o pe a mea, apoi își vâra limba printre buzele mele, iar eu simt că rămân fără aer și că mi se înmoaie genunchii. Mă prind de bicepsul lui ca să nu cad.

— Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc, îmi soptește cu buzele peste ale mele. Așa că fii puternică de dragul meu, bine? Nu fugim. Rămânem și luptăm.

Înainte să apuc să-i răspund, îmi atrage atenția motorul unei mașini. Mă întorc și văd o mașină de poliție parcând pe aleea imensă din fața clădirii principale.

Atât eu, cât și Reed încremenim.

— Au venit aici pentru tine? îl întreb îngrijorată.

Își reia expresia întunecată, cu ochii săi albaștri fixați pe mașina de poliție.

— Nu știu.

Se întunecă și mai tare atunci când, de pe locul șoferului, coboară un bărbat îndesat, cu chelie.

— Rahat!

— Îl știi?

Reed dă din cap.

— Detectivul Cousins. E unul dintre polițiștii care m-au interogat.

Oh, Dumnezeu! Nu poate fi de bine.

După cum era de așteptat, detectivul Cousins se îndreaptă spre noi când ne zărește stând pe scări.

— Domnule Royal, spune cu răceală.

— Domnule detectiv, răspunde Reed, pe un ton la fel de rece.

Urmează un moment tensionat de tăcere înainte ca detectivul să-și mute privirea către mine.

— Ella O'Halloran, presupun?

— Harper! mă răstesc.

Își dă ochii peste cap la propriu, gest pe care-l găsesc total nepoliticos.

— Ei bine, domnișoară *Harper*. De fapt, chiar ești prima persoană pe lista mea în această dimineață.

Îl privesc încruntată.

— Pe lista cu ce?

— Cu martori.

Cousins îmi zâmbește plin de el.

— Directorul școlii îmi acordă permisiunea să țin interogatoriile în biroul dânsului în dimineața aceasta. Dacă ați dori să mă urmați, vă rog...

Rămân nemișcată. Callum deja m-a avertizat că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta, așa că sunt pregătită.

— Îmi pare rău, dar asta n-o să se întâmple. La orice interogatoriu trebuie să fie prezent tutorele meu.

Îi zâmbesc și eu, tot plină de mine.

— Și avocatul meu, adaug.

Detectivul își mijește ochii.

— Înțeleg. Deci așa vreți să jucăm.

Dă scurt din cap.

— În acest caz, presupun că va trebui să-l contactez pe tutorele dumneavoastră, spune el.

Apoi trece pe lângă noi, făcându-se nevăzut pe ușile de la intrare.

Odată plecat, masca mea plină de siguranță dispare și mă uit instantaneu spre Reed.

— Ia interogatorii azi? *Cui?*

— Nu știu, spune el sumbru.

— Oh, Doamne Dumnezeule, Reed, asta nu-i de bine! Asta nu-i de bine deloc.

— Va fi în regulă.

Însă din tonul lui lipsește siguranța obișnuită.

— Haide. Ar trebui să mergem la ore. Dă-mi mesaj dacă ai probleme azi, bine?

— De ce așa avea probleme? îl întreb cu circumspecție.

Răspunsul său e enigmatic.

— Localnicii sunt agitați.

Această conversație și apariția din senin a detectivului Cousins nu m-au ajutat deloc să-mi calmez temerile și cred că Reed știe asta, însă zâmbește și mă conduce la oră ca și cum totul ar fi în regulă. După ce-mi dă pe fugă un sărut, o ia în cealaltă direcție. Nu pot scăpa de îngrijorarea care m-a cuprins. Mă apasă ca o pătură greoaie și, când intru la ora de chimie și să mă așez pe locul meu obișnuit, lângă Easton, disperarea mi se citește pe față.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Easton de îndată.

Mă aplec să-i șoptesc la ureche.

— A venit poliția să interogheze lumea cu privire la Reed.

Easton nu pare mișcat de vestea asta.

— Nimeni de aici nu știa despre Reed și Brooke, îmi șoptește el. Interogatoriile nu vor dovedi nimic.

Arunc o privire de jur împrejur, să mă asigur că nimeni nu trage cu urechea.

— Dar toți de la școală știu despre bătăile lui.

Mi se năzare un alt gând.

— Iar Savannah știe de faza cu Dinah.

Se încruntă.

— Asta nu are de-a face cu Brooke.

— Nu, dar poate vor reuși s-o întoarcă așa cum vor ei.

Îmi frâng mâinile, cuprinsă de teamă, chiar mai mult decât înainte.

— Dacă află că-l șantajau pe fratele lui Reed, s-ar putea să vină cu vreo teorie dementă cum că Reed a mers la apartament s-o caute pe *Dinah* și că, în locul ei, a ucis-o pe Brooke.

E un gând ridicol, dar sună suficient de plauzibil, încât Easton să se îngrijoreze.

— Rahat!

— Crezi că Savannah le-ar spune ceva?

El dă ușor din cap.

— Nu... cred?

Nu e un răspuns suficient de bun. Nici pe departe.

— Avem engleză cu ea ora următoare. O să vorbesc cu ea.

— Și ce? Ai s-o ameninți că-i rupi picioarele dacă dă ceva pe goarnă?

Zâmbește forțat și vlăguit.

— Nu, dar o să mă asigur că știe cât e de important să nu pomenească de faza cu Gideon și Dinah.

— Îi urăște pe Royali, spune el pe un ton epuizat. Nu cred c-o poți convinge să-și țină gura închisă.

— Poate că nu, dar tot am de gând să încerc.

*

După ora de chimie, mă grăbesc spre etajul al doilea ca s-o interceptez pe Savannah Montgomery înainte să ajungă în clasa unde se ține ora de engleză.

Fosta iubită a lui Gideon e cea mai ciudată persoană pe care am cunoscut-o. Ea e cea care mi-a făcut turul școlii private Astor Park când am venit și, chiar dacă a fost destul de răutăcioasă în ziua aceea, mi-a oferit totuși câteva sfaturi nesolicitate despre cum să supraviețuiesc în școala asta. Și, chiar dacă a fost distantă și nu a vorbit prea mult cu mine la ore, tot și-a făcut timp să mă avertizeze cu privire la Daniel Delacorte. Apoi ne-a ajutat pe mine și pe Val să ne răzbunăm pe dubiosul ăla.

Deci aș putea presupune că am un aliat?

Sinceră să fiu, nu prea știu. E dificil de descifrat într-o zi bună și imposibil de citit în orice altă zi.

Astăzi nu reușesc să-mi dau seama în ce ape se scaldă. Se încruntă atunci când mă vede zăbovind lângă ușa de la intrare, dar îmi aruncă totuși un „Hei” pe o voce lipsită de ostilitate.

— Putem vorbi un minut? o întreb încet.

Ochii îi licăresc bănuitor.

— De ce?

Mă voi înarma cu răbdare.

— Pentru că trebuie să vorbim.

— Începe ora.

— Domnul Winston întârzie câte zece minute în fiecare zi, știi bine. Avem timp.

O implor din privire.

— Te rog!

După o clipă, dă din cap.

— În regulă. Dar să nu dureze mult.

Mergem în tăcere pe hol, spre un rând de dulapuri. Când rămânem singure, nu mai irosesc timpul.

— Polițiștii au venit astăzi pentru a-i interoga pe unii dintre colegii și prietenii lui Reed.

Nu pare deloc surprinsă.

— Mda, știu. Deja am fost chemată în biroul lui Beringer. Voi discuta cu ei la prânz.

Își dă ochii peste cap.

— Voiau să mă ia din timpul orei, iar eu eram ceva de genul: hai, dați-vă naibii. Nu am de gând să pic doar pentru că vreunul dintre frații Royal a ucis-o pe iubita lui taică-său.

Tresar, ca și cum mi-ar fi dat o palmă.

— Reed nu a ucis pe nimeni, spun printre dinții încleștați.

Savannah ridică din umeri.

— Nu-mi pasă dacă a făcut-o sau nu. Nu mi-a plăcut niciodată de Brooke.

Ridic din sprânceană. Savannah a cunoscut-o pe Brooke? Preț de o secundă, sunt confuză, apoi îmi dau seama că Savannah a *cunoscut-o*. S-a referit la Brooke în ziua în care mi-a făcut turul școlii, spunând despre ea că face figurație și, în plus, a fost împreună cu Gideon timp de un an de zile, deci probabil c-a dat nas în nas cu Brooke la ei acasă de o grămadă de ori.

— Femeia aceea era o mizerabilă, adaugă ea. O materialistă cu M mare.

— Oricum ar fi fost, Reed nu a ucis-o.

Își arcuiește o sprânceană perfect pensată.

— Asta e ceea ce vrei să le spun polițiștilor?

Îmi înghit în sec frustrarea.

— Poți să le spui ce dorești, fiindcă nu el a făcut-o. Voiam să discut cu tine despre cealaltă chestie.

— Care e cealaltă chestie?

Arunc o privire către coridorul principal. E gol.

— Despre Gideon și Dinah.

După spusele lui Reed, Dinah a reușit să intre pe telefonul lui Gid și a furat poze nud pe care și le trimiteau el și Savannah. Asta înseamnă că-l poate acuza de corupere de minore, deoarece Savannah avea doar cincisprezece ani la vremea aceea, iar Gideon avea optsprezece.

La auzul numelui lui Gideon, expresia lui Savannah se transformă în răutate pură.

— Te referi la povestea aia cu iubitul meu care i-a tras-o unei târfe bătrâne? se răstește ea.

— Mda, iar târfa aia bătrână îl șantajează cu poze pe care tu i le-ai trimis lui Gideon! mă răstesc înapoi la ea.

De data aceasta, ea e cea care tresare.

— Vrei să spui că e vina *mea* că Gid a intrat în buclucul ăsta? Pentru că nu e! *El* e cel care m-a înșelat. *El* s-a încurcat cu femeia aceea oribilă și e vina *lui* că ea a devenit obsedată de el și i-a furat telefonul. Eu n-am făcut altceva decât să-i trimit poze iubitului meu, Ella!

Îmi dau seama că pierd controlul asupra discuției, așa că încerc să vorbesc calm, neamenințător.

— Nu te învinuiesc pe tine deloc, îi zic. Dar ești implicată în povestea asta, vrei-nu vrei. Gideon ar putea intra într-o grămadă de probleme dacă poliția ar afla despre Dinah și despre poze.

Savannah nu-mi răspunde.

— Știu că-l urăști, dar mai știu că nu vrei să-l vezi la închisoare. Iar, dacă le vei spune detectivilor povestea asta, îi vei determina s-o folosească împotriva lui Reed.

Mă uit urât la ea și continui:

— Iar Reed e nevinovat.

Sau cel puțin așa cred.

Rămâne tăcută ceva timp. Câteva secunde atât de lungi, încât nu cred c-am reușit să o conving. Dar apoi inspiră adânc și dă din cap.

— În regulă. Am să-mi țin gura.

Mă simt uşurată, dar Savannah nici măcar nu-mi oferă ocazia să-i mulţumesc. Pur şi simplu se îndepărtează, fără să mai spună nimic.

Capitolul 9

Ella

Nu mă mai întâlnesc cu Savannah tot restul zilei. În mod obișnuit, nu m-aș gândi prea mult la asta, din moment ce nu avem ore comune după-masă, însă acum mă cuprinde paranoia. Trebuia să discute cu detectivul la prânz. Speram că mă va căuta după, să-mi povestească despre interogatoriu, dar nu a făcut-o și nici măcar n-am mai zărit-o pe holuri în partea a doua a zilei.

Totuși, la prânz, Val mi-a mărturisit că detectivii i-au lăsat în dimineața asta părinților ei un mesaj, prin care le cereau permisiunea s-o interogheze. Presupun că mătușa și unchiul ei gândesc precum Callum, fiindcă au insistat să fie prezenți la interogatoriile lui Val și Jordan.

Mda, Jordan. Aparent, și ea se află pe lista lui Cousins. Ceea ce e foarte, foarte deranjant, deoarece știu că Jordan va avea doar lucruri oribile de spus despre Reed.

Nu știu sigur cu cine au vorbit azi polițiștii, în afară de Savannah. Sunt îngrozită de propriul meu interogatoriu, dar sper că Callum va putea să-l amâne cât mai mult posibil. Poate până atunci detectivii ăștia își fac treaba nenorocită și-l găsesc pe adevăratul ucigaș.

Dacă există un adevărat ucigaș...

Un țipăt mut mi se naște în gât, făcându-mă să mă opresc în mijlocul parării. Detest gândurile astea care-mi tot dau târcoale. Detest faptul că încă am îndoieli cu privire la Reed. El insistă că n-a ucis-o pe Brooke. Jură că n-a făcut-o.

Deci de ce nu-l pot crede sută la sută?

— Parcarea e pentru mașini, nu pentru oameni, surioară.

Mă întorc și-l găsesc pe Easton zâmbind cu subînțeles. Mă înghiontește să mă mișc din loc, adăugând:

— Biata Lauren se căznește de vreo două minute să iasă de-acolo.

Privirea îmi alunecă pe BMW-ul roșu cu motorul pornit. Lauren Donovan îmi face semn cu mâna, cu o nutră prin care parcă s-ar scuza puțin, ca și cum ea ar fi cea care mă deranjează pe mine, și nu invers.

Îi fac un semn de scuze prietenei gemenilor și mă feresc iute din calea ei.

— Mă gândeam la altceva, îi spun lui Easton.

— Încă ești îngrijorată cu privire la interogatorii?

— Mda. Dar am vorbit cu Savannah și mi-a promis că nu va spune nimic despre faza cu Gideon.

— Mda.

— Ella, se aude vocea lui Reed din spatele nostru. Vii cu mine cu mașina acasă?

Mă întorc și-l văd mergând la pas în parcare, alături de Sebastian. Mă cuprinde iarăși un val de paranoia.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai antrenament?

Scutură din cap.

— East are, dar eu am fost învoit. Tocmai mi-a trimis tata mesaj și mi-a spus să vin direct acasă.

Simt un fior de panică pe șira spinării.

— De ce? Ce se petrece?

— Nu știu.

Reed pare nervos.

— N-a spus decât că e ceva important. Și că deja a rezolvat el cu antrenorul.

Chipul îi e împietrit, ceea ce înseamnă că e îngrijorat, încep să învăț că Reed devine ostil atunci când se simte încolțit, iar această poveste plină de polițiști, anchetatori și închisoare i se pare probabil cel mai solitar și mai apăsător loc din lume.

— Vrea să vin și eu? întreb cu precauție.

— Nu. Eu vreau să vii.

Reed îi aruncă o privire fratelui său mai mic.

— Seb, e în regulă dacă aduci tu mașina Ellei înapoi acasă?

Sebastian dă din cap.

— Sigur, nicio problemă.

Îi dau cheile, apoi îl privesc îndreptându-se spre decapotabila mea, în timp ce Easton pleacă în pas alergător spre antrenamentul de fotbal. Eu și Reed urcăm în Range Roverul lui, dar nu sunt sigură de ce mi-a cerut să vin cu el, fiindcă nu-mi adresează nici măcar un cuvânt în primele cinci minute de drum.

Mă holbez pe geam, rozându-mi unghia degetului mare. Îmi vine greu să-i fac față lui Reed cel tăcut. Îmi amintește prea mult de perioada de început, când m-am mutat cu

Royalii. Reed îmi arunca doar priviri glaciale și replici tăioase, or eu nu eram obișnuită cu așa ceva. Mama era puțin cam – bine, *foarte* – iresponsabilă, însă mereu era veselă și niciodată nu-și reprima emoțiile. Eu eram cea care făcea asta.

– Spune-o! se răstește brusc Reed.

Sunt șocată.

– Ce să spun?

– Oricare ar fi chestia care te macină. Practic îți aud gândurile, iar dacă îți mai muști mult degetul, o să-ți cadă.

Cu amărăciune, privesc în jos la urmele de dinți de pe marginea degetului meu mare. Frecând locul înroșit, spun:

– Nu credeam că ai observat.

Îmi răspunde pe o voce joasă, răgușită.

– Observ tot ceea ce te privește, iubito.

– Îmi fac griji. Continui să-mi spun să nu-mi fac, dar e din ce în ce mai rău, recunosc. La școală e simplu de remarcat cine-i dușmanul. E simplu să-i împărți pe oameni în categorii: utili și inutili, de partea ta sau împotriva ta. Dar toată povestea asta pare pur și simplu copleșitoare.

Înfricoșătoare, gândesc, dar asta e ceva ce păstrez doar pentru mine. Nu e cazul ca Reed să-mi afle temerile. Le-ar lua pe umerii săi și ar încerca să le ducă, împreună cu tot cu bagajul care atârnă atât de greu asupra lui.

– Se va rezolva totul, spune el, mâinile sale pricepute ghidând SUV-ul de-a lungul aleii pavate care duce către reședința Royal. Fiindcă nu eu am comis-o.

– Atunci cine?

— Poate că tatăl copilului? Brooke probabil a încercat să împuște mai mulți iepuri în acea noapte. N-am fost eu singurul fraier care... se oprește brusc.

Mă bucur c-o face, fiindcă nu-mi place să mă gândesc la Reed făcând sex cu oricine altcineva, chiar dacă asta se întâmpla înaintea mea. Doamne, ar fi fost atât de frumos dacă era și el virgin!

— Ar trebui să fii virgin, îl informez.

Râde surprins.

— De-asta ești așa de ofticată?

— Nu, dar gândește-te cât de multe probleme ai rezolva așa. N-ar exista faza asta cu Brooke. Fetelor de la școală nu le-ar curge balele după tine.

— Dacă aș fi virgin, toate fetele alea de la școală ar încerca să mi-o tragă, ca să poată spune că sunt primele care au urcat pe Muntele Reed.

Rânjește, în timp ce oprește mașina lângă casă.

Royalii au o parcare imensă în curte, cu un pavaj special de cărămizi dispuse în formă de spirală, care duce la un garaj în care stau toate vehiculele. Doar că nimănui nu-i place să folosească garajul. De obicei, în curte e plin de Rovere negre, alături de camioneta vișinie a lui Easton.

— Fetele nu sunt așa, îi spun în timp ce ies din SUV și mă întind să-mi iau rucsacul. Nu ar concura să te dezvirgineze pe tine.

Mâna lui Reed ajunge acolo prima. Îmi smulge rucsacul din mână cu un rânjet.

— Ba exact așa sunt fetele. De ce crezi că Jordan e tot timpul pe urmele tale? Fiindcă tu reprezinți concurența, iubito. Nu contează ce ai acolo jos, majoritatea oamenilor sunt al naibii de competitivi. Iar puștani de la Astor? Sunt cei mai răi din câți ai văzut. Dacă eram virgin, ar fi existat o competiție în plus pe care cineva s-o câștige.

— Dacă zici tu.

Ocolește mașina prin față și mă cuprinde pe după umeri. Se-nclină cu gura la urechea mea și-mi șoptește:

— Putem să ne jucăm, prefăcându-ne că eu sunt virginul, iar tu ești cea experimentată, după ce te deflorez.

Îi trag un ghiont, fiindcă îl merită, dar asta nu-l face decât să râdă și mai tare. Și, chiar dacă face mișto de mine, mă bucur, fiindcă-l prefer pe Reed cel vesel în locul lui Reed cel furios și tăcut.

— Mă bucur că te distrezi, spune calm când intrăm în bucătărie.

Când îl zăresc pe Steve stând la teighea, tresar surprinsă. Știu că e ciudaț, dar tot uit de el. La nesfârșit. E ca și cum creierul meu nu poate gestiona decât o criză, iar posibilitatea ca Reed să meargă la închisoare e singurul lucru la care mă pot concentra. De fiecare dată când îl văd pe Steve mă lovește din nou vestea că e în viață.

Nu-mi scapă felul în care își mijește ochii albaștri atunci când observă brațul lui Reed pe după umerii mei. Expresia lui Steve transmite o vagă dezaprobare parentală, ceva ce nu am

experimentat până acum. Mama trata lucrurile astea cu lejeritate.

Mă desprind de Reed, pretextând că vreau să merg la frigider.

— Vrei ceva? îl întreb.

Reed îmi zâmbește amuzat.

— Sigur, ce-mi oferi?

Nesimțitul. Știe exact de ce l-am lăsat singur în ușa bucătăriei, iar acum face mișto de mine din cauza asta. Mă căznesc să nu-i arăt degetul mijlociu și iau o caserolă de iaurt.

Callum pocnește din degete pentru a ne capta atenția.

— Ia o linguriță și vă aștept în birou.

— Vă așteptăm, îl corectează Steve.

Callum ne face semn cu mâna în timp ce se îndepărtează.

— Termină cu aluziile! îi șoptesc lui Reed, luând o linguriță din sertar.

— De ce? Tata știe despre noi.

— Dar Steve nu știe, subliniez. E dubios, bine? Haide să ne prefacem pur și simplu că suntem...

Reed ridică din sprânceană.

— Prieteni, continui, fiindcă orice altă variantă e prea ciudată.

— Să ne prefacem? Chiar credeam că *suntem* prieteni. Sunt profund rănit.

Își trage teatral o palmă peste piept.

— Acum nu ești, dar putem schimba asta.

Îi fac un semn amenințător cu lingurița.

— Nu mă tem să te agresez fizic, amice.

— Abia aștept.

Mâna îi cade pe șoldul meu și mă trage mai aproape.

— De ce nu atentezi la fizicul meu chiar acum?

Mă ling pe buze, iar privirea i se fixează pe gura mea.

— Reed! Ella! strigă Callum. În birou. Acum!

Mă smucesc brusc.

— Să mergem.

Jur că-l pot auzi spunând *nenorocitul* pe sub mustață.

În cabinet, îl găsim pe Steve rezemat de birou, în timp ce Callum se plimbă dintr-o parte în alta a încăperii. Orice urmă de amuzament dispare când îl zărim pe Halston Grier stând într-unul dintre fotoliile din piele din fața biroului.

— Domnule Grier, spune Reed încordat.

Grier se ridică în picioare.

— Reed. Ce mai faci, fiule?

Reed se întinde să-i strângă mâna avocatului.

— Să plec? întreb, simțindu-mă ciudat.

— Nu. Te privește și pe tine, Ella, răspunde Callum.

Reed vine lângă mine imediat și-și pune protector o mână pe spatele meu. Observ că, pentru prima oară, cravata lui Callum stă strâmb, iar părul îi e ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut mâna prin el de sute de ori. Îmi fuge privirea către Steve, care poartă blugi și o cămașă albă și lejeră. Nu pare deloc îngrijorat.

Nu știu ce semnale emoționale să iau în serios. Privirea mi se plimbă de la Callum cel tulburat la Steve cel calm. Oare asta are de-a face cu mine, și nu cu acuzațiile de omor?

— Ar trebui să iei un loc.

Asta vine din partea lui Grier. Scutur din cap.

— Nu. Prefer să rămân în picioare.

Pare periculos să iau loc pe scaun. Dacă mă așez, îmi ia mai mult să mă ridic și să fug decât dacă sunt în picioare.

— Tată? intervine Reed.

Callum oftează, iar de data asta își freacă podul palmei de obraz.

— Judecătorul Delacorte a venit astăzi la mine cu o ofertă interesantă.

Face o pauză.

— E referitoare la ADN-ul pe care l-au găsit sub unghiile lui Brooke.

Reed se încruntă.

— Ce-i cu el?

— Delacorte e dispus să facă proba asta dispărută.

Rămân cu gura căscată. Tatăl lui Daniel e *judecător*. Și e dispus să „facă dispărută” o probă? Țsta e cel mai corupt lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Cu ce preț? întreb.

Callum se întoarce către mine.

— Daniel s-ar putea întoarce la Astor Park. Tu ți-ai retrage toate acuzațiile și ai recunoaște că ai luat droguri pentru că așa ai vrut tu.

Îi aruncă o privire fiului său.

— Când tu și frații tăi ați găsit-o, Ella a inventat o poveste ca să nu vă devină și mai antipatică decât până atunci. Țsta e prețul.

Fiecare celulă din trupul meu se revoltă la auzul scenariului propus de Callum.

Reed erupe ca un vulcan.

— Nenorocitul ăla! În niciun caz!

— Dacă o fac, spun eu luând o gură de aer, vor renunța la acuzațiile împotriva lui Reed? Se va încheia cazul?

Întrebările acestea i le adresez avocatului.

— Nu faci asta, stăruie Reed, prinzându-mă de braț.

Mă smucesc din strânsoarea lui și mă apropii de avocat.

— Dacă fac asta, repet printre dinții încleștați, Reed scapă?

În spatele meu, Reed urlă la tatăl său pentru că a propus chestia asta. Callum încearcă să-l calmeze, explicându-i că el nu recomandă această variantă.

Dar, în mod evident, își dorește ca eu să accept. Altminteri, n-ar mai fi pomenit-o. Mă doare puțin, însă înțeleg. Callum încearcă să-și salveze fiul de la o viață întreagă petrecută în închisoare.

Între timp, Steve nu spune nimic. Pur și simplu, stă și ascultă. Însă mie nu-mi pasă de niciunul dintre ceilalți bărbați din biroul ăsta. Avocatul e singurul care poate da răspunsul de care am nevoie.

Grier își împreunează în poală mâinile cu unghii impecabil îngrijite, cu o privire senină pe chip și netulburat de tot haosul

din încăpere. Nu sunt sigură ce vede el când mă privește. O fată fragilă? O fată proastă? O fată fraieră? Poate o fată care-și iubește prietenul atât de mult, încât ar fi dispusă să înghită și săbii pentru el?

Asta... asta chiar n-ar însemna mare scofală. Câteva luni în care să-l am pe Daniel Delacorte în viața mea, câțiva puști oribili în plus care să șușotească pe la spatele meu, o reputație de consumatoare de droguri? Toate astea, în schimbul libertății lui Reed?

Merită.

— N-are cum să strice, recunoaște Grier, într-un final.

Iar Reed își iese iarăși din minți.

Capitolul 10

Reed

— În niciun caz!

La auzul cuvintelor avocatului, plec de îndată de lângă tata și mă duc spre Ella, postându-mă între ea și șarpele ăsta, înainte să apuce să ne facă și mai mult rău.

— Asta nu se va întâmpla în niciun caz. Niciodată.

Ella se smucește din strânsoarea mea.

— Cum rămâne cu proba video?

— Toate pot dispărea, îi răspunde Grier. Se pare că Delacorte se pricepe de minune să facă probele să dispară.

— Nu-mi vine să cred că tuturor vi se pare o idee bună. Daniel ar trebui să stea la o sută cincizeci de kilometri de Ella, spun înflăcărat. Chestia asta e de căcat.

— Ai grijă la limbaj! mă dojenește tata, ca și cum i-ar fi păsat vreodată cum vorbesc.

— Este? îmi răspunde Ella. Dar cum ți s-ar părea să mergi la închisoare pentru douăzeci și cinci de ani? Dacă trebuie să-mi calc pe demnitate ca să rămâi tu liber, mie nu mi se pare tocmai de căcat.

Nimeni n-o ceartă pe Ella pentru limbajul *ei*, ceea ce mă enervează și mai tare.

Mă întorc spre tata, deoarece el e cel care trebuie convins. Ella nu poate încheia înțelegerea asta de capul ei. Doar tata și avocatul ăsta de doi bani pot.

— ăsta e cel mai înjositor lucru din lume. Nenorocitul ăla e un psihopat, iar tu vrei să-l aduci înapoi? Și mai rău, vrei s-o supui pe Ella unei continue hărțuiri?

Tata mă privește urât.

— Încerc să fac în așa fel încât să nu intri la închisoare. Nu e o idee strălucită, dar e una pe care meritați amândoi s-o auziți. Vreți să vă tratez ca pe niște adulți? În cazul ăsta, trebuie să luați decizii ca niște adulți! se răstește el.

Ella mă prinde de încheietură.

— Reed, te rog!

— Ce mă rogi? Ai idee cum va fi la școală dacă spui că ai mințit cu privire la Daniel? N-ai să poți merge singură pe holuri. Unul dintre noi va trebui să stea cu tine în permanență. Jordan te-ar distruge.

— Ai impresia că-mi pasă de asta? Nu mai sunt decât câteva luni.

— Și anul viitor? Nu voi fi aici să te protejez, îmi reamintesc.

Îl văd pe Steve la birou, îngustându-și ochii.

— Apreciez atitudinea, Reed, însă Ella nu are nevoie de protecția ta. Are un tată care s-o protejeze.

Își strânge buzele.

— De fapt, cred că a venit momentul să-mi iau fiica acasă.

Îmi îngheață sângele în vene. Ella mă strânge și mai tare de mână.

Steve se ridică de la birou.

— Callum, apreciez că ai avut grijă de ea cât am fost plecat, însă tatăl Ellei sunt eu. Tu ești suficient de ocupat cu propriii copii în momentul de față – Ella și cu mine n-ar trebui să fim aici.

Ba pe dracu'. Ella nu pleacă de lângă mine și nici din casa asta.

— Tată! spun amenințător.

— Steve, apartamentul tău nu a fost încă eliberat, îi reamintește Callum. Și nu pare că va fi eliberat în curând.

Îl privește pe avocat, așteptând o confirmare.

Grier aprobă din cap.

— Cei de la biroul șerifului mi-au spus că vor mai strânge probe cel puțin încă vreo două săptămâni.

— E în regulă. Eu și Dinah am luat apartamentul de lux de la Hallow Oaks.

Steve bagă mâna în buzunar și scoate o cartelă de acces din plastic.

— Am adăugat numele tău pe rezervare, Ella. Poftim, asta e cheia ta.

Dar ea nu se mișcă s-o ia.

— Nu. Nu dorm în aceeași casă cu Dinah. Fără supărare, adaugă ea imediat.

— Ella face parte din familia Royal, spun cu răceală.

Privirea lui Steve alunecă spre mâna Ellei care stă încheștată peste încheietura mea.

— Să sperăm totuși că nu, murmură el amuzat.

— Fii rezonabil, Steve, spune tata. Haide să te instalezi mai întâi. Trebuie să ne ocupăm de câteva chestiuni care țin de legalitate. Situația asta e nouă pentru toată lumea.

— Ella are șaptesprezece ani, ceea ce înseamnă că încă se află sub tutela părinților, nu-i așa, Halston?

Avocatul ridică încet capul.

— Așa este.

Se saltă și-și scutură pantalonii.

— Se pare că aveți cu toții de discutat chestiuni private. Vă voi lăsa, așadar, s-o faceți liniștiți.

Se oprește la jumătatea drumului spre ușă și se încruntă către mine.

— Presupun că nu trebuie să-ți spun să nu vii la înmormântare duminica asta.

Mă încrunt și eu.

— Ce înmormântare?

— A lui Brooke, spune tata pe un ton ferm. Și nu, nici Reed nu va participa.

— În regulă.

Nu mă pot abține să nu-i răspund cu un sarcasm tăios.

— Și cum rămâne cu ce-ați spus chiar dumneavoastră – să părem o familie unită?

Răspunsul lui Grier este la fel de tăios.

— Puteți fi uniți oriunde, mai puțin la casa funerară. Și, pentru numele lui Dumnezeu, Reed, nu te mai băga în belele! Fără bătaie la școală, fără căcaturi, în regulă?

Ochii săi se opresc asupra Ellei, ca un avertisment nerostit.

Cea mai mare slăbiciune a mea? În niciun caz. Ella mă face mai puternic, însă Grier vede în ea doar dovada mobilului meu pentru crimă.

Scutură din cap și se întoarce către tata, adăugând:

— Să mă anunțați dacă doriți să planific o nouă întâlnire cu Delacorte.

— Nu va avea loc nicio întâlnire! mă răstesc la ei.

Tata îl bate ușor pe avocat pe spate.

— Te sun eu.

Simt că iau foc de nervi. E ca și cum nici nu m-aș afla aici. Și, din moment ce nimeni nu mă ascultă, nu are niciun sens să mă aflu aici.

— Haide, să mergem, îi spun Ellei.

O scot din birou fără să aștept să-și dea acordul, ea sau oricine altcineva.

Un minut mai târziu, ajungem la etaj, unde deschid larg ușa camerei ei și o împing înăuntru.

— Asta e o prostie! izbucnește ea. Nu mă mut în niciun hotel cu Steve și femeia aceea oribilă.

— Nu, aprob eu, privind-o cum se urcă pe pat.

Fusta uniformei i se ridică și reușesc să trag cu ochiul la fundul ei înainte să se așeze și să-și tragă picioarele sub bărbie.

— Și tu ești la fel de prost, bombăne ea. Cred c-ar trebui să acceptăm propunerea lui Delacorte.

— Nu, îi spun din nou.

— Reed.

— Ella.

— Ți-ai păstra libertatea!

— Nu, aș rămâne la mâna nenorocitului ăluia pentru tot restul vieții mele. Ia-ți gândul, iubito. Serios. Scoate-ți ideea asta din cap.

— În regulă, să spunem că nu accepți propunerea...

— N-o accept.

— În cazul ăsta, ce facem?

Îmi dau jos cămașa albă și mă descalt. Îmbrăcat doar în pantaloni și maiou, mă așez lângă Ella pe pat și o cuprind în brațe. Ea se ghemuiește lângă mine, însă numai pentru o clipă. După care se ridică din nou, încruntându-se la mine.

Expir enervat.

— Noi nu avem ce să facem, Ella. E treaba lui Grier să se ocupe de tot.

— Ei bine, se pare că el nu face o treabă prea bună, din moment ce-ți recomandă să cazi la înțelegeră cu judecători dubioși!

Obrajii i se înroșesc de mânie.

— Să facem o listă.

— O listă cu ce? o întreb, fără să am habar despre ce vorbește.

— Cu toți oamenii care ar fi putut s-o ucidă pe Brooke.

Se dă jos din pat și se îndreaptă iute spre birou, de unde își ia laptopul.

— De cine altcineva mai era apropiată, în afară de Dinah?

— De nimeni, din câte știu eu, recunosc.

Ella se așază pe marginea patului, în timp ce-și deschide laptopul.

— Țsta nu e un răspuns acceptabil.

Mă cuprinde exasperarea.

— E singurul răspuns pe care-l am. Brooke nu avea prieteni.

— Dar avea dușmani – asta e ceea ce ai spus tu însuși, corect?

Deschide un motor de căutare și tastează numele lui Brooke. Apar un milion de Brooke Davidson diferite.

— Așadar, trebuie să aflăm cine sunt ei.

Mă ridic pe coate.

— Deci, acum ești Lois Lane sau ce? Ai să rezolvi cazul ăsta de una singură?

— Ai tu vreo idee mai bună? mi-o trântește ea.

Oftez.

— Tata are detectivi particulari. Pe tine te-au găsit, îți aduci aminte?

Mâna Ellei se oprește deasupra mouse-ului, dar ezitarea ei durează doar o secundă, înainte să intre pe pagina de Facebook a lui Brooke. În timp ce pagina se încarcă, îmi aruncă o privire gânditoare.

— Înurmântarea, rostește ea.

— Ce-i cu ea? întreb grijuliu.

Nu-mi place direcția în care se îndreaptă chestia asta.

— Cred că ar trebui să merg.

Mă ridic imediat în șezut.

— În niciun caz. Grier a spus că nu putem merge.

— Nu, a spus că *tu* nu poți merge.

Privirea ei revine asupra ecranului.

— Hei, știai că Brooke avea o diplomă în arte de la North Carolina State?

Ignor informația asta mărunță și nefolositoare.

— Nu te duci la înmormântare, Ella, mârâi către ea.

— De ce nu? E cel mai bun mod în care ne putem face o idee cu privire la apropiatăii lui Brooke. Pot să văd eu cine vine la înmormântare, adaugă ea cu un geamăt. Dacă apare *ucigașul*?

Închid ochii și încerc să mă înarmez cu răbdare.

— Iubito.

Îi deschid.

— Chiar crezi că ăla care a ucis-o pe Brooke va veni în pași de dans și va spune: „Hei, oameni buni! Eu sunt ucigașul!”?

Ochii albaștri i se umplu de indignare.

— Sigur că nu. Dar tu nu te-ai uitat niciodată la documentarele alea despre crime de la televizor? Experții FBI spun mereu că ucigașii se întorc la scena crimei sau participă la înmormântarea victimei, ca un mod de a-i lua peste picior pe polițiști.

Mă uit îndelung la ea, cu scepticism, dar e din nou concentrată la laptop.

— Nu vreau să te duci la înmormântare! îi spun răstit.

Ella nici măcar nu se uită la mine atunci când îmi răspunde:

— În cazul ăsta, îmi pare al dracului de rău pentru tine.

Capitolul II

Ella

— Ai omorât vreo călugăriță și i-ai furat hainele? mă întrebă Easton când urc în camioneta lui, sâmbătă dimineața.

Lovesc bordul cu palma.

— Taci și condu.

Ascultător, bagă camioneta în viteză și demarează pe alee, spre porțile din fier masiv care separă conacul de strada principală.

— De ce? Cine ne urmărește? Steve cumva?

Cu toate că Steve locuiește acum cu Dinah, în apartamentul lor de la hotelul Hallow Oaks, încă dă târcoale constant pe la conac. Pe Callum îl binedispune, însă eu mă simt ciudat în preajma lui și încerc să-l evit. Presupun că nimănui nu i-a scăpat detaliul ăsta.

— E Reed, îi răspund. Nu voia să merg la înmormântare.

— Mda, nu era încântat nici de faptul că merg eu.

Arunc o privire spre geamul din spate, să mă asigur că Reed nu aleargă în urma camionetei sau ceva de genul. Era nemulțumit când am plecat, însă, după cum i-am spus și aseară, îmi pare rău pentru el. Plănuiesc să analizez fiecare persoană care va veni astăzi la înmormântarea lui Brooke.

În plus, cineva trebuie să fie acolo cu Callum astăzi, când logodnica lui e înmormântată. Nu-l pot lăsa chiar atât de

singur și, din moment ce Reed iese din discuție, iar gemenii au refuzat, mai rămânem eu și Easton. Callum a plecat înaintea noastră cu șoferul lui, Durand, fiindcă trebuie să se ocupe de niște afaceri în oraș, după slujbă.

— Deci ce ai făcut? L-ai supus prin sex? A leșinat în extaz orgasmic?

— Taci odată!

Îmi găsesc melodiile preferate pe telefon, iar muzica se aude în mașină.

Dar asta nu-l reduce pe Easton la tăcere. Pur și simplu urlă, ca să acopere versurile.

— Tu încă nu ți-o tragi? Probabil că boășele bietului băiat sunt deja vineții.

— Nu-mi discut cu tine viața sexuală, îmi informezi și dau muzica și mai tare.

De-a lungul următoarelor cinci mile, Easton se hlizește.

Tristul adevăr e că Reed e cel care ne supune torturii. În ultimele trei nopți, a dormit din nou în patul meu și ne-am prostit o grămadă. Îi place să-l ating în fel și chip, oriunde. Adoră când îi fac oral și e la fel de generos când îi vine rândul. La naiba, ar petrece *ore* întregi cu capul între picioarele mele dacă i-aș da voie. Dar pasul final? Asta iese din discuție până când „faza asta cu Brooke”, după cum îi spune el, nu ne mai stă pe cap. Am o stare ciudată de satisfacție și așteptare. Reed îmi oferă aproape tot ceea ce-mi trebuie, dar nu e de ajuns. Totuși, știu că, dacă viețile noastre ar fi normale, mi-ar

respecta în totalitate dorințele. Așa că trebuie să i le respect și eu pe ale lui. Ceea ce e de rahat.

Când ajungem la casa funerară, Callum ne așteaptă la intrare. Poartă un costum negru care probabil costă mai mult decât mașina mea, iar părul îi e lins pe spate, ceea ce-l face să pară mai tânăr.

— Nu trebuia să ne aștepți, spun când ajungem la el.

Callum clatină din cap.

— Ai auzit ce-a spus Halston – trebuie să arătăm că suntem o familie unită. Deci, dacă vom fi aici împreună, toată lumea trebuie să plece de la înmormântare fiind convinsă că suntem fericiți și nu avem nicio vină.

N-o spun cu voce tare, dar sunt sigură că nimeni n-o să fie impresionat de demonstrația de forță a Royalilor, având în vedere faptul că suntem cu toții membrii familiei presupusului ucigaș.

Intrăm toți trei în clădirea sumbră, iar Callum ne conduce pe sub o arcadă, în stânga. Înăuntru e o capelă mică, cu câteva rânduri de bănci de lemn, un podium și...

Un sicriu.

Pulsul mi-o ia la goană. Doamne, Dumnezeu! Nu-mi vine să cred că acolo e Brooke.

Îmi trece prin cap un gând morbid și mă ridic pe vârfuri, șoptindu-i lui Callum la ureche:

— I s-a făcut autopsie?

El dă mohorât din cap.

— N-au venit încă rezultatele, spune el, apoi face o pauză. Presupun c-o să facă teste ADN inclusiv, ăăă, fătului.

Mi se face rău când mă gândesc la asta, pentru că, de când a început toată povestea, îmi dau seama brusc că-n apartamentul acela de lux și-au pierdut viața două persoane. Brooke... și un bebeluș nevinovat.

Mă-mpotrivesc unui val de vomă și încerc să-mi iau privirea de la cutia neagră și lucioasă. Mă uit, în schimb, la fotografia imensă și înrămată, așezată pe un suport lângă sicriu.

Poate că Brooke a fost o persoană îngrozitoare, dar nu pot să nu recunosc că a fost foarte frumoasă. Poza o înfățișează surâzătoare, într-o rochie de plajă drăguță, cu model. Părul blond i se revarsă pe umeri și ochii îi strălucesc, privind spre cameră. Arată superb.

— Căcat. Chestia asta e deprimantă, mormăie Easton.

Sunt complet de acord. Eram atât de săracă în copilărie, încât nu mi-am putut permite să organizez o înmormântare pentru mama. Slujba de înmormântare costa de două ori mai mult decât incinerarea, așa că am decis să n-o organizez. Oricum n-ar fi venit nimeni. Totuși, mamei i-ar fi plăcut.

— Vii? mă grăbește Easton, făcând semn din cap să mergem în față.

Mă uit la sicriu. E deschis, dar refuz să urc acolo. Așa că scutur din cap și-mi găsesc un loc pe la mijlocul capelei, în timp ce Easton merge agale pe culoarul central, cu mâinile în

buzunare. Sacoul i se strânge în jurul umerilor lați atunci când se apleacă în față. Mă întreb ce vede.

Arunc o privire prin cameră și sunt destul de surprinsă de numărul de participanți. Sau, mai degrabă, de lipsa lor. Sunt mai puțin de zece oameni. Presupun că Brooke chiar nu avea prieteni.

— *Ieșiți de-aici!*

Tresar la auzul țipătului subțire al lui Dinah. Ei, bine, Brooke avea cel puțin o prietenă.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că Dinah ni se adresează *nouă*. Ne săgetează din priviri pe mine și pe Easton, care tocmai vine înapoi de la sicriu.

— Asta e nerușinare! strigă ea și nu cred c-am văzut-o vreodată atât de scoasă din minți.

Fața îi e foarte îmbujorată, iar ochii verzi îi scapără de mânie.

— Voi, familia Royal, nu aveți ce căuta aici! Iar *tu*...

Acum îmi vorbește mie.

— Tu nici măcar nu faci parte din familie! Afară! Cu toții!

Nu știu cum arată cineva nevinovat, însă, în momentul de față, Dinah se află în fruntea listei mele de suspecti. O femeie care șantajează un biet tip ca să-l bage în patul ei ar face și alte lucruri oribile.

Callum se apropie cu pași iuți și cu o privire dură. Steve, care poartă un costum negru asemănător, îl urmează. Steve mă arde cu privirea când îmi vede rochia neagră și urâtă, pe care am găsit-o pe primul raft cu reduceri din mall. E mai

mare cu două numere, dar cealaltă rochie neagră pe care o am e una conică, de la mama. Era în mod clar prea morbidă și prea sexy ca să poată fi purtată la o înmormântare.

— Nu plecăm nicăieri, spune Callum ferm. De fapt, suntem mai îndreptățiți să fim aici decât ești tu, Dinah. Eu am fost logodit cu ea, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nici măcar n-ai iubit-o, mârâie Dinah.

Tremură violent din tot corpul.

— N-a însemnat pentru tine nimic mai mult decât o jucărie sexuală!

Privirea îmi fuge prin încăpere, încercând să-mi dau seama cine a mai auzit.

A auzit-o toată lumea. Fiecare pereche de ochi în parte e ațintită asupra conflictului, inclusiv cea a preotului. Se încruntă la noi de pe podium, și nu sunt singura care observă.

— Dinah.

Vocea lui Steve e joasă și mai fermă decât niciodată. De regulă, vorbește degajat, însă nu și acum.

— Te dai în spectacol.

— Nu-mi pasă! urlă ea. N-au ce căuta aici. Ea a fost prietena *mea*! Mi-a fost ca o soră!

— A fost logodnica lui Callum! se răstește Steve. Indiferent ce sentimente ar fi avut sau nu pentru ea, noi știm *ce* simțea *ea*. L-a iubit pe Callum. Și-ar fi dorit ca el să fie aici.

Asta-i închide gura lui Dinah. Pentru o fracțiune de secundă. După care-și îndreaptă privirea furioasă către mine.

— Ei bine, în cazul ăsta, *ea* nu are ce să caute aici!

Ochii lui Steve se îngustează primejdios.

— Pe naiba! Ella e fiica mea.

— E fiica ta de cinci minute. Eu sunt *soția* ta, ce dracu'!

Preotul tușește. Tare. Presupun că nu e încântat să audă numele diavolului în casa Domnului.

— Te porți copilărește, spune Steve pe un ton dur. Și te faci de râs. Așa că-ți sugerez să iei loc înainte să fii tu cea dată afară de aici.

Asta o reduce la tăcere de tot. Încruntându-se fulgerător în direcția noastră, se îndreaptă cu pași apăsați în față și se trânteste în fund pe o bancă.

— Îmi pare rău pentru asta, se scuză Steve, dar se uită numai la mine. E doar puțin... tulburată.

Easton pufnește ușor, ca și cum ar spune „*Puțin?*”.

Callum dă din cap.

— Să luăm mai bine loc. Începe slujba.

Respir ușurată când văd că Steve se îndepărtează, pentru a se așeza alături de soția lui oribilă. Mă bucur că nu stă cu noi. De fiecare dată când cineva îmi amintește că sunt fiica lui, mă indispun brusc.

Spre surprinderea mea, și Callum pleacă de lângă noi, așezându-se într-o bancă din primul rând, vizavi de cea a familiei O'Halloran.

— Va ține un discurs, îmi spune Easton.

Ridic din sprâncene.

— Pe bune?

— A fost logodnicul ei, răspunde el, înălțând din umeri.

Corect. Tot uit că lumea nu știa cât de mult o ura Callum pe Brooke spre finalul relației lor distructive.

— Ar fi suspect dacă el... oh, futu-i! se oprește brusc Easton, cu ochii alunecându-i în dreapta.

Mă-ncordez toată când văd ce l-a făcut să înjure. Detectivul care a venit săptămâna asta la Astor Park – Cousins? – tocmai a intrat în capelă. Lângă el e o femeie brunetă, tunsă scurt. Ambii au insigne aurii, lucioase, prinse de curea.

Oricât de mult mă stânjenește prezența lor, nu pot să nu mă simt triumfătoare. Mi-aș dori să fie Reed aici, ca să-i pot spune „*Vezi? Polițiștii sunt aici, fiindcă și ei cred că s-ar putea ca ucigașul să-și facă apariția!*”

— Ar face bine să nu încerce să ne interogheze, îi bolborosesc lui Easton, în timp ce scanez invitații.

Unul dintre ei ar putea fi ucigașul. Privirea mi se oprește asupra cefei lui Callum. El ar fi avut motive, dar sub nicio formă n-ar permite ca fiul lui să fie acuzat de o crimă pe care a comis-o el însuși. În plus, Callum se afla în D.C., cu noi.

Îmi mut privirea spre Steve. Dar care ar fi motivul? Dacă în sicriu s-ar afla Dinah, el ar fi principalul meu suspect. Dar a fost plecat timp de nouă luni, ceea ce înseamnă că nu avea cum să fie el tatăl copilului lui Brooke. Nu-l mai iau în calcul, așadar.

Pe ceilalți câțiva oameni nu-i cunosc. Trebuie să fie unul dintre ei. Dar care?

— Avocații tatei încă mai trag de timp în privința asta, mormăie Easton. Se va întâmpla săptămâna viitoare, probabil. Au vorbit totuși cu Wade.

Inspir agitată.

— Da?

Mă întreb de ce Val nu mi-a spus nimic, după care îmi dau seama că n-a avut ocazia.

N-am prea mai avut timp să stau cu prietena mea cea mai bună de când a început toată tărășenia asta. Știu că-i e dor de mine. Și mie îmi e dor de ea, dar e greu să ieși și să stai la bârfe și să te simți bine când viața ta e momentan atât de nasoală.

— I-au pus întrebări despre bătăile lui Reed, mărturisește Easton. Și despre toate gagicuțele cu care a fost Reed.

— Ce dracu'? Ce importanță are asta?

Sunt, în mod straniu, plină de resentimente când vine vorba de subiectul ăsta. Nu-mi place ideea că polițiștii disecă relațiile anterioare ale lui Reed. Sau relația lui din prezent cu mine.

— Nu știu. Îți spun doar ce mi-a zis Wade. Cam asta a fost tot. Nici măcar n-au vorbit cu el despre Brooke sau...

Se oprește din nou.

— Ok, serios? Asta e de-a dreptul dubios.

Când mă-ntorc din nou, îl văd pe Gideon venind spre noi. Easton murmură din colțul gurii:

— Gid de ce-a venit? Cine conduce trei ore ca să participe la funeraliile unei târfe pe care nici măcar n-o suporta?

— L-am rugat eu să vină, recunosc.

El rămâne cu gura căscată.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să discut cu el.

Nu mai ofer niciun alt detaliu, iar Easton nu are timp să mă ia la bani mărunți, fiindcă Gideon ajunge la noi.

— Hei! murmură cel mai mare dintre frații Royal.

Ochii nu-i sunt totuși îndreptați asupra noastră. Se holbează la sicriul lui Brooke.

Oare și-o imaginează pe Dinah acolo? Nu m-ar surprinde. Soția lui Steve îl șantajează pe Gideon de șase luni, poate chiar mai mult.

Mă feresc ca să-i fac loc, iar el se așază lângă Easton. Gideon e o anomalie Royal. E puțin mai slab decât frații lui mai mici și nu are părul la fel de negru. Are totuși aceiași ochi albaștri.

— Cum e la cursuri? întreb stingheră.

— Bine.

N-am petrecut mai deloc timp cu Gideon, fiindcă el e la facultate, care se află la câteva ore distanță. Știu doar câteva lucruri despre el. E înotător. A fost împreună cu Savannah Montgomery. Se culcă sau se culca în trecut cu Dinah. Îi trimite poze perverse iubitei lui.

Dacă Gideon ar ucide pe cineva, aceea ar fi Dinah.

Dar... Dinah și Brooke seamănă. Amândouă au părul blond, în stilul acela tapat, de copertă de revistă. Amândouă slabe ca niște bețe, cu ditamai balcoanele. Din spate, ai putea crede că sunt surori.

— Mersi că ai venit, îi spun.

Pe ascuns, îi studiez chipul, care e dur și încordat. Așa să arate oare vinovăția?

— Încă nu sunt foarte sigur de ce m-ai chemat, răspunde el scurt.

Ezit.

— Poți să mai rămâi după slujbă? E cam ciudat să discutăm în timp ce...

Fac semn din cap în direcția fotografiei enorme a lui Brooke.

Răspunde, dând la rându-i din cap.

— Mda. Putem discuta după.

Easton oftează, holbându-se și el la poză.

— Detest înmormântările.

— Niciodată nu am fost la așa ceva, mărturisesc.

— Păi și mama ta? întrebă el încruntat.

— N-am avut bani de înmormântare. N-am putut plăti decât pentru incinerare, apoi am luat cenușa și am aruncat-o în ocean.

Gideon se întoarce spre mine cu o privire surprinsă, exact atunci când Easton spune:

— Nu se poate.

— Ba se poate, răspund, nefiind sigură de ce se holbează amândoi la mine.

— Și noi i-am aruncat mamei cenușa în Atlantic, spune Gideon încet.

— Tata voia s-o îngroape, dar gemenii înnebuniseră la gândul că mama avea să fie mâncată de viermi în coșciug. Se uitaseră la nu știu ce emisiune de pe Discovery. Așa că a cedat și a fost de acord cu incinerarea.

Un zâmbet sincer i se așterne pe chip lui Easton – nu rânjetul fals de îngâmfare pe care-l are în mod obișnuit, ci unul blând, firesc.

— Am dus afară urna și am așteptat să răsară soarele, fiindcă diminețile erau preferatele ei. La început, nu bătea vântul deloc, iar apa era nemișcată, ca sticla.

Gideon preia povestea.

— Însă, în momentul în care cenușa a atins apa, nu știu de unde a venit o rafală puternică, iar valurile s-au retras atât de mult, încât jur c-aș fi putut merge un kilometru și ceva pe jos, fără ca marea să-mi atingă genunchii.

Easton aprobă din cap.

— Ca și cum oceanul și-ar fi dorit-o.

Rămânem tăcuți preț de un moment, gândindu-ne la propriile pierderi. Suferința pentru pierderea mamei nu mai e la fel de ascuțită astăzi, cât timp îi am lângă mine pe doi dintre frații Royal.

— Asta e o amintire frumoasă, șoptesc.

Îmi dispare suspiciunea cu privire la faptul că Gideon ar fi ucigașul. Și-a iubit mama atât de mult. Oare chiar ar putea să ucidă o femeie?

Easton rânjește poznaș.

— Îmi place că mamele noastre ne privesc de pe o coastă pe alta.

Îi zâmbesc și eu.

— Și mie.

Privirea îmi fuge spre rîndul din față, unde stau Steve și Dinah. Zâmbetul îmi piere atunci când văd că Steve își ține brațul întins pe după scaunul lui Dinah. Ea e rezemată de el, iar umerii îi tremură ușor. Mâhnirea ei îmi amintește de ce ne aflăm aici cu toții. Țasta nu e un eveniment de socializare în subsolul unei biserici.

E înmormântarea unei femei care avea doar cu zece ani mai mult decât mine. Brooke era tânără și, indiferent de defectele ei, nu merita să moară, cu atât mai puțin într-un mod atât de violent.

Poate că, la urma urmei, nu Dinah e criminala. E singura dintre cei prezenți care pare să sufere cu adevărat.

Preotul urcă pe podium și ne cere tuturor să ne ocupăm locurile.

— Dragi prieteni și apropiați, ne-am adunat astăzi aici pentru a ne exprima profundele regrete față de moartea lui Brooke Anna Davidson. Să ne ridicăm, să ne luăm de mână și să ne rugăm, intonează bărbatul cărunt.

Începe muzica. Ne ridicăm cu toții. Băieții își aranjează cravatele cu mână. Eu îmi scutur rochia și îi prind de mână, dorindu-mi ca Reed să fie aici. După un scurt moment de tăcere, vocea joasă a preotului recită din Scriptură despre cum există un timp pentru orice. Aparent, era timpul ca Brooke să

moară la vârsta de douăzeci și șapte de ani. Nu-l pomenește pe copilul nenăscut al lui Brooke, ceea ce mă face să mă întreb dacă poliția ascunde detaliul ăsta.

La finalul rugăciunii, ne îndeamnă să ne așezăm. Callum se îndreaptă spre podium.

— Penibil, mormăie Easton pe sub mustață.

Nu știu dacă asta crede și Callum, fiindcă nu se vede deloc. Vorbește calm despre activitățile caritabile ale lui Brooke, despre devotamentul ei față de prieteni și despre iubirea ei pentru ocean, încheind cu ideea că le va lipsi multora. Discursul lui e scurt, dar surprinzător de profund. Când termină de vorbit, dă politicos din cap în direcția lui Dinah și revine la locul său. Dinah are decența de a nu face o altă criză. Îi răspunde cu același gest.

Preotul revine pe podium și întrebă dacă mai e cineva care are vreo amintire pe care ar vrea s-o povestească. Toți par să se uite spre Dinah, al cărei singur răspuns e un suspin puternic.

Preotul încheie cu încă o rugăciune, apoi îi invită pe toți să rămână la un pahar în camera alăturată. Una peste alta, slujba durează mai puțin de zece minute, iar graba asta și prea puținii oameni care se află aici pentru Brooke mă emoționează.

— Plângi? mă întrebă Easton îngrijorat.

— E pur și simplu oribil.

— Ce? Înfirmarea, în general, sau faptul că tata s-a ridicat să vorbească?

— Însmormântarea. Aproape că n-a venit nimeni.

El studiază încăperea.

— Presupun că n-a fost o persoană prea drăguță.

Avea Brooke oare rude? Mă străduiesc să-mi aduc aminte dacă mi-a pomenit vreodată. Nu cred s-o fi întrebat. Mama ei a murit când ea era copilă, asta e tot ce știu.

— Poate, dar nici la însmormântarea mea nu cred c-ar veni mai mulți oameni. Nu cunosc multă lume.

— Nuuu, fiecare pupincurist din statul ăsta ar fi acolo ca să-și exprime condoleanțele față de Callum. Ar fi o însmormântare mare. Nu la fel de mare ca a mea, dar măricică.

— Nimeni nu are chestii la fel de mari ca tine, așa-i, East? spune Gid sec.

Fac ochii mari de surprindere. Nu cred să-l fi auzit vreodată făcând o glumă.

Easton râde în hohote.

— Știi prea bine, frate.

Râsetul lui e un pic cam prea zgomotos pentru Callum, care se întoarce spre noi, uitându-se urât. Easton tace imediat, părând să se simtă puțin jenat. Pe de altă parte, Gideon îi întoarce privirea scrutătoare tatălui său. Își încruciează brațele la piept, ca și cum și-ar provoca tatăl să vină și să țipe la noi. Callum se întoarce spre Steve, oftând resemnat.

— Acum putem vorbi? întreabă Gideon.

Dau din cap, îi urmez pe băieți pe culoar și ajungem cu toții în hol. Toți ceilalți se duc în următoarea încăperea, acceptând invitația preotului, însă noi rămânem neclintiți.

— Eu și Reed am vorbit aseară, încep, deși, practic, eu vorbeam, în timp ce Reed îmi spunea că sunt nebună. Noi credem c-ar trebui să cercetăm trecutul lui Brooke, să ne dăm seama dacă mai există cineva care să-i fi dorit – cobor vocea – moartea. Speram ca tu să ne poți ajuta cu asta.

Pare uluit.

— Cum aş putea *eu* să vă ajut mai exact? Abia o cunoaşteam pe Brooke.

Easton, în schimb, înţelege de îndată de ce i-am adresat lui Gideon rugămintea asta.

— Mda, dar tu i-o dădeai lui Dinah, iar ea o cunoştea pe Brooke mai bine decât oricine.

Gideon îşi încleştează maxilarul.

— Vorbeşti serios acum? Vrei să sugerezi ca eu să mă bag iar în pat cu... cu... târfa aia, sâsâie el, doar ca să încerc să storc informații de la ea?

Furia care-i înroşeşte chipul mă face să mă dau timid în spate. E pentru prima dată când îl văd pe Gideon scos din minți. Mereu a fost cel mai echilibrat dintre Royali.

— Nu-ți cer să te culci cu ea! protestez. Doar s-o iei la întrebări cu privire la câteva detalii.

Pare sceptic.

— Chiar atât ești de naivă, Ella? Tu ai impresia că pot sta preț de o secundă cu femeia aia fără să încerce să se urce pe mine?

Îmi crapă obrazul de rușine.

— Deci las-o baltă! se răstește el. De când a murit Brooke, Dinah a fost prea supărată ca să mă sune. Atâta vreme cât nu-și amintește că exist, reușesc să-mi trăiesc nenorocita de viață fără să am de-a face cu ea. Și, având în vedere faptul că Steve s-a întors, sper că va uita definitiv de mine.

— Îmi pare rău, șoptesc. A fost o idee tâmpită.

De lângă mine, Easton clatină dezaprobator din cap.

— Uau, Gid! Ce dur ești! Nu vrei să-l ajuți pe Reed?

Fratele său cască gura, uluit.

— Nu-mi vine să cred că tocmai mi-ai spus asta. Bineînțeles că vreau să-l ajut pe Reed.

— Mda? Ei bine, amândoi știm că el ar fute toate javrele bătrâne din lume dacă ai fi tu la ananghie. Reed ar face absolut orice ca să-ți salveze pielea.

Cu asta nu pot să nu fiu de acord. Reed e loial până în măduva oaselor. Și-ar da viața pentru familia lui.

La naiba, e posibil să fi ucis pentru familia lui.

Oprește-te!

Alung acest gând îngrozitor și mă concentrez asupra lui Gideon.

— Uite ce e, nu trebuie s-o faci dacă te simți aiurea. Tot ce te rog e ca, dacă ajungi cumva prin preajma lui Dinah, din cine știe ce motiv, poate o întrebi dacă mai exista cineva care o ura pe Brooke. Poate vreunul dintre oamenii de aici.

Rămâne tăcut preț de un moment.

— În regulă. O să văd ce pot să fac.

— Mulțu...

– Dar numai dacă faci ceva pentru mine.

Mă-ncrunt surprinsă.

– Ce?

– Când te muți cu Steve?

– Ce?

Acum sunt și mai confuză.

– Când te muți cu Steve? repetă el.

– De ce s-ar muta cu Steve? întrebă aspru Easton.

– Fiindcă e tatăl ei, spune Gideon nerăbdător, înainte să se uite din nou către mine. Probabil că Dinah își ține toate căcaturile cu care mă șantajează la ea acasă. Am nevoie să le găsești și să mi le dai înapoi.

Mă încrunt.

– Chiar dacă m-aș muta cu Steve – ceea ce nu-mi doresc să se întâmple vreodată –, n-aș avea habar de unde să încep să caut.

– Trebuie să fie un seif sau ceva, insistă el.

– Bine, și când găsesc seiful mistic, am să-l deschid folosindu-mi puterea minții sau ceva de genu' ăsta?

Gideon ridică din umeri.

– Nu am nimic împotrivă dacă spargi cu ciocanul căcatul ăla ca să-l scoți din perete. Îi putem spune lui Steve că tu și Reed v-ați certat.

Mă uit la el cu gura căscată.

– Asta e o idee groaznică și n-am de gând s-o fac.

Gideon mă cuprinde de braț.

– Nu sunt singurul pe care l-ai putea salva.

Are un ton grav și apăsător.

— Savannah e băgată în chestia asta până-n gât. Dinah are la degetul mic un procuror. Mi-a făcut o vizită la facultate și mi-a arătat două plângeri penale – una pentru Sav și una pentru mine. Urmau să formuleze capete de acuzare pentru lucruri despre care nici măcar nu știam că sunt ilegale.

Sunt cuprinsă de compasiune, privindu-i chipul palid. Pe frunte i se scurge un strop de transpirație.

— Nu știu, spun încet.

— Măcar gândește-te la asta, mă imploră, strângându-mă cu disperare de cot.

— Să văd ce pot să fac, spun într-un final.

Poate că nu sunt apropiată nici de Gideon, nici de Savannah, dar ce le face Dinah e complet greșit.

— Îți mulțumesc.

— Dar numai dacă-mi întorci favoarea, îi reamintesc, ridicând o sprânceană.

— Să văd ce pot face, mă imită el.

— Deci Savannah chiar ar putea avea probleme pentru că ți-a trimis pozele alea cu ea dezbrăcată? îl întreabă Easton pe fratele său, mergând spre ieșire.

— Dinah și procurorul așa susțin, dar nu știu, recunoaște Gideon. Nu voiam să-mi asum riscul ăsta, așa că m-am despărțit de ea. Speram s-o pot scoate pe ea din ecuație, însă... Dinah nu mă lasă deloc să uit că Sav e implicată în toată chestia asta. E amenințarea la care recurge când nu am chef să cooperez.

Uau! De fiecare dată când cred că Dinah O'Halloran nu poate fi și mai rea, îmi demonstrează că mă înșel.

Cu mâinile îndesate în buzunare, Gideon se plimbă agale pe lângă noi, spre parcare. Se oprește cu o mână pe mașină și privește peste umăr.

— Vrei să știi cine e aici? zice el și face semn din cap spre intrare. Uită-te în cartea de oaspeți.

Eu și Easton schimbăm o privire uimită, întrebându-ne telepatic de ce nu ne-am gândit la asta până acum.

— În orice caz, trebuie să plec, mormăie Gideon. Am mult de condus până la facultate.

— Ne vedem mai încolo, frate! strigă Easton.

Gideon ne face scurt cu mâna înainte să urce în mașină și să plece.

— Îmi pare rău pentru el, îi recunosc lui Easton.

Ochii săi albaștri sclipesc îndurerați.

— Mda. Și mie.

— Haide să mergem să ne uităm în cartea de oaspeți.

Pornesc înapoi spre biserică și dau nas în nas cu Callum.

— Mergeți spre casă, copiii? întreabă el.

Steve e chiar în spatele lui. Dinah probabil încă e înăuntru, unde se află și cartea de oaspeți.

Easton flutură cheile.

— O secundă. Trebuie să merg la toaletă.

Tatăl lui dă din cap.

— Bun. Și aș prefera să rămâneți acasă diseară.

Îi aruncă lui Easton o privire în semn de avertisment.

— Fără petreceri nebunești sau bătaii la docuri. Vorbesc serios.

— O să comandăm ceva de mâncare și o să stăm liniștiți pe la piscină, promite Easton, în mod surprinzător supus.

Îmi arată iute telefonul, lăsându-mă să înțeleg că va fotografia cartea de oaspeți, în timp ce eu îi rețin pe tații noștri.

— Revin.

După ce pleacă Easton, Steve spune:

— De fapt, aș prefera ca Ella să vină cu mine.

Ochii mei îi caută imediat privirea lui Callum. Probabil îmi observă expresia panicată, fiindcă se grăbește să-i refuze solicitarea lui Steve.

— Asta nu e o idee bună. Nu cred că Ella ar trebui să stea în preajma lui Dinah în seara asta.

Îi mulțumesc în tăcere lui Callum, dar Steve e, în mod cert, nemulțumit de răspuns.

— Cu tot respectul, Callum, Ella e fiica mea, nu a ta. Am fost mai mult decât binevoitor, lăsând-o să rămână cu tine... temporar. Dar, ca să fiu sincer, nu mă simt bine știind că locuiește în continuare în casa ta.

Callum se încruntă.

— Și de ce, mă rog?

— De câte ori trebuie să mai discutăm asta?

Steve pare nervos.

— Nu e un mediu optim pentru ea, nu în contextul în care Reed se confruntă cu posibilitatea unei sentințe pe viață. Nu

când polițiștii dau târcoale și vorbesc cu toată lumea de la școala Ellei. Nu când...

Callum i-o taie enervat.

— Soția ta a agresat-o verbal pe Ella înainte de slujbă. Chiar crezi că la tine acasă – la *Dinah* acasă – e un mediu mai bun pentru Ella în momentul ăsta? Fiindcă delirezi dacă așa ai impresia.

Ochii albaștri ai lui Steve capătă nuanța metalică a cobaltului.

— O fi Dinah instabilă, dar nu e acuzată de crimă, nu-i așa, Callum? Iar Ella e fiica *mea*...

— Aici nu e vorba despre tine, Steve, mârâie Callum. Nu ești buricul pământului, chiar dacă tu așa crezi. Eu am fost tutorele Ellei luni întregi. Am îmbrăcat-o și am hrănit-o și m-am asigurat că-i sunt satisfăcute toate nevoile. În momentul de față, mai degrabă eu îi sunt tată, nu tu.

Are dreptate. Și, nu știu de ce, dar cuvintele lui Callum mă emoționează puțin. În afară de mama, nimeni altcineva n-a mai luptat pentru mine. Nimănui altcuiva lui i-a mai păsat „să-mi fie satisfăcute toate nevoile”.

Înghit în sec și vorbesc cu o voce timidă.

— Vreau să mă întorc cu Easton.

Steve își mijește ochii la mine. E acolo o sclipire a trădării, dar nu mă simt deloc vinovată.

— Te rog, adaug, privindu-l insistent pe Steve. Ai spus-o tu însuși – Dinah e foarte tulburată acum. Va fi mai bine

pentru amândouă, măcar o vreme. În plus, locuința Royalilor e foarte aproape de brutărie.

— Brutărie? întrebă el derutat.

— Locul unde lucrează ea, spune Callum pe o voce tăioasă.

— Diminețile lucrez la o brutărie care e chiar lângă școală, îi explic. Dacă voi sta cu tine, în oraș, îmi va lua treizeci de minute în plus drumul cu mașina și oricum trebuie să mă trezesc cu noaptea-n cap. Deci, ăă, da. Așa-mi convine mai mult.

După o pauză îndelungată, Steve aprobă scurt din cap.

— În regulă. Te poți întoarce acasă la Callum. Dar asta nu e ceva permanent, Ella.

Vocea îi răsună ca un avertisment.

— Să nu uiți asta.

Capitolul 12

Ella

— Vrei ceva anume de la brutărie în dimineața asta? îl întreb pe Reed atunci când oprește mașina în față la French Twist.

Mă privește încruntat.

— Încerci cumva să mă mituiești cu mâncare?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu, doar încerc să fiu o iubită de treabă. Și ai vrea oare să nu mai stai bosumflat? În mormântarea a avut loc acum două zile. Nu se poate să fii încă furios pe mine.

— Nu sunt furios pe tine. Sunt dezamăgit, îmi spune el solemn.

Rămân cu gura căscată.

— O, Doamne! Să nu îndrăznești să mă iei cu căcaturi de genul „Nu sunt furios, sunt dezamăgit.” Am înțeles – nu voiai să merg. Dar m-am dus și cu asta basta, așa că trebuie să treci peste asta. În plus, am făcut rost de lista aia.

Cu toate astea, lista de oaspeți s-a dovedit inutilă, deoarece Callum deja și-a pus detectivii să-i investigheze pe cei șase oameni de la înmormântare pe care nu-i cunoșteam. Cu toții aveau alibiuri pentru noaptea morții lui Brooke.

E puțin spus că eu și Easton am fost dezamăgiți.

— Ceea ce n-a fost de niciun folos.

Reed își trece o mână prin părul negru.

— Nu-mi place felul în care și-au făcut apariția polițaii, mormăie el. Asta înseamnă că ne au în vizor pe toți.

Mutra lui necăjită îmi rupe sufletul.

— Știam că asta vor face, îi reamintesc, mutându-mă mai aproape, ca să-mi las bărbia pe umărul lui. Avocatul tău ne-a avertizat în privința asta.

— Știi. Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă.

Vocea îi e gravă și chinuită.

— Sincer? E...

— E cum? îl întreb, văzând că nu continuă.

Amărăciunea lui Reed se transformă în suferință pură.

— E tot mai greu să mă conving că toată nebunia asta se va termina. Mai întâi, a fost proba ADN, apoi, propunerea dubioasă a judecătorului Delacorte, iar apoi, polițiștii care le-au luat declarații tuturor cunoscuților mei. Totul începe să pară mult prea... real.

Îmi mușc buza de jos.

— E real. Asta am tot încercat să-ți spun de când ai fost arestat.

— Știi, repetă el. Dar speram că...

Nici nu trebuie să termine propoziția, fiindcă știu exact ce spera. Că avea să se renunțe la acuzații ca prin magie. Că persoana care a ucis-o pe Brooke avea să intre în secția de poliție și să se autodenunțe. Dar nimic din toate astea nu se întâmplă și poate că e timpul ca Reed să înțeleagă pe deplin amploarea problemelor pe care le are.

S-ar putea să meargă la *închisoare*.

Totuși, nu mă lasă inima să-i mai administrez o doză de realitate, așa că îl apuc de bărbie și-i întorc capul spre mine. Buzele ni se întâlnesc într-un sărut delicat și tandru, după care ne desprindem, lipindu-ne frunțile.

Pentru prima dată nu se forțează să zâmbească și să încerce să-mi spună că totul va fi în regulă, așa că o fac eu în locul lui.

— Vom trece peste asta, spun eu cu o încredere pe care de fapt n-o simt.

Dă aprobator din cap, înainte să arate către fereastra de la patiserie.

— Ar trebui să mergi. Ai să întârzii la lucru.

— Nu exagera cu greutatea în dimineața asta, bine?

Medicul lui Reed i-a dat voie să facă antrenamente săptămâna asta, însă cu unele restricții. Chiar dacă rana lui se vindecă frumos, medicul a spus că n-ar trebui să se forțeze prea tare.

— N-am să fac asta, promite el.

Îi mai dau un sărut și sar din mașină, grăbindu-mă spre French Twist.

Când intru în bucătărie, o găsesc pe șefa mea frământând aluatul. Griul tejghelei curate abia se vede de sub stratul de făină. În spatele ei e un morman de castroane care trebuie spălate.

Îmi atâră haina în cuier și-mi suflec mânecile când, deodată, pare să mă observe.

— Ella, ești aici.

Își suflă o șuviță de păr de pe frunte. Șuvița creată cade imediat la loc, obligând-o să mă privească prin acel cârlionț.

— Aici sunt, îi spun cu veselie, deși îmi dau seama, din tonul vocii ei, că acel *ești aici* nu a fost o chestie de întâmpinare, ci mai degrabă de avertisment. Voi începe să spăl vasele, apoi îmi poți spune ce să fac în continuare.

Mă grăbesc spre chiuvetă, ca și cum dacă am mâinile ude nu-mi poate da veștile proaste.

Ea se îndreaptă de spate și-și șterge mâinile de șorț.

— Cred c-ar fi mai bine să vorbim.

Mi se-ncordează umerii.

— E din cauza lui Reed.

Panica mi se simte în voce.

— Nu el a făcut-o, Luce. Îți jur!

Lucy oftează și-și scarpină bărbia. Zulfii din jurul chipului ei îi dau alura unui înger îngrijorat.

— Nu e vorba despre Reed, iubito, chiar dacă nici situația asta nu mă încântă. De ce nu-ți pui o ceașcă de cafea și o prăjitură ca să stăm jos?

— Nu, sunt în regulă.

De ce să amân inevitabilul? Cofeina nu va face discuția asta mai puțin jenantă.

Își țuguie buzele un pic enervată, însă nu am chef să-i ușurez misiunea. Da, am lăsat-o complet baltă când am dispărut cu câteva săptămâni în urmă, dar m-am întors, iar de atunci n-am mai lipsit nici măcar o zi. Niciodată nu am

întârziat, chiar dacă trebuie să mă trezesc înaintea găinilor ca să ajung aici.

Îmi încrucișez brațele în dreptul pieptului, mă sprijin cu fundul de chiuvetă și aștept.

Lucy se îndreaptă spre aparatul de cafea și mormăie că are nevoie de cel puțin trei cești de cafea ca să fie om. După care se întoarce cu spatele către mine.

— N-am știut că tatăl tău a fost găsit în viață. Trebuie să fi fost un mare șoc.

— Stai așa, despre Steve e vorba? Întreb surprinsă.

Ea dă din cap, își face curaj și spune:

— A venit aseară să vorbească cu mine, înainte de închidere.

— A făcut el asta?

Neliniștea îmi inundă stomacul. De ce dracu' ar veni Steve la brutărie?

— Mi-a spus că nu vrea ca tu să lucrezi, continuă Lucy. Are impresia că ratezi diverse activități și partea de socializare venind aici dimineața, atât de devreme.

Poftim?

— Nu te poate opri să mă angajezi! protestez eu.

Asta e ridicol. Ce-i pasă lui Steve dacă lucrez? S-a întors de mai puțin de o săptămână și crede că-mi poate impune ce să fac? Căcat!

Lucy plesnește din limbă.

— Nu știu dacă are dreptul, însă chiar nu sunt în poziția din care să mă pot opune. Avocații sunt scumpi...

Vocea îi devine tot mai slabă, ca și cum m-ar implora s-o înțeleg.

Sunt îngrozită.

— A amenințat că te dă în judecată?

— Nu a fost atât de precis, recunoaște ea.

— Ce a spus, mai exact? insist eu, fiindcă nu pot s-o las baltă.

Sincer, nu înțeleg de ce Steve obiectează că eu am o slujbă. Când i-am spus asta, după slujba de înmormântare, n-a zis că n-ar fi de acord.

— Pur și simplu, a spus că nu crede că e potrivit să lucrezi atât de multe ore și să ocupi o slujbă în locul cuiva care chiar ar avea nevoie de banii ăștia.

Lucy dă cafeaua pe gât și pune cana jos.

— Mi-aș dori să te pot ajuta, Ella, dar nu pot.

— Dar nu iau slujba nimănui! Tu singură ai spus că nu aveai pe nimeni care să lucreze pe tura de dimineață.

— Îmi pare rău, iubito, spune ea, pe un ton de netăgăduit.

Indiferent ce aș spune, Lucy a luat o decizie. A luat-o înainte ca eu să ajung aici.

Se fâțâie prin bucătărie și ia o caserolă.

— De ce nu iei câte una-alta pentru colegii tăi? Ăă, fraților tăi le plac eclerele, așa-i?

Sunt aproape să-i spun *nu* fiindcă sunt furioasă, dar apoi îmi dau seama că aș putea să accept orice îmi oferă Lucy, din moment ce-mi ia slujba.

Îndes o grămadă de bunătăți în cutie și îmi iau haina. Chiar în momentul în care ajung la ușă, Lucy spune:

— Ești un angajat bun, Ella. Dacă se schimbă lucrurile, dă-mi de veste.

Dau din cap morocănoasă, prea enervată ca să mormăi altceva în afară de *mersi* și *la revedere*. Drumul pe jos până la școală nu-mi ia foarte mult timp. Când ajung, împrejurimile liceului sunt aproape pustii, dar parcarea o surprinzător de plină.

E prea devreme pentru ca elevii să fi venit deja. Singurii care ajung atât de devreme sunt jucătorii de fotbal. Evident, când mă apropiu de ușile de la intrare ale clădirii principale, aud câteva strigăte și fluierături estompate de pe terenul de fotbal. Aș putea să merg până acolo să mă uit la Reed și Easton cum se antrenează, dar nu mi se pare deloc distractiv.

În schimb, mă strecur în școală, bag în dulap prăjiturile și-i dau mesaj lui Callum.

De ce hotărăște Steve unde lucrez?

Nu vine niciun răspuns imediat. Îmi dau seama că nici pe Callum nu-l entuziasma faptul că lucrez la patiserie. Și Reed s-a enervat când a auzit asta, spunând că slujba mea însemna faptul că Royalii nu-și tratau așa cum trebuie protejata. Le-am explicat amândurora că-mi luasem slujba fiindcă fusem obișnuită să muncesc și voiam să câștig banii proprii. Nu știu dacă au înțeles chestia asta, dar, într-un final, au acceptat-o.

Poate că și lui Steve îi va veni mintea la cap. Nu știu de ce, dar nu mă bazez prea mult pe asta.

Neavând ceva mai bun de făcut, hoinăresc pe hol, în căutarea proprietarilor mașinilor de afară. Într-un laborator de informatică, o grămadă de elevi stau ciorchine în jurul unui monitor. Spre capătul holului, aud zgomote de metale lovite. Trag cu ochiul pe geam și văd doi elevi vânturându-și săbiile unul spre celălalt – avansând, retrăgându-se, fluturându-le oblic unul spre celălalt. Privesc jocul de săbii preț de câteva minute, înainte să merg mai departe. De cealaltă parte a holului, numeroși elevi sunt prinși într-un alt fel de luptă. Care se desfășoară pe table de șah. Pe aproape fiecare hol, zăresc afișe cu Balul de Iarnă, precum și fișe de înscriere pentru un milion de cluburi și organizații diferite.

Văzând toate chestiile astea, îmi dau seama că nu știu foarte multe lucruri despre Astor Park. Am presupus că e la fel ca orice altă școală, cu meciurile ei de fotbal în toamnă și de baseball în primăvară, cu excepția faptului că e plină de copii mai bogați. N-am dat foarte multă atenție evenimentelor extrașcolare sau activităților în grup, fiindcă n-am avut timp pentru așa ceva.

Acum se pare că am tot timpul din lume.

Aud că am primit un mesaj. Răspunsul luminează pe ecran.

E tatăl tău. Îmi pare rău, Ella.

Pe bune? Cu două zile în urmă, Callum ținea un discurs grandios despre cum se simte ca și cum el ar fi tatăl meu. Acum dă înapoi? Ce s-a schimbat de atunci și până acum?

Și ce-i dă lui Steve dreptul să facă asta? Pot părinții să te împiedice să muncești? Mamei nu-i păsa ce fac, atâta vreme cât o puteam convinge că sunt în siguranță.

Furioasă, tastez o replică. *Nu are niciun drept!*

Callum îmi răspunde cu *Păstrează-te pentru bătațiile importante.*

E un sfat bun, presupun, dar îmi provoacă o durere în piept. Dacă mama ar fi fost în viață, n-ar fi trebuit să am de-a face singură cu Steve. Dar... dacă ar fi fost în viață, i-aș fi cunoscut vreodată pe Reed? Pe Easton? Pe gemeni?

Nu, probabil că nu. Viața e atât de nedreaptă uneori.

Mă opresc în fața sălii principale de sport. Ușile duble sunt proptite ca să stea deschise, iar pe fundal răsună muzică hip-hop. O zăresc pe Jordan înăuntru, purtând niște pantaloni foarte scurți și o bustieră. E cu spatele la mine, răsucindu-și elegant un braț deasupra capului, apoi rotindu-se pe un singur picior, în timp ce-l folosește pe celălalt pentru o piruetă.

Picioarele îmi freamătă. Eu și mama obișnuiam să dansăm prin casă. Mi-a spus că-și dorise să fie dansatoare profesionistă. Într-un fel, chiar era. La fel ca o dansatoare, își mișca trupul și era plătită pentru asta. Singura diferență era că nimeni din public nu voia să vadă o piruetă și nici nu-i aprecia arcuirea grațioasă a brațelor.

În plus, trebuia să-și dea jos toate hainele de pe ea.

Eu nu am urmat nicio oră de dans clasic – nu așa cum face probabil Jordan. Cele câteva pe care a putut mama să mi le plătească au fost mai degrabă de step și de jazz fusion. Baletul

era prea scump, fiindcă trebuia să ne cumpărăm încălțări speciale și body-uri. După ce am văzut chipul deznădăjduit al mamei când am aflat care erau prețurile pentru echipament, i-am spus că baletul mi se părea o tâmpenie, chiar dacă muream de dorință să văd cum e.

La celelalte ore de dans nu mi se cerea să vin decât în șosete sau cu picioarele goale și eram bucuroasă pentru asta, dar... nu am să neg că, uneori, stăteam în spatele ușii sălii de balet, privindu-le pe fete cum dansau în body-urile lor în culori pastel, pe poante.

Nu pot să nu mă gândesc la asta când văd ce este acum – asta până când Jordan se oprește din piruetă, săgetându-mă din priviri. Păcat că nu pot s-o învinuiesc pe ea de crimă.

— Ce dracu' vrei? izbucnește ea.

Stă cu mâinile-n șolduri și pare gata să vină și să mă rupă în bătaie. Din fericire, deja știu că-i pot face față. Ne-am luat la trântă acum câteva săptămâni la ore.

— Doar mă întrebam pe cine ai devorat la micul dejun, îi răspund dulceag.

— Boboci, desigur, răspunde ea rânjindu-mi. Nu știi? Îmi plac tineri și fragezi, și slabi.

— Evident că așa-ți plac. Orice persoană puternică te-ar face să te caci pe tine de frică.

De asta nu mă place Jordan.

— Știi ce m-ar face să mă cac pe mine de frică? Să mă fut cu un criminal.

Dându-și peste umăr pletele lungi și brune, se îndreaptă spre geanta de sport și scoate o sticlă de apă.

— Sau ești atât de sătulă de toți tipii cu care te-ai culcat, încât cei normali nu te mai excită?

— Înainte ți-l doreai, îi reamintesc.

— E bogat și se presupune că are o sculă mișto. De ce nu l-aș vrea?

Ridică din umeri.

— Dar, spre deosebire de tine, eu chiar am standarde înalte. Și, spre deosebire de Royali, familia mea chiar e respectată pe-aici. Tatăl meu a câștigat premii pentru evenimentele lui filantropice. Mama conduce o grămadă de comitete caritabile.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce are astea de-a face cu faptul că-l vrei pe Reed?

Mă privește amenințător.

— Tocmai ți-am spus – nu-l mai vreau. Mi-ar strica imaginea.

Îmi scapă un râset.

— Spui toate chestiile astea ca și cum chiar ar exista posibilitatea ca tu și Reed să vă cuplați – și nu există. Nu e interesat de tine, Jordan. Niciodată nu a fost și niciodată nu va fi. Îmi pare rău că-ți sparg bula delirantă.

I se înroșesc obraji.

— Tu ești cea care delirează. Ți-o tragi cu un ucigaș, drăguță. Poate ar trebui să ai grijă. Dacă-l nervezi, s-ar putea să fii următoarea din sicriu.

— E vreo problemă?

Domnul Beringer, directorul de la Astor Park, apare din senin. Chiar dacă e numai gura de el – nu o singură dată l-am văzut pe Callum mituindu-l pe tipul ăsta –, tot nu vreau să fac valuri.

— Absolut niciuna, mint. Doar îi admiram silueta lui Jordan.

El se uită la mine cu suspiciune. Ultima dată când ne-a văzut împreună, o legasem la gură și o plimbam prin fața școlii cu nasul însângerat.

— Înțeleg. Ei bine, o să faci asta altă dată, spune el pe o voce tăioasă. Tatăl tău e aici. Ești învoită pentru tot restul zilei.

— Poftim? izbucnesc. Dar am ore.

— Tatăl tău? repetă Jordan cu uimire. Nu era mort?

Futu-i! Am uitat că ea era acolo.

— Asta nu-i treaba ta.

Jordan se holbează la Beringer, apoi la mine, apoi se prăbușește pe podeaua sălii de sport, râzând atât de tare, încât se ține de burtă.

— O, Doamne! Asta e uimitor, suspină ea printre hohote. Abia aștept să văd următorul episod, în care ești gravidă, dar nu știm dacă e copilul lui Reed sau al lui Easton.

Mă încrunt la ea.

— De fiecare dată când încep să mă gândesc la tine ca la o ființă umană, strici chestia asta deschizând gura.

Directorul îi aruncă o privire scrutătoare rivalei mele.

— Domnișoară Carrington, acest comportament este pe deplin nepotrivit.

Dojana lui Beringer nu reușește decât s-o facă să râdă și mai tare. Acesta strânge din dinți, mă prinde de braț și mă ia din prag.

— Haide, domnișoară Royal.

Nu-l corectez cu privire la numele meu de familie, dar îmi eliberez cotul din strânsoarea lui.

— Vorbesc serios. Am ore.

El îmi zâmbește servil, așa cum zâmbește probabil doamnelor în vârstă cărora le cere donații pentru fundația Astor Park. Prin asta vrea să-mi spună că-mi face o favoare.

— M-am ocupat eu de asta. I-am informat pe profesorii dumneavoastră că sunteți învoită. Și nu trebuie să vă faceți temele pentru acasă.

Mda. Crede că-mi face o favoare.

— Ce școală de doi bani conduceți dacă puteți pur și simplu să învoiți un elev de clasa a unsprezecea de la ore și să nu-i cereți să-și facă temele?

Buzele lui deja subțiri se strâng dezaprobator.

— Domnișoară Royal. Doar pentru că tatăl dumneavoastră a înviat din morți nu înseamnă că-mi puteți răspunde astfel.

— Scădeți-mi atunci o sută de puncte din notă, îi spun batjocoritor.

Sau poate că-l implor să facă asta.

El pur și simplu rânjește.

— Nu cred c-am s-o fac. Se pare că deja sunteți pedepsită.

Serios, detest pe toată lumea din școala asta. Sunt *cei mai răi*. Mă întreb ce mi-ar face Beringer dacă aş refuza să ies pe ușă. Ar chema poliția și m-ar da afară?

Directorul se oprește la biroul său și face semn din cap spre hol.

— Tatăl dumneavoastră vă așteaptă.

Scutură ușor din cap.

— Nu înțeleg de ce nu vă bucurați că vă petreceți timpul cu el. Sunteți o fată bizară, domnișoară Royal.

Și, cu asta, se face nevăzut la el în birou, ca și cum n-ar dori să mai petreacă niciun moment în plus cu copilul ciudat care nu vrea să-și vadă tatăl.

Îmi sprijin capul de unul dintre dulapuri și mă forțez să accept adevărul pe care l-am evitat de când și-a făcut apariția Steve.

Nu vreau să-mi petrec timpul cu el, fiindcă sunt speriată.

Dacă nu mă place? Adică a părăsit-o pe mama. Oricum ar fi fost ea, n-a fost suficient pentru ca el să rămână, iar Maggie Harper era un înger: frumoasă, dulce și blândă.

Pe de altă parte, iată-mă pe mine... Sunt spinoasă și e greu să te înțelegi cu mine, ca să nu mai pomenesc de gura mea mare și de faptul că sunt tipică la înaintata vârstă de șaptesprezece ani. Pot spune oricând ceva care să mă facă de râs, iar pe el să-l jignească.

Dar, indiferent de cât de mult aş vrea să mă ascund pe holurile astea ostile, Steve mă așteaptă și am două opțiuni. Să rămân și să-l cunosc sau să fug și să-l pierd pe Reed.

Iar dacă astea sunt singurele mele variante, nu prea se poate spune că am de unde să aleg.

Mă îndrept spre hol și încep să merg.

Capitolul 13

Ella

La ieșire, Steve mă așteaptă în holul de la intrare, ținându-și mâinile în buzunar și citind anunțurile de la avizier.

— Nu s-a schimbat mult locul ăsta, îmi spune când mă apropii.

Mă-ncrunt, derutată.

— Ai mers la școală aici?

— Nu știai?

— Nu. Nu credeam că Astor Park e atât de vechi.

Îmi zâmbește ironic din colțul gurii.

— Mă faci bătrân?

Mi se înroșesc obrajii.

— Nu. Voiam doar să spun că...

— Glumesc cu tine. Cred că prima promoție a absolvit prin anii treizeci. Deci, da, locul ăsta e destul de vechi.

Își scoate mâinile din buzunare înainte să se întoarcă de tot spre mine.

— Ești gata să mergem?

Coloana vertebrală mi se-ncordează.

— De ce?

— De ce ce?

Steve pare confuz.

— De ce mă iei de la ore?

— Fiindcă după Beringer nu te poți ascunde așa cum te ascunzi după Callum și băieții lui.

Nu pot ascunde uimirea care mi se așterne pe față. Iar Steve e suficient de intuitiv încât să observe.

Zâmbește.

— Crezi că n-am observat că mă eviți?

— Nu te cunosc.

Și mă simt de-a dreptul speriată. Sunt prea multe lucruri asupra cărora nu dețin controlul. Sunt obișnuită să dețin controlul. De când mă știu, mama mă însărcina să plătesc facturile, să fac piața, să mă duc singură la școală.

— De asta te scot azi în oraș. Haide să mergem.

De data asta, în zâmbetul lui e ceva tăios.

Asta sunt eu, îmi dau seama șocată. Mama mea era blajină. Tatăl meu? Nu prea, bănuiesc.

Îl urmez afară, fiindcă am senzația că nu am cale de scăpare. Lângă trotuar e parcată o mașină joasă sport, plină de contururi rotunjite. N-am mai văzut în viața mea ceva asemănător. În afară de culoare. E exact aceeași nuanță ca mașina mea – o culoare patentată, numită Albastru Royal, după spusele lui Callum.

Probabil mirarea mi se citește pe chip, fiindcă Steve spune:

— Bugatti Chiron.

— N-am înțeles o iotă din ce-ai spus, îi spun franc. Sună ca o marcă de spaghetti.

Se hlizește și-mi deschide portiera.

— E o mașină nemțească.

Își plimbă mâna peste plafon.

— Cea mai bună din lume.

Ar putea să și inventeze toate chestiile astea și tot n-aș avea habar. Nu mă dau în vânt după mașini. Îmi place independența de a mă deplasa pe roți, dar până și eu pot să-mi dau seama că mașina asta e ceva deosebit. Pielea e mai fină decât fundul unui bebeluș, iar cadranele sunt din crom strălucitor.

— Asta e o navetă spațială sau o mașină? Întreb atunci când Steve se așază pe locul șoferului.

— Poate că ambele. Ajunge de la zero la nouăzeci în 2,5 secunde și are viteza maximă de patru sute douăzeci de kilometri pe oră.

Îmi aruncă un zâmbet băiețesc.

— Ești cumva o femeie neobișnuită care e și pasionată de mașini?

— Mă simt ofensată pentru întregul meu gen. Pun pariu că sunt o grămadă de femei înnebunite după mașini.

Îmi pun centura și-i zâmbesc șovăitor.

— Totuși, eu nu sunt una dintre ele.

— Păcat. Aș putea să te las s-o conduci.

— Nu, mersi. De fapt, nici măcar nu prea-mi place să conduc în general.

Steve se încruntă batjocoritor la mine.

— Ești sigură că ești fiica mea?

Nu tocmai.

Cu voce tare, spun:

— Așa zice ADN-ul.

— Așa zice, murmură el.

Între noi se așterne o tăcere stânjenitoare. Urăsc asta. Nu vreau decât să mă întorc înapoi și să merg la ore și să mă giugiulesc cu Reed în timpul pauzei de prânz. La naiba, aș prefera să mă insult cu Jordan acum decât să stau aici cu Steve.

Tatăl meu.

— Deci, ce-am putea face azi? Întreabă el, în cele din urmă.

Mă joc cu cureaua centurii mele.

— Nu ai nimic planificat?

Atunci de ce m-ai luat de la școală? îmi vine să strig.

— Mă gândeam să las asta la latitudinea ta. Să aleagă doamnele.

Doamna asta alege să se întoarcă la ore.

Dar trebuie să-mi reamintesc că, evitându-l pe Steve la infinit, nu voi reuși să fac toată bizareria asta să se termine. Așa că mai bine îi fac față cu capul sus.

— Ce-ai zice de dig? îi sugerez, numind primul loc care-mi vine în minte.

E noiembrie, deci e prea frig ca să stăm prea mult pe-afară, dar poate merge o plimbare scurtă sau ceva de genul ăsta. Sunt destul de sigură că am niște mănuși la mine.

— Asta e o idee foarte bună.

Pornește motorul, iar întreaga mașină vibrează.

Când Steve trece de porțile masive ale școlii, privirea îmi alunecă în dreapta, în direcția brutăriei French Twist. Și uite-așa, mă-ncordez din nou, amintindu-mi brutal ceea ce-a făcut.

— De ce ai vorbit să fiu concediată de la lucru? izbucnesc.

El îmi aruncă o privire surprinsă.

— Te-ai supărat pentru asta?

— Da. M-am supărat.

Încrucșez brațele la piept.

— Iubeam slujba aceea.

Steve clipește de câteva ori, ca și cum n-ar înțelege ce-i spun. Mă întreb dacă ar trebui să i-o zic într-o altă limbă, când, într-un final, iese din transă.

— Căc... adică, ups. Credeam că te obligă Callum să lucrezi.

Steve scutură din cap cu stupoare.

— Uneori face chestii ciudate ca să-și responsabilizeze copiii cu forța.

— Eu n-am văzut nimic de genul ăsta, răspund ferm, luându-i în mod ciudat apărarea lui Callum.

— Oh, obișnuia mereu să-i amenințe pe băieți cu școala militară.

Mă enervez din nou.

— Să lucrezi la o brutărie nu e nici pe departe același lucru cu a merge la școala militară.

— Turele tale încep la cinci dimineața, Ella. Cât ai? Șaisprezece ani? Cu siguranță c-ar fi mai bine să dormi.

— Am șaptesprezece și sunt obișnuită să lucrez, ripostez, după care mă străduiesc să mă calmez.

Mama îmi spunea mereu că poți prinde mai multe albine cu miere decât cu oțet.

— Dar tu nu știi, așa că înțeleg de ce ai făcut presupunerile astea.

Vocea îmi devine și mai blândă.

— Dar acum, că știi că-mi iubesc slujba, pot să mă întorc și să-i spun lui Lucy că vreau să lucrez?

— Nu prea cred, zice el și flutură din mâna dezaprobată. Fiica mea nu are nevoie să lucreze. Voi avea eu grijă de tine.

Steve apasă pe accelerație, iar mașina prinde viteză. Mă abțin să nu mă prind de bord, frica pentru propria-mi viață umbrind iritarea pe care mi-o provoacă acest comentariu.

— Acum spune-mi despre tine, spune el, în timp ce conduce pe șosea ca un maniac.

Îmi mușc buza, enervată. Nu-mi place modul în care a încheiat, pur și simplu, discuția referitoare la brutărie. *Nu lucrezi. Punct.* Trebuie să-și mai corijeze abilitățile parentale. Până și Callum, care nu e un părinte premiant, a fost dispus să avem o discuție cu privire la slujbă.

— Ești în clasa a unsprezecea, așa-i? Ce făceai înainte să vii aici?

Steve nu-și dă seama deloc de nefericirea mea. Ochii lui albaștri sunt fixați pe parbriz, iar mâna lui schimbă cu dibăcie vitezele, în timp ce alunecă prin trafic.

Simțindu-mă neobișnuit de meschină, îi răspund pe un ton dulceag.

— Nu ți-a spus Callum? Făceam striptease.

Aproape că iese de pe șosea.

Rahat! Poate ar fi trebuit să-mi țin gura. Continui să mă țin de bord pentru scumpa mea viață, în timp ce el virează ca să încadreze mașina înapoi pe banda corectă.

— Nu, bolborosește Steve. A uitat să menționeze asta.

— Ei bine, asta făceam.

Mă holbez la el ca să-l provoc, așteptând să-mi țină morală.

Nu o face.

— Nu pot spune că sunt încântat să aud asta, dar uneori trebuie să faci anumite lucruri pentru a supraviețui.

Steve face o pauză.

— Erai pe cont propriu înainte să te găsească Callum?

Dau din cap că da.

— Iar acum locuiești în altarul Mariei. Sunt surprins că Brooke nu a pus să fie dat portretul ăla jos.

Deasupra șemineului e o pictură imensă de-a Mariei, iar atunci când Callum și Brooke au făcut anunțul logodnei, Brooke a stat sub pictură, zâmbind cu îngâmfare. Băieții au fost atât de furioși cu privire la logodnă, la modul în care a fost anunțată și chiar și cu privire la inelul lui Brooke – o replică a celui pe care-l purta Maria în portret. Întreaga scenă a fost precum un deget mijlociu supradimensionat.

— N-a avut timp, mormăi.

— Presupun că nu. Îmi imaginez că primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să redecoreze locul din temelii. Absolut tot ce e în casa aceea poartă amprenta Mariei.

Scutură din cap.

— Băieții aceia o idolatrizează. Și Callum, de asemenea, dar nicio ființă vie nu e sfântă.

Ridică ușor capul, aruncându-mi fugar o privire.

— Nu e bine să pui nicio femeie pe un pedestal. Fără supărare, iubito.

Aud cumva... amărăciune în tonul lui Steve? Nu-mi dau seama foarte bine.

— Nu-i nicio supărare, murmur eu.

Dacă Steve a intenționat să facă conversația noastră și mai ciudată, a ales subiectul perfect.

— Deci mașina asta e de-a dreptul rapidă, îi spun, într-o încercare disperată de a-l distra de la gândurile despre Maria.

Un zâmbet vag i se ivește în colțul gurii.

— Te-am înțeles. Fără alte întrebări despre Maria. Dar mama ta? Cum era?

— Bună, iubitoare.

Ce-ți amintești despre ea? îmi vine să întreb dar, înainte să apuc s-o fac, el schimbă subiectul.

— Îți place la școală? Ai note bune?

Omul ăsta are o formă gravă de ADHD. Nu poate rămâne la un subiect mai mult de două secunde.

— La școală e în regulă, presupun. Am note bune.

— Bun. Mă bucur să aud asta.

Îmi mai aruncă o întrebare de efect.

— Ești cu Reed?

Casc gura șocată.

— Eu... ăă... da, recunosc, în cele din urmă.

— Se poartă frumos cu tine?

— Da.

— Îți plac fructele de mare?

Rezist tentației de a-mi freca ochii confuzi. Nu-l înțeleg pe omul ăsta. Înțeleg doar că șofează prea repede și că are conversații colerice, care mă înnebunesc de cap.

Nu-mi pot da seama ce e cu el. Deloc.

*

— A. Fost. Oribil.

Câteva ore mai târziu, intru cu pași apăsați în dormitorul lui Reed și mă arunc pe pat.

Reed se ridică și se sprijină de tăblia patului.

— Oh, haide. Nu cred c-a fost atât de rău.

— Nu auzi bine? mormăi eu. A fost oribil.

— Ce a fost oribil? întreabă Easton din cadrul ușii, după care intră valvârtej în cameră.

— Frate, trebuie să înveți să bați la ușă, îi spune Reed exasperat fratelui său. Dacă eram dezbrăcați?

— Dezbrăcați ar fi însemnat să faceți sex. Ceea ce știm cu toții că nu faceți.

Îmi înăbuș un oftat. Poate c-ar trebui să fiu obișnuită cu modul deschis în care Easton vorbește despre viața mea sexuală cu Reed, dar nu sunt deloc.

— N-ai fost la chimie, mă informează Easton, ca și cum nu aș fi știut despre propria mea absență. Tu și Val ați chiulit?

— Nu, zic scrâșnind din dinți. Steve m-a luat de la școală ca să lucreze la legătura tată – fiică.

— Ah. Am înțeles.

Easton se trânteste pe pat lângă mine.

— N-a mers bine, corect?

— Nu, spun sumbru. Nu-l înțeleg.

Easton ridică din umeri.

— Ce-i de înțeles?

— *El*.

Îmi trec enervată o mână prin păr.

— E ca un copil mare. Am luat micul dejun pe dig, după care am urcat coasta cu mașina și am luat prânzul la un restaurant din vârful unei stânci. Jur că n-a făcut nimic altceva decât să vorbească despre mașini și despre cât de mult îi place lui să zboare cu avionul. Apoi mi-a povestit despre toate ocaziile în care aproape a murit în excursiile lui de aventuri cretine și despre cum și-ar dori să facă parte în continuare din trupele SEAL, fiindcă îi place la nebunie să arunce chestii în aer.

Reed și Easton se hlizesc. S-ar opri din râs al naibii de repede dacă ar auzi comentariile lui Steve despre Maria, dar

nu vreau să-i amărăsc cu chestia asta, așa că mă concentrez pe celelalte ciudățenii. Au fost destule.

— Schimbă subiectul atât de repede, încât e imposibil să ții pasul cu el, spun neajutorată. Și nu-mi dau seama niciodată la ce se gândește cu adevărat.

Mă mușc de obraji pe interior, uitându-mă la Reed.

— Știe că suntem împreună.

Iubitul meu dă din cap.

— Mi-am dat seama. Nu prea încercam s-o ascundem.

— Știu, dar... zic eu și înhit în sec. Am sentimentul că nu-i place. Iar asta nici măcar nu e partea cea mai rea.

— Sunt singurul care crede că te-ai distrat supertare? spune deodată Easton. Și eu vreau să mănânc pe o stâncă.

— Vrea să mă mut cu el și cu Dinah.

Asta îl reduce la tăcere pe Easton. Atât el, cât și Reed se încordează brusc.

— N-o să se întâmple, spune Easton.

— După spusele lui Steve, o să se întâmple.

Suspîn de nefericire și mă cațăr în poala lui Reed. Brațele lui puternice se încolăcesc de îndată în jurul taliei mele, prinzându-mă bine.

— Nu a insistat să stau cu ei la hotel, dar a spus că, imediat ce poliția eliberează apartamentul, se așteaptă să mă mut. M-a întrebat dacă am vreo sugestie pentru designerul lui de interioare. Angajează pe cineva să-mi decoreze camera!

Reed îmi dă o șuviță de păr după ureche.

— Tata nu va permite ca asta să se întâmple, iubito.

— Tatăl tău nu are niciun cuvânt de spus în treaba asta.

Mi se pune un nod dureros în gât.

— Steve e cel cu drept de decizie și își dorește să locuiesc cu el.

Easton scoate un mârâit.

— Nu contează ce vrea Steve. Locul tău e cu noi.

Are dreptate. Chiar e. Din nefericire, Steve nu e de acord. La prânz, mi-a cerut să mă gândesc să-mi schimb numele de familie din Harper în O'Halloran. Dacă l-aș fi schimbat, l-aș fi schimbat în Royal, dar lui nu i-am spus asta. Am dat din cap și am zâmbit și l-am lăsat să trăncănească fără oprire, ore în șir. Sincer, cred că pur și simplu îi place să se audă vorbind.

— Nu te mai stresa, mă sfătuiește Reed, mângâindu-mă pe spate.

— Nu pot. Nu vreau să stau cu el și cu târfa aia. N-am s-o fac.

— Nu se va ajunge niciodată la asta, îmi promite el. Chestia cu Steve e că nu se pricepe decât la vorbe, însă nu și la fapte.

Easton dă din cap cu înflăcărare.

— Așa e. Ai nimerit-o perfect când ai spus că e ca un copil mare. Unchiul Steve e ca un puștan.

— Easton are dreptate. Steve are toate ideile astea mărețe, dar niciodată nu se ține de ele, recunoaște Reed. Îți pierde repede concentrarea.

— Da, din cauza propriei scule, spune Easton, iar eu mă crispez toată. Poate fi în mijlocul unei întruniri de consiliu și,

dacă îi pui în față o gagicuță mișto, iese de-acolo în secunda următoare.

Mda. Tatăl meu pare grozav. Aiurea.

— Vă rog, nu vorbiți în fața mea despre penisul tatălui meu. E dezgustător.

— E doar fascinat de chestia asta cu „sunt tată”, spune Easton, ridicând din nou din umeri. După ce-i trece, probabil o să uite că ești.

Știu că încercă să mă liniștească, dar nu reușește decât să mă amărască și mai mult. Fiecare lucru pe care-l aflu despre Steve mă neliniștește și mai tare.

Iar acum sunt din nou speriată, dar nu de ideea că lui Steve nu-i va plăcea de mine.

Mă tem că mie nu-mi va plăcea *de el*.

Capitolul 14

Ella

Pentru că Val nu are mașină, iar eu nu mai am slujbă, nimic nu mă împiedică s-o duc acasă vineri, după școală. Speram că vom recupera puțin pe drum, dar e surprinzător de tăcută, așa că, la următorul semafor roșu, îi arunc o privire și o spun cu voce tare:

— Ești furioasă pe mine, nu-i așa?

Se uită-n ochii mei.

— Ce? Nu! Normal că nu.

— Ești sigură? Întreb neliniștită. Fiindcă am fost o prietenă de supercăcat săptămâna asta. Știu că am fost.

— Nu, ai fost o prietenă ocupată.

Îmi zâmbește cu tristete.

— Chiar înțeleg, Ella. Și eu aș fi supărată dacă iubitul meu ar fi acuzat de crimă.

— Chiar îmi pare rău că am fost absentă. Viața... e de căcat.

— Mie-mi spui!

Ne zâmbim sumbru.

— Ce se petrece între tine și Wade? o întreb, conducând prin intersecție.

— Nimic, zice ea vag.

— Nimic? Pe bune?

Amândoi au fost foarte irascibili în fiecare zi săptămâna asta, abia s-au privit unul pe celălalt la prânz. Asta nu e *nimic*.

Cotesc pe strada lui Val și încetinesc în fața conacului Carrington. Înainte să-mi poată scăpa, blochez ușile, ca să nu fugă.

Val chicotește.

— Îți dai seama că asta e o decapotabilă, așa-i? Pot pur și simplu să sar din ea.

— Ei bine, nu ai s-o faci.

Îi arunc o privire severă.

— Nu înainte să-mi spui ce se petrece.

— Nu se petrece nimic.

Pare exasperată.

— Wade e... Wade. Nu suntem împreună.

— Dar ai *vrea* să fiți? insist.

Oftează puternic, cu exasperare.

— Nu, n-aș vrea.

Mijesc ochii.

— Serious?

— Da... Nu... Poate. Nu știu, bine?

Oftez și eu.

— Ești oftată pe el fiindcă s-a încurcat cu altcineva?

— Da! răbufnește ea. Ceea ce e atât de stupid. Nici măcar n-am ieșit împreună de la bun început. Doar ne-am prostit de vreo două ori în baie. Dar... mă distram din nou, știi? Nu mai eram obsedată de Tam.

Mi se face milă de ea. Val a fost destul de afectată de despărțirea de Tam, fostul ei iubit. Eram atât de fericită să văd că, în sfârșit, trece peste asta.

— După care Wade mă cheamă să ne vedem într-un weekend, continuă Val, și eram ocupată, iar el a reacționat ceva de genul ok, ne vedem altă dată. Ca să ajung luni la școală și să aflu că se sărutase cu Samantha Kent sâmbătă, la clubul de golf! Asta e *atât* de aiurea.

Se întristează.

— Mi-a amintit de Tam și de toate fazele nasoale pe care mi le-a făcut și...

Îi piere vocea.

Mă întind și-i strâng brațul cu blândețe.

— Înțeleg. Te-ai ars și nu vrei s-o pățești din nou. Erai prea bună pentru Tam. Și ești prea bună pentru Wade.

Ezit.

— Dar, dacă are vreo importanță, Wade chiar pare să se simtă prost pentru tot.

— Nu-mi pasă. I-am spus înainte să ne combinăm că vreau să avem treabă doar unul cu celălalt. Dacă e cu mine – chiar dacă e ceva lejer –, atunci e *doar* cu mine.

Își împinge cu înverșunare pieptul în față.

— A încălcat regulile.

— Să înțeleg că nu vii la meci diseară?

— Nu. Rămân acasă și mă epilez pe picioare.

Râd.

— Vrei să vii? mă întrebă. Putem să facem o seară de spa.

— Nu pot, răspund sumbru. Spre deosebire de tine, nu am de ales cu privire la mersul la meci. Callum ne-a spus aseară că merge toată familia – fără excepții. E o demonstrație de forță.

Val își țuguie buzele.

— Nu știam că suntem la război.

— S-ar putea să fim.

Îmi dau la o parte o șuviță de păr din ochi.

— Ai auzit toate bârfele de la școală. Lumea spune cele mai oribile chestii despre Reed și, aparent, și câțiva membri din consiliul firmei Atlantic Aviation au făcut câteva comentarii în fața lui Callum.

— Și-au instalat reporterii corturile în fața conacului?

— În mod surprinzător, nu. Callum și-a folosit influența în direcția asta, cred, fiindcă orice alt caz asemănător ar fi fost un fenomen media.

Mă las pe spate în scaun.

— Avocatul lui Reed vrea să ne comportăm ca și cum Reed n-ar fi greșit cu nimic. Trebuie să fim uniți ca familie și așa mai departe.

Doar că eu nu trebuie să fiu foarte unită cu ei. Reed nu mi-a spus, dar Callum m-a luat deoparte zilele trecute și mi-a sugerat s-o lăsăm mai moale cu afișarea afecțiunii în public.

Val își dă ochii peste cap.

— Și dacă mergeți la un meci de fotbal o să-i convingeți pe oameni că Reed e nevinovat?

— Cine știe? ridic din umeri. În plus, Callum crede că e un moment bun ca Steve să-și facă apariția în fața celorlalte familii. Speră că poate asta va provoca suficiente controverse, încât să le distragă atenția de la Reed.

Ochii întunecați ai lui Val îmi cercetează chipul.

— Și cum merge asta? Tu și cu Steve.

Îmi scapă un mormăit.

— Nu tocmai minunat. Tot încercă să petreacă timp cu mine.

Oftează ironic.

— Cum îndrăznește?!

Nu pot să nu chicotesc.

— Bine, știu că sună nebunește. Dar e ciudat, bine? E în întregime un străin.

— Mda, și așa va rămâne cât timp continui să-l eviți.

Strâmbă din nas.

— Nu vrei să-l cunoști? E tatăl tău, totuși.

— Știu.

Îmi rod buza de jos.

— Am încercat să fiu deschisă când a apărut luni la școală și a insistat să ne petrecem ziua împreună, dar a vorbit numai despre el. Ore în șir. Ca și cum nici n-ar fi observat că mă aflam acolo.

— Probabil are emoții, spune ea. Pun pariu că și pentru el e dificil. Se întoarce din morți și află că are un copil? Oricui i-ar fi greu.

— Presupun că da.

Deblochez ușile.

— Bine, acum poți să pleci, domniță. Trebuie să merg acasă și să mă pregătesc pentru meci, spun pe o voce ostenită.

Val rânjește.

— Ai grijă, fato. Entuziasmul tău e *atât* de contagios, încât s-ar putea să țopăi până la ușa de la intrare.

Trage de mânerul ușii și coboară din mașină, după care lovește ușor portiera și-mi zâmbește larg.

— Baftă diseară!

— Mersi, îi răspund.

Presimt că voi avea nevoie.

*

Împrejurul nostru e un spațiu gol de mărimea unui ocean. A unui *ocean*.

Toată săptămâna i-am văzut pe puștii de la școală bârfindu-l pe Reed, însă nu am crezut că șușotelile acelea aveau să se extindă și asupra lui Callum. Callum Royal mi s-a părut mereu de neatins – încrezător și stăpân peste situații, un șef al industriei pe care toți îl pupă în fund. Ultima dată când a venit la un meci, a fost *foarte* pupat în fund. O dată la câteva secunde, un părinte îl oprea ca să discute ceva.

În seara asta, Callum e tratat cu tăcere. Cu toți suntem – eu, Steve și gemenii. Stăm pe rândul de deasupra băncii de rezervă a echipei-gazdă, iar toată lumea din jur trage cu ochiul la noi. Le pot simți privirile acuzatoare suflându-mi în ceafă. Oricât de neplăcut e pentru mine, pentru Reed e de un milion

de ori mai rău. Nu poate juca în seara asta. Mai are copci pe coaste după ce a fost înjunghiat, ticăloșie pusă la cale de Daniel Delacorte. Mai are de stat pe bară încă o săptămână, dar antrenorul vrea ca el să stea alături de restul echipei.

Mi-aș dori să poată sta aici, cu noi. Detest faptul că e atât de singur acum. Și *detest* faptul că oamenii continuă să bârfească și să-l arate cu degetul.

— Acela e băiatul Royal, sâsâie o femeie suficient de tare, încât o auzim cu toții. Nu-mi vine să cred că i-au permis să vină aici în seara asta.

— E rușinos, aprobă un alt părinte. Nu-l vreau în preajma lui Bradley al meu!

— Cineva trebuie să discute cu Beringer despre asta, intervine o voce lugubră de bărbat.

Tresar. Aceeași e și reacția lui Callum. Lângă mine, Steve pare complet nepăsător la toată atenția negativă care ne copleșește. Ca de obicei, îmi pălăvrăgește la ureche, de data asta despre o excursie prin Europa pe care o pregătește pentru noi. Nu știu dacă prin *noi* se referă la mine și la el sau dacă și Dinah e inclusă. Oricum, nu sunt interesată să merg într-o excursie cu el, chiar dacă e tatăl meu. Încă mă face să mă simt foarte agitată.

Chestia amuzantă e că-mi dau seama de departe de ce mama a fost atrasă de el. Într-o săptămână, de când s-a întors, a început să se întremeze. Nu mai e supt la față, iar hainele chiar încep să i se așeze pe corpul muscular, lipsit de grăsime. Steve O'Halloran arată destul de bine – pentru un tată –, iar

ochii lui albaștri păstrează constant sclipirea aceea copilărească. Mama avea o slăbiciune pentru tipii jucăuși, iar Steve cu siguranță se încadrează în categoria asta.

Dar, pentru că sunt fiica sa, și nu cineva interesat de el din punct de vedere amoros, atitudinea lui de băiețandru mi se pare destul de enervantă. E om în toată firea. De ce nu se comportă ca atare?

— Ești îmbufnată, îmi murmură Sawyer în ureche.

Șirul gândurilor mi se întrerupe brusc și mă întorc spre el.

— Nu, nu sunt, îl mint, înainte să mă uit peste umărul său.

Unde e Lauren?

Teoretic, Lauren e prietena lui Sawyer, așa că, de obicei, vine cu el la genul ăsta de evenimente.

— E pedepsită, răspunde el cu un oftat.

— Oh! De ce?

— A fost prinsă când se furișa să se vadă cu mine și... se oprește când observă că e ascultat de Steve... cu mine, își termină el propoziția. Doar cu mine.

Îmi ascund un zâmbet. N-o cunosc deloc pe Lauren Donovan, dar cred că e destul de tare, din moment ce e cu doi băieți în același timp. Eu abia pot să mă descurc cu unul singur.

Că veni vorba despre asta, Reed pare să se simtă îngrozitor de singur la marginea terenului. Privirea îi e lipită de zona unde se dau golurile. Sau de zona de finalizare? Nu-mi aduc aminte cum se cheamă. Degeaba au tot încercat Reed și Easton

să mă învețe regulile jocului, tot nu-mi place și tot nu mă interesează fotbalul.

Îmi pot da seama că Reed e supărat că nu se află acolo, pe teren, alături de colegii lui de echipă. Apărarea e pe teren – e singura pe care o știu, fiindcă pe unul dintre tricourile cu albastru și galben de acolo scrie „ROYAL”. Easton e în față, în fața unui adversar. Îi pot vedea gura mișcându-se în spatele căștii, de unde îmi dau seama că face niște comentarii extrem de inteligente.

Mda, cu siguranță asta face. Când începe meciul, jucătorul advers se aruncă asupra lui Easton, de parcă ar vrea să-l asasineze. Dar Easton e adevăratul pericol acolo – trece fix pe lângă oponentul său, care cade în genunchi, în timp ce alți doi jucători de la Astor Park îl atacă pe fundașul de la Marin High, înainte ca acesta să poată pasa mingea.

– L-a scos din schemă, mă ajută Sebastian să înțeleg, aplecându-se peste fratele său ca să-mi explice.

– Nu-mi pasă, îi răspund.

Steve chicotește lângă mine.

– Să-nțeleg că nu ești o fană a fotbalului.

– Nu.

– Ne-am străduit cu ea, spune Callum de la capătul rândului. Însă fără succes până acum.

– E în regulă, Ella, îmi spune Steve. Oricum, O'Halloranii sunt o familie de baschetbaliști.

Și uite-așa mă-ncordez din nou. De ce continuă să tot spună chestii dintr-astea? Nu sunt o O'Halloran! Și urăsc

baschetul chiar mai mult decât urăsc fotbalul american. Zâmbesc forțat și spun:

— Harperii sunt anti-sport. Anti orice sport.

Steve surâde subtil și superior.

— Eu știu altceva... Dacă-mi amintesc bine, mama ta era foarte... ăă... sportivă.

Amuțesc. A fost cumva un apropo scârbos? Nu sunt sigură, însă cred că da și nu-mi place. Nu are dreptul să vorbească așa despre mama. Nici măcar n-a cunoscut-o. Nu dincolo de sensul biblic, în orice caz.

Pe teren, se aliniază atacanții de la Astor Park. Conducătorul nostru din teren e Wade, care urlă ceva neinteligibil către coechipierii săi. Mi se pare că-l aud strigând la un moment dat „SEXOSULE!”, ceea ce mă face să-i dau un ghiont lui Sawyer.

— Tocmai a spus „sexosule”?

Sawyer chicotește.

— Da. Peyton Manning strigă „Omaha” – Wade strigă „Sexosule”.

Ar putea, la fel de bine, să vorbească în chineză. Nu știu cine e Peyton Manning și nici nu mă deranjez să-l întreb. În schimb, mă uit la Wade, care aruncă mingea perfect. Aceasta aterizează în mâinile pricepute ale unui puști de la Astor, care aleargă iute către zona de finalizare.

Telefonul îmi vibrează în poșetă. Îl scot și găsesc un mesaj de la Val.

Of! Nu are dreptul să joace atât de bine!

Rotesc instantaneu capul să cercetez mulțimea, însă prietena mea cea mai bună e de nevăzut.

Unde ești?? îi scriu înapoi.

Fac concesii. Nu e mâncare acasă, așa că am condus până aici să-mi cumpăr un hotdog.

Pufnesc în râs. Gemenii se uită imediat spre mine, dar trec rapid peste privirile lor curioase și-i mai trimit un mesaj lui Val.

Te-am SUPER prins. Ai venit să-l vezi pe Wade!

NU. Îmi era foame.

De Wade.

Te urăsc.

Recunoaște că-ți place de el.

Niciodată.

Bine. Atunci măcar vino aici și stai cu noi. Mi-e dor de moaca ta.

Un val de ovații zgomotoase zguduie băncile. Privesc în jos, ca să surprind chiar finalul reprizei – încă o pasă desăvârșită de-a lui Wade. Nu sunt surprinsă când Val îmi trimite un alt mesaj.

Neah! Plec acasă. Proastă idee să vin aici în seara asta. Mi se face din nou milă de ea. Biata Val. Știu că toată faza asta cu Wade a început pentru ea ca un fel de pansament sau poate ca un mod de a face timpul să treacă mai repede, până când ar fi fost pregătită să fie din nou împreună cu cineva după despărțire. Dar sunt convinsă că a avut sentimente autentice pentru băiatul ăsta. Și cred că și Wade o place. Doar că sunt amândoi prea încăpățânați să recunoască.

La fel ca tine și Reed, mă tachinează o voce interioară.

Bine, în regulă. Eu și Reed eram la fel la început. Era atât de nesimțit cu mine, iar eu petreceam ore întregi negându-mi sentimentele față de el. Dar acum suntem împreună și e superb și mi-aș dori ca și Val să aibă parte de același sentiment minunat.

— Cu cine-ți dai mesaje?

Din instinct, acopăr iute ecranul cu palma, când îmi dau seama că Steve trage cu ochiul în telefonul meu. De ce naiba încercă să-mi citească mesajele?

— Cu o prietenă, răspund scurt.

Mijind ochii, se concentrează la banca de rezerve, ca și cum s-ar aștepta să-l vadă și pe Reed tastând. Însă Reed își ține mâinile pe genunchi și se uită cu atenție la meci.

Nu-mi place suspiciunea din privirea lui Steve. Știe deja că sunt cu Reed. Și, chiar dacă nu-i place chestia asta, nu are absolut niciun drept să stabilească cu cine trebuie să fiu cuplată.

— Ei bine, de ce nu lași telefonul deoparte? îmi sugerează pe un ton ușor agresiv. Ești ieșită cu familia. Indiferent cu cine vorbești, poate să aștepte.

Îmi bag telefonul la loc în poșetă. Nu pentru că mi-a ordonat el s-o fac, ci, mai degrabă, pentru că poate altfel i l-aș fi aruncat în față. Lui Callum nu i-a păsat niciodată dacă-mi dădeam mesaje cu prietenii mei în timpul unui meci de fotbal. Mai degrabă îl bucura faptul că am prieteni.

De lângă mine, Steve dă aprobator din cap și se concentrează din nou la meci.

Încerc să fac același lucru, dar mă simt din nou iritată. Aș vrea să-i surprind privirea lui Reed și să-i transmit cât de mult îl detest pe Steve, dar știu că Reed îmi va spune să-l ignor, pentru că Steve se va „plictisi” de calitatea asta de tată, la un moment dat.

Doar că încep să cred că asta nu se va întâmpla.

Capitolul 15

Reed

După meci, tata și Steve insistă să ne ducă la o cină târzie, la nu știu ce local franțuzesc. N-am chef să merg, dar nu prea am de ales. Tata vrea să fim văzuți în public. Spune că nu ne putem ascunde, că trebuie să ne comportăm ca și cum n-ar fi nimic în neregulă.

Însă totul e, de fapt, în neregulă. Toate privirile acelea insistente de la meciul din seara asta... Rahat! Încă-mi ard urechile și ceafa din cauza acelor ochi critici și a acelor șușoteli disprețuitoare care au răzbătut până la mine.

La cină, păstrez o tăcere de mormânt și-mi doresc să fi fost acasă, preferabil cu buzele mele peste ale Ellei și cu mâinile pe tot corpul ei.

Lângă mine, Easton se îndoapă de parcă n-ar fi mâncat de săptămâni întregi, dar presupun că și-a câștigat dreptul de a înfuleca porcește. Astor Park i-a bătut măr pe cei de la Marin High în seara asta. Am terminat meciul cu patru eseuri în față și toată lumea era în al nouălea cer. În fine, cu excepția mea. Și poate și cu excepția lui Wade care – pentru prima dată de când îl cunosc – n-a anunțat că va sărbători cu o partidă de sex oral, urmat de un futai bun. Și-a dat jos echipamentul, abătut, și a ieșit apoi cu pași greoi din vestiar. Cred că a spus că se duce acasă, ceea ce, din nou, nu-i e deloc tipic lui Wade. Lângă

mine, Ella are un chip încremenit. Cred că Steve a spus ceva care a iritat-o rău de tot în timpul meciului, dar n-o s-o întreb nimic înainte să rămânem singuri. Steve se află într-o pasă dubioasă de când s-a întors din morți. Vorbește tot timpul că are o fiică acum, așa că trebuie să fie un exemplu mai bun. Tata, desigur, dă din cap de fiecare dată când Steve spune căcaturi dintr-astea. În ochii lui Callum Royal, Steve O'Halloran nu greșește cu absolut nimic. Așa e de când mă știu.

Când ne întoarcem de la cină, tata și Steve se duc în grabă spre birou, unde probabil că vor da pe gât niște pahare de whisky unul după altul și vor trăncăni despre vremurile când făceau parte din trupele SEAL. East și gemenii se fac nevăzuți în camera de jocuri, astfel că mai rămânem doar eu și Ella.

În sfârșit.

— Mergem sus? mârâi și știu că ei nu-i scapă sclipirea de animal de pradă din ochii mei.

A fost ca naiba să stau pe margine în seara asta. Să nu mai spun că toată lumea din tribune vorbea despre mine și un dobitoc a spus „criminalule”, tușindu-și în palmă, când a trecut pe lângă mine. Faptul că n-am jucat m-a făcut să mă simt de o mie de ori mai rău. M-am simțit ca un sac inutil de cartofi, și gelos pe deasupra, văzându-i pe tovarășii mei nimicind cealaltă echipă.

Toată agresivitatea pe care n-am reușit s-o consum în seara asta mă ajunge din urmă acum. Din fericire, pe Ella nu pare s-

o deranjeze. Îmi aruncă zâmbetul acela frumos și mă trage spre scări.

O luăm la goană, practic, spre dormitorul ei. Încui ușa, apoi o ridic în brațe și mă îndrept spre pat. Chițâie de încântare când o arunc pe saltea.

— Hainele! îi ordon, lingându-mă pe buze.

— Ce-i cu ele?

Se joacă inocent cu tivul puloverului verde.

— Jos! mârâi.

Zâmbește din nou și jur că inima îmi tresaltă până la cer. Nu cred c-aș fi supraviețuit săptămânii ăsteia dacă n-aș fi avut-o pe Ella alături. Șușotelile de la școală, apelurile de la avocatul meu, ancheta poliției, care încă se desfășoară în forță. Oricât de mult am urât-o pe Brooke, nu e ca și cum sar în sus de bucurie c-a murit. N-o să-mi lipsească, asta e sigur, dar nimeni nu merită să moară așa.

— Reed?

Buna dispoziție a Ellei pare să se stingă când îmi vede fața.

— Ce s-a întâmplat?

Înghit în sec.

— Nimic. Doar mă gândeam la lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc.

— Ce lucruri?

— Nimic, spun din nou și încerc să-i abat atenția, scoțându-mi peste cap cămașa cu mâneci lungi.

Funcționează. În momentul în care dă cu ochii de pieptul meu gol, scoate un oftat vag, care îmi merge direct în sculă.

Îmi place la nebunie faptul că-mi adoră trupul. Nu-mi pasă că asta mă face un bou superficial și îngâmfat. Felul în care ochii ei se întunecă de plăcere și felul în care-și umezește buza de jos sunt cele mai mari stimulente de care poate avea parte egoul unui băiat.

— Copcile tale, spune ea, ca de fiecare dată când ne-am prostit săptămâna asta.

— Se vindecă frumos, îi răspund, ca de fiecare dată când ne-am prostit săptămâna asta. Acum dă-ți jos hainele înainte s-o fac eu în locul tău.

Pare intrigată, ca și cum s-ar întreba dacă ar fi cazul să facă pe inabordabila, doar ca să mă țin de cuvânt cu amenințarea. Presupun însă că e la fel de excitată ca mine, fiindcă începe să se dezbrace în secunda următoare. Rămân cu gura căscată când își dă la iveală sutienul roz și chiloții asortați. Ella nu are idee cât e de superbă. Toate fetele de la Astor Park ar ucide să aibă formele alea, pletele blonde, trăsăturile fără niciun defect. E perfecțiunea întruchipată. Și e în totalitate a mea, ce mama dracului.

Cu pantalonii încă pe mine, urc pe pat și-mi lipesc corpul de al ei, gura mea găsind-o din nou pe a sa. Ne sărutăm pentru ceea ce pare a fi o veșnicie. Ne sărutăm și ne pipăim și ne rostogolim în pat până când, la un moment dat, nu mai pot suporta. Își dă jos lenjeria. Pantalonii îmi sunt descheiați. Mă atinge, iar mâna mea e între picioarele ei și e atât de bine, încât nu pot gândi limpede.

— Îtinde-te pe spate, murmură ea.

Futu-i mama mă-sii! S-a lăsat deasupra mea acum, iar gura ei face chestii care mă înnebunesc.

Părul i se revarsă peste coapsele mele. Îmi împleticesc degetele printre șuvițele mățăsoase, ghidând-o spre mine.

— Mai repede, îi șoptesc.

— Așa?

— Da. Așa.

Buzele și limba ei mă aduc la limită și, chiar dacă e, probabil, cel mai mare clișeu posibil, odată ce corpul meu își revine, o trag în sus și-i spun c-o iubesc.

— Cât de mult?

Îmi zâmbește poznaș.

— Foarte mult, îi spun pe o voce răgușită. Ca un nebun.

Îmi dă un sărut pe buze.

— Și eu te iubesc ca o nebună.

Se-ntinde lângă mine, mângâindu-mi abdomenul și unduindu-și ușor șoldurile peste bazinul meu. Să fiu al naibii dacă nu mă ia valul din nou. Poate că eu am terminat, dar ea nu. Ador s-o aduc în punctul ăla. Scoate cele mai sexy sunete când ajunge la orgasm.

— Rândul meu, îi spun, frecându-mă în jos de corpul ei.

E atât de pregătită pentru mine, încât nici măcar nu e amuzant. Mi se scoală iar, fiindcă gândul că voi fi primul care pătrunde în corpul ei primitiv e suficient de fierbinte încât să poată topi întreaga Antarctică. Dar nu pot. Nu în seara asta. Nu până nu voi ști cu siguranță că nu voi fi trimis la pușcărie pentru o crimă pe care n-am săvârșit-o.

Dar pot să fac *asta*, în schimb. S-o torturez cu gura și cu degetele mele și s-o fac să geamă și să mă implore...

— Ella! Ordonă o voce tăioasă de dincolo de ușa. Deschide!

Îmi dă la o parte capul și sare jos, de parcă patul ar fi luat foc.

— O, Doamne! E Steve, șuieră ea.

Mă ridic, aruncând o privire precaută spre ușa încuiată. Am încuiat-o, nu-i așa? Vă rog, spuneți-mi că am încuiat...

Mânerul ușii se zgâlțâie, dar ușa nu se clintește. Răsuflu ușurat.

— Ella! se răstește Steve din nou. Deschide ușa! Acum!

— Un moment, strigă ea pe un ton precipitat, cu ochii disperați de frică.

Ne aruncăm în grabă hainele pe noi, dar nu cred că facem o treabă prea bună încercând să arătăm aranjați fiindcă, atunci când îi deschide lui Steve, ne privește amenințător.

— Ce *naiba* faceți voi doi aici?

Ridic o sprânceană când îi aud furia din voce și-i văd roșeața din obraji. Înțeleg că e tatăl Ellei, dar nu e ca și cum noi doi am fi filmat aici un film porno. Doar ne prosteam și noi puțin.

— Ne... uitam la televizor, bolborosește Ella.

Atât eu, cât și Steve ne întoarcem spre ecranul negru din celălalt unghi al încăperii. Steve își încleștează pumnii înainte să se întoarcă din nou către Ella.

— Ușa ta era încuiată! se răstește el.

— Am șaptesprezece ani, spune ea tăios. Nu am voie să am nici măcar puțină intimitate?

— Nu atât de multă intimitate!

Steve scutură din cap.

— Callum și-a pierdut mințile?

— De ce nu-l întrebi tu însuși? intervine vocea seacă a tatălui meu.

Steve se întoarce spre ușă, unde tata stă cu brațele încrucișate.

— Ce se petrece aici? întreabă tata calm.

— Fiul tău tocmai o atinge cu mâinile peste tot pe fiica mea! îi răspunde Steve răstindu-se.

Cu gura, de fapt. Nu spun însă nimic. Vena de pe tâmpla lui Steve deja arată ca și cum ar fi gata să explodeze. N-are sens să grăbesc procesul.

— Asta mi se pare inacceptabil, continuă el pe un ton mai rece ca gheața. Nu-mi pasă ce fel de rol de părinte ai decis tu să adopți. Băieții tăi pot să fută cât le poștește inima, dar fiica mea *nu* e una dintre jucăriile sexuale ale lui Reed.

Umerii îmi tresaltă încordați. Cine naiba se crede ca să poată spune așa ceva?

— Ella e iubita mea, spun pe un ton rece. Nu o jucărie sexuală.

Steve arată cu degetul spre cuvertura dezordonată.

— Deci e perfect în regulă să profiți de ea în felul ăsta?

Privirea lui glacială se întoarce spre tata.

— Și tu! Ce fel de tată le oferă atât de multă libertate unor adolescenți? Mai lipsește să-mi spui că dorm în aceeași cameră!

Expresia vinovată a Ellei nu trece neobservată. Când Steve o vede, fața i se face și mai roșie.

Inspiră adânc, își relaxează pumnii, apoi spune:

— Fă-ți bagajele, Ella!

Urmează un moment de tăcere, apoi trei replici perplexe.

— Poftim? face Ella.

— În niciun caz, zic eu.

— Steve, asta nu e necesar, spune tata.

Tatăl Ellei răspunde doar ultimei replici.

— De fapt, cred că e foarte necesar. Ella e fiica mea. Nu vreau să trăiască într-un asemenea mediu.

— Încerci să spui că aici nu e un mediu bun pentru un copil?

Tonul tatei devine mai tăios.

— Am crescut aici cinci fii și cu toții au ajuns foarte bine.

Steve scoate un hohot disprețuitor.

— Au ajuns *bine*? Unul dintre băieții tăi e acuzat de crimă, Callum! Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care-ți spune asta, dar Reed nu e un copil bun.

Sunt cuprins de mânie.

— Nu sunt pe dracu'!

— E o influență proastă, continuă Steve, ca și cum eu nici n-aș fi vorbit. Cu toții sunt.

Se uită din nou către Ella.

— Fă-ți bagajele. Vorbesc serios.

Ea își împinge bărbia în față.

— Nu.

— Abia s-a obișnuit aici, spune tata, într-o nouă încercare de a-l potoli pe Steve. Nu o forța să părăsească locul pe care-l consideră căminul ei.

— Casa ei e acolo unde sunt eu, răspunde Steve. Nu tu ești tatăl ei, eu sunt. Și nu vreau ca fiica mea să și-o tragă cu băiatul tău. Mă doare în fund dacă asta mă face să par de modă veche sau nerezonabil sau cum naiba vrei să-i spui. Vine cu mine. Vrei să ne războim pentru asta? Bine. Ne vedem în instanță pentru tutelă. Dar, în momentul ăsta, nu mă poți opri s-o iau din casa asta.

Privirea panicată a Ellei îl săgetează pe tata, dar privirea din ochii lui spune totul: e înfrânt.

Își întoarce ochii rugători către Steve.

— Vreau să rămân aici.

El rămâne neclintit la rugămintea ei.

— Îmi pare rău, dar asta nu e o opțiune. Așa că repet: Strânge-ți. Lucrurile.

Văzând-o că nu se clintește de lângă mine, bate din palme, ca și cum Ella ar fi o focă dresată.

— *Acum!*

Ella își încleștează pumnii, așteptând ca tata să intervină. Cum el rămâne tăcut, ea pleacă cu pași apăsați. Dau să plec după ea, dar Steve mă oprește.

— Reed. Vreau să discutăm un minut! spune ferm.

Nu e o rugămintă. E un ordin.

Cei doi bărbați au un schimb de priviri. Chipul tatei devine încordat, după care iese din cameră, lăsându-mă singur cu Steve.

— Ce-i? spun pe un ton amar. Vrei să-mi spui din nou ce influență proastă sunt?

El merge spre pat și privește fix la așternuturile șifonate, înainte să se uite la mine. Aproape că bâțâi de nervi. Nimic din ce făceam eu și Ella nu era greșit.

— Am avut și eu vârsta ta.

— Aha.

Futu-i! Cred că știu încotro se îndreaptă cu asta.

— Știu cum mă purtam cu fetele și, privind în urmă, îmi pare puțin rău.

Steve trece o mână peste tăblia patului.

— Ella are dreptate, n-am fost tocmai implicat în viața ei. Dar acum sunt aici. A avut o copilărie problematică, iar fetele ca ea au tendința de a căuta afecțiunea alături de persoanele nepotrivite.

— Iar eu sunt una dintre acele persoane?

Bag mâinile în buzunare și mă sprijin de șifonier. E destul de ironic că una dintre cele mai cuminiți fete pe care le cunosc, cu cea mai de căcat educație, are un tată absent care-mi ține mie un discurs despre cum să mă comport corect cu fiica lui. Pe toată durata celor nouă luni sau așa ceva, în care am fost cu Abby, singurele conversații ale tatălui ei cu mine erau despre echipa de fotbal de la Astor Park.

— Reed.

Vocea lui Steve se împlânzește.

— Te iubesc ca pe copilul meu, dar trebuie să recunoști că ești într-o situație dificilă în momentul de față. Ella e, în mod evident, foarte atașată de familia asta, dar sper că nu vei profita de singurătatea ei.

— Nu profit de Ella în niciun mod, domnule.

— Dar te culci cu ea! mă acuză Steve.

Dacă se așteaptă să fiu rușinat sau să mă simt prost, m-a evaluat total greșit. S-o iubesc pe Ella e unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut în scurta mea viață.

— O fac fericită, îi răspund simplu.

N-am nicio intenție să discut despre viața noastră sexuală. Ella ar fi îngrozită.

Steve își strânge buzele. Nu e mulțumit de răspunsul ăsta.

— Ești un tip la care contează chestiile fizice, Reed. Îți place să te bați fiindcă-ți provoacă plăcere pumnul tău înfipt în carnea altcuiva. Îți place ciocnirea puterii cu puterea. Făcând o paralelă, probabil că nu poți rezista fără să faci sex. Nu te judec, fiindcă, la dracu'!, așa sunt și eu. Nu sunt un mare adept al fidelității. Dacă o fată e disponibilă, cine sunt eu s-o refuz?

Rânjește, invitându-mă să fiu părtaș la stilul ăsta de viață de prost-gust.

— Eu am refuzat o grămadă de fete, îi răspund.

Steve pufnește neîncrezător.

— În regulă, să zicem că-i adevărat. Când vine vorba de Ella totuși, dacă chiar ai iubi-o, n-ai încerca să smulgi hainele de pe ea în fiecare secundă. Văd cum o privești, copile, și ești excitat și cam atât.

Se apropie și mai mult de mine și-mi pune o mână grea pe umăr.

— Nu e ceva greșit. Nu mă aștept să te schimbi. Doar spun că Ella nu e fata cu care să ți-o tragi aiurea. Comportă-te cu ea așa cum ți-ar plăcea să fie tratată sora ta.

— Nu e sora mea! mă răstesc la el. Și o tratez cu respect.

— Ești acuzat de crimă. E posibil să mergi la închisoare pentru foarte mult timp. Ce va face Ella dacă tu vei fi acolo? Ai pretenția să te aștepte?

Vorbesc printre dinții încleștați:

— Nu eu am făcut-o.

Steve nu răspunde.

Oare omul ăsta, care a făcut parte din viața mea de când mă știu, chiar crede că sunt capabil să ucid pe cineva?

Cu amărăciune, îi studiez expresia lui Steve.

— Chiar crezi că eu am făcut-o?

După un moment, mă strânge de umăr, cu putere.

— Nu, sigur că nu. Însă mă gândesc la Ella. Încerc s-o pun pe ea pe primul plan.

Ochii aceia de un albastru-viu, aceiași pe care-i are și Ella, mă fixează în semn de provocare.

— Poți spune că și tu faci la fel?

Capitolul 16

Ella

— Știi, motivul pentru care nu există etajul al treisprezecelea e că foarte mulți proprietari sunt superstițioși. Se zvonește că Hallow Oaks a fost construit peste un fost cimitir al Confederației. Se prea poate să fie fantome aici.

Ca fantoma corpului tău neînsuflețit, îmi vine în minte un gând ursuz.

Steve trece cartela prin fața unui senzor și lovește cu pumnul în butonul „P”. E tot numai zâmbete acum, ca și cum nu m-ar fi târât afară din casa mea ca să mă aducă la hotelul ăsta cretin.

— Deci nu ai de gând să vorbești cu mine? întreabă Steve.

Privesc drept în față. N-am de gând să fac conversație cu tipul ăsta. Crede că poate să intre în pași de dans în viața mea după șaptesprezece ani, ca să-mi dea ordine? *Bun venit în lumea părinților, Steve. Va fi o călătorie pe teren accidentat.*

— Ella, nu se poate să-ți imaginezi că te-aș lăsa să locuiești în continuare cu familia Royal, la câteva uși distanță de iubitul tău.

Poate că mă port ca un copil, dar tot nu vorbesc cu Steve. În plus, dacă deschid gura, ceva nasol o să iasă din ea. De pildă: *Unde dracu' erai când mama murea de cancer? Ah, da, făceai planorism cu soția ta diabolică.*

Oftează și mergem până la apartament în tăcere. Ușile se deschid spre un hol spațios. Steve mă conduce pe coridor, trăgând după el valiza mea. Scanează cartela la ușa din capătul holului.

Înăuntru se află o sufragerie, un salon și niște scări. Mi-am petrecut întreaga viață în camere de hotel ieftine și nasoale, iar scările niciodată nu erau *înăuntrul* camerei. Încerc să nu mă holbez ca proasta, însă mi-e greu.

Steve ia de pe masă un carnet cu scoarțe din piele.

— Înainte să-ți arăt camera ta, n-ai vrea să aruncăm o privire? Vom comanda mâncare în cameră cât timp te instalezi.

— Tocmai am mâncat acum o oră, îi reamintesc, nevenindu-mi să cred.

Ridică din umeri.

— Mie mi-e foame din nou. Să comand o salată pentru tine, Dinah? strigă el.

Dinah apare în capul scărilor.

— Da, ai putea.

— Nu vrei să sunitu să comanzi cât îi arăt Ellei puțin locul?

Flutură meniul și-l pune înapoi pe masă. Fără a mai aștepta un răspuns, îmi pune o mână pe spate și mă împinge în față.

— Eu o să vreau o friptură de vită. În sânge, te rog.

Dincolo de salon e o altă ușă. Steve o deschide și-mi face semn să intru.

— Asta e camera ta. Are o ușă spre exterior care dă în hol. Vei avea nevoie de cheie ca să ajungi la etajul ăsta.

Ține în mână un card de plastic, pe care-l iau și-l bag în buzunar fără tragere de inimă.

— Se face curățenie în fiecare zi și room-service-ul e non-stop. Simte-te liberă să comanzi orice vrei. Îmi permit, zice el făcând cu ochiul.

Sunt prea preocupată să privesc ce e în jurul meu ca să-i răspund.

— Vrei să chem pe cineva să te ajute să despachetezi? continuă el. Te poate ajuta Dinah dacă vrei.

Probabil că Dinah mai degrabă ar bea o sticlă de înălbitor decât să mă ajute pe mine.

Îmi adun toate forțele să-i spun un: „Nu, mersi”, ceea ce-i aduce lui Steve încă un zâmbet larg pe buze. Aparent, el crede că ne înțelegem de minune. Mă întreb dacă pot aranja cu cei de la recepție să mai facă un card de acces pentru Reed. Ușă spre exterior? Poate că n-o să fie atât de rău să stau aici, la urma urmelor.

— În regulă. Dacă ai nevoie de orice, doar strigă. Suntem destul de înghesuți aici, știu, dar nu va dura decât vreo două săptămâni.

Bate cu palma peste capacul valizei înainte să plece.

Înghesuți? De acord, camera e mai mică decât dormitorul meu de la familia Royal, dar tot e mai mare decât orice alt loc în care am stat înainte. Cu siguranță mai mare decât orice altă cameră de hotel în care am stat vreodată. Nici măcar nu

aveam habar că există camere de hotel atât de mari. Îmi las baltă valiza, mă arunc pe pat și îi dau mesaj lui Reed.

Am o ușă care dă spre exterior.

El îmi răspunde imediat: *Vin acum.*

Aș vrea eu.

Pot să ajung...

Steve o să facă o criză.

Nu știi ce are. A avut mai multe femei decât un rock star.

Asta e o informație minunată. Te rog, încetează cu comentariile astea despre cum taică-meu e un mare șmecher. Chiar mă scârbesc.

Bine, bine. Virgino. Cum merg treburile, în rest?

Sunt virgină pentru că tu nu te lași.

Am să mă las, iubito. Știi că și eu de-abia aștept. Ai răbdare să se lămurească lucrurile.

N-o să te vizitez la închisoare. Apropo.

Nu merg la închisoare.

În fine. Ce mai faci?

Drept răspuns, primesc o poza cu el și cu frații lui stând în camera mea.

De ce?

De ce ce? De ce suntem în camera ta? A început meciul.

Aveți cameră de jocuri.

Ne place mai mult aici. În plus, E spune că dormitorul tău aduce noroc.

Mormăi. Easton are probleme cu jocurile de noroc. Odată, un agent de pariuri ne-a atacat la ieșirea dintr-un club și am fost nevoită să-i plătesc toate datoriile.

E pariază?

Dacă o face, câștigă, fiindcă nu se cacă pe el în fața scorului. O să am eu grijă de micul tău East, nu-ți face tu griji.

Ha. Mersi. Mi-e dor de voi toți.

Se aude o bătaie în ușă.

— Da?

Nu sunt bucuroasă să fiu întreruptă și nu fac niciun efort să îmi ascund iritarea din voce.

— Sunt eu, Dinah, se aude răspunsul la fel de iritat. Suntem gata de cină.

— Eu nu mănânc, îi strig înapoi.

Râde într-un stil malefic din spatele ușii.

— Nici nu ai nevoie. Ai putea scăpa de câteva kilograme. Dar *tatăl* tău a solicitat să fii prezentă, Prințesă.

Strâng din dinți.

— Bine. Ies imediat.

Trebuie să te las. Mă duc să mănânc cu Dinah & S. 8-)

Dau valiza la o parte și intru în sufragerie. Un bărbat în uniformă împinge un cărucior. În timp ce așază totul cu grijă pe masa mare din salon, Steve ia loc în capul mesei.

— Ia loc! Ia loc!

Face semn cu mâna, ignorându-l în totalitate pe tipul amabil care ia capacele de argint de deasupra farfuriilor.

— Ți-am comandat un burger, Ella.

Oftează, văzând că nu-i răspund.

— Bine, nu-l mânca. Dacă te răzgândești, e acolo.

Bărbatul ridică un capac de argint de pe farfuria mea, lăsând la iveală un burger imens, așezat pe o garnitură de salată. Îi zâmbesc jenată și-i spun „Mulțumesc”, fiindcă el nu merită să-l tratez cu nesimțire. Oricum, e inutil, fiindcă nu se uită la mine deloc. Mă așez oftând. Dinah ia loc pe scaunul din capătul opus al mesei.

— Ce frumos! zice Steve.

Scutură un șervet și-l așază în poală.

— Ah, la dracu'! Mi-am uitat băutura pe masa de cafea. Mi-o aduci tu, Dinah?

Ea se ridică imediat, ia paharul și i-l aduce lui Steve, care o sărută pe obraz.

— Mersi, dragă.

— Cu plăcere.

Își reia locul pe scaun.

Mă forțez să mă uit în farfurie, ca să nu-mi poată vedea nimeni uimirea. Aceasta e o Dinah complet diferită față de cea cu care m-am întâlnit înainte. La naiba, e o Dinah diferită față de cea care m-a chemat la cină.

M-am mai întâlnit cu ea de două ori înainte și a fost nasol de ambele părți. La citirea testamentului s-a comportat conflictual. Apoi, acasă la Callum, am prins-o făcând sex cu Gideon în baie.

În seara asta, Dinah e tăcută, aproape timidă, ca și cum aș privi un șarpe încolăcit sub o coajă de banană.

Absent, Steve ia o înghițitură.

— E cald.

Se așterne un moment lung de tăcere. Apoi îl văd pe Steve uitându-se insistent la Dinah.

Ea îi zâmbește neconvingător.

— Stai așa să-ți aduc niște gheață.

— Mersi, dragă.

Se întoarce către mine.

— Vrei niște apă?

Interacțiunea dintreăștia doi e atât de ciudată, încât uit complet că nu vreau să vorbesc cu Steve.

— Sigur.

În loc să îmi toarne el, strigă spre bucătărie.

— Dinah, adu-i Ellei un pahar cu apă.

Apoi începe să taie din friptură.

— Am vorbit azi-dimineață cu cei de la biroul procurorului. Ar trebui să putem reintra în posesia apartamentului în curând. Asta va fi bine pentru noi toți.

Sunt destul de convinsă că nu va fi bine pentru *niciunul* dintre noi.

Dinah se întoarce cu două pahare: unul cu gheață, altul plin cu apă. Trântește oarecum paharul în fața mea și o parte din lichid se revarsă peste margine, udându-mi mâneca.

— Oh, îmi pare rău pentru asta, Prințesă, spune mios.

Steve se încruntă.

— Nicio problemă, mormăi.

Steve își pune vreo două cuburi de gheață în băutură, amestecă și ia o înghițitură. Dinah de-abia își ia furculița, că Steve se schimonosește.

— Prea apoasă, spune el.

Ea ezită, iar degetele i se înălbesc, strângând furculița. Mă întreb dacă urmează să-l înjunghie pe Steve cu ea, dar, în loc de asta, o pune jos lent, cu prudență. Cu un zâmbet pe chip, se ridică de la masă pentru a treia oară și se îndreaptă spre bar, unde câteva sticle mari stau aliniată, ca niște soldați.

La cât sunt de pline, aș putea foarte bine să mă apuc să beau din ele.

— Ella, am vorbit astăzi cu directorul tău, îmi spune Steve.

Îmi iau ochii de pe spatele încordat al lui Dinah.

— De ce ai face așa ceva?

— Pur și simplu voiam să verific dacă faci progrese la Astor Park. Beringer m-a informat că nu ai nicio activitate extracurriculară.

Își apleacă ușor capul.

— Ai spus că-ți place dansul. De ce nu te înscrii în trupa școlii?

— Ăă, lucrăm în perioada aia.

Nu am chef să intru iar în conflict cu Jordan. Sună stupid să spun asta cu voce tare.

— Atunci poate la ziarul școlii?

Încerc să nu mă strâmb. A scrie articole pare mai oribil decât să stau aici, la cină. De fapt, nu, retractez. Cina asta e atât de stânjenitoare, încât aș prefera să mă cert cu Jordan Carrington, deci ziarul școlii ar fi o idee binevenită.

— Tu ce activități facultative ai avut? contracarez.

Poate că, dacă-l fac să recunoască faptul că a fost un pierde-vară la școală, o va lăsa mai moale.

– Am jucat fotbal, baschet și baseball.

Super! Acel gen de elev.

Dar nu cumva l-am auzit pe Callum spunând că Steve nu era interesat să conducă o afacere și că prefera să se distreze? De ce nu mă poate lăsa și pe mine să mă bucur de viață?

– Poate am să încerc la, ăă... mă gândesc frenetic la un sport de fete – echipa de fotbal european.

Steve zâmbește încurajator.

– Ar fi în regulă. Putem vorbi cu Beringer despre asta.

Oh! Presupun că pot da probă și, când vor vedea cât de varză sunt, mă vor da afară de pe teren și-mi vor spune să nu mai calc pe acolo. De fapt, nu e un plan rău.

Apuc burgerul și iau o îmbucătură, chiar dacă nu mi-e deloc foame. Dar fac ceva cu mâinile, iar gura mi-e plină, așa că nu trebuie să mai fac conversație.

În timp ce mestec, mă gândesc la o strategie de a-l evita pe Steve. Trebuie să mă prefac că mă supun voinței lui, făcând, în realitate, ce naiba am eu chef: să ies cu Val, să mă giugiulesc cu Reed, să mă distrez cu East și cu gemenii. În plus, să am grijă de Reed și de Easton e o slujbă cu normă întreagă. Între timp, pot să-i vânez pe posibiii suspecti. Se prea poate să fiu singura cu adevărat interesată să-l găsesc pe adevăratul ucigaș.

Până îmi ordonez în minte toate lucrurile astea, Dinah se întoarce cu ultima dintre băuturile lui Steve.

— *Tu* ce ai făcut în liceu? o întreb, încercând să fiu politicoasă.

— Am avut două slujbe, ca să-mi ajut familia.

Zâmbește.

— La niciuna dintre ele nu mi se cerea să mă dezbrac.

Înghit mâncarea din gură.

Steve se încruntă din nou.

— Știi că Ella făcea striptease când a găsit-o Callum? își întreabă Dinah soțul.

Vocea îi e mai dulce ca zahărul.

— Cât de regretabil.

— Din câte îmi amintesc, tu n-ai avut niciodată probleme în a te dezbrăca în public, îi răspunde el vesel. Și nici măcar nu trebuia să fii plătită pentru asta.

Asta îi închide gura.

Sună telefonul de la hotel. Steve îl ignoră, iar telefonul sună la nesfârșit până când, într-un final, Dinah se ridică să răspundă. Privirea lui o urmărește până în sufragerie. Când se întoarce cu spatele la noi, Steve își îndreaptă atenția asupra mea.

— Crezi că sunt răutăcios cu ea, nu-i așa? murmură el.

Pusă în fața celor două opțiuni – de a minți sau de a afla ce naiba se întâmplă – aleg adevărul.

— Mda, destul de.

— Ei bine, să nu-ți pară foarte rău pentru ea.

Ridică din umeri.

— Cred că mi-a stricat în mod intenționat echipamentul și a încercat să mă omoare.

Rămân cu gura căscată. Fără să pot scoate vreun cuvânt, îl privesc cum taie friptura și ia o înghițitură enormă.

După ce înghite, se șterge la gură și continuă.

— Nu pot dovedi asta, din moment ce ghidul e dispărut, dar pot s-o chinui. Nu-ți face griji. Tu ești în siguranță. Cu mine are ce are.

Greșit. Încă-mi amintesc amenințările pe care mi le-a aruncat când a aflat că eram moștenitoarea averii lui Steve. În plus, am văzut edițiile speciale de la Discovery Channel despre șerpi. Sunt cei mai periculoși când se simt amenințați, dar mă îndoiesc că Steve îmi va lua în seamă vreun avertisment. Va face cum are el chef.

Însă acum Dinah tocmai a urcat valvârtej în vârful listei mele de suspecti. Poate că e o idee bună să mă mut cu ei. Aș putea găsi nu doar pozele lui Gideon, ci și dovada faptului că ea a ucis-o pe Brooke.

După care rațiunea mă aduce cu picioarele pe pământ. Dacă poliția, ca să nu mai spun de detectivii lui Callum, n-au găsit nicio dovadă împotriva altcuiva în afară de Reed, cum aș putea face eu asta?

Amărată, îmi mut salata dintr-o parte în alta, pe farfurie.

— Nu cred c-ar trebui să te joci cu focul. De ce nu divorțezi de ea, pur și simplu, și treci mai departe?

— Fiindcă Dinah are mereu un plan de rezervă și vreau să văd care e. În plus, nu am nicio dovadă.

Întinde o mână și o atinge pe a mea.

— Și poate că e prostesc din partea mea să te târăsc și pe tine în toată nebunia asta, dar ești fiica mea și nu vreau să mai ratez nicio zi din viața ta. Am ratat prea multe. Știu că nu-ți plac deciziile pe care le iau. Și, la dracu', poate că sunt toate greșite. În apărarea mea, nu am mai avut o fiică până acum. Ai vrea măcar să-mi dai o șansă?

Oftez. E destul de greu să fiu nesuferită când îmi spune lucrurile astea.

— Voi încerca, îi spun.

— Mulțumesc. Asta e tot ce-ți cer.

Îmi strânge mâna înainte să și-o retragă și să continue să mănânce. O clipă mai târziu, Dinah ni se alătură din nou la masă.

— Erau cei de la magazinul de mobilă. Poliția nu-i lasă să livreze ce ai comandat.

E roșie la față, iar vocea îi sună de parcă s-ar îneca sau ceva de genu'.

Steve se apleacă spre mine cu un zâmbet răutăcios pe față.

— Dinah folosea actualul nostru pat matrimonial ca să și-o tragă cu cineva care nu e soțul ei, așa că am cerut să fie înlocuit.

Uau!

Pur și simplu... *uau!*

Se întoarce către soția lui.

— În cazul ăsta, aranjează să fie depozitat în clădire, până când ne mutăm cu toții.

Din acest punct, cina devine o chestie dubioasă și nefirească. Dinah se duce să transmită instrucțiunile lui Steve, iar când se întoarce, acesta îi dă ordine fără nicio jenă. Ascultă supusă fiecare poruncă, dar tot reușește să mai strecoare câte o remarcă tăioasă din când în când. Și de fiecare dată când Steve întoarce capul, îmi aruncă un zâmbet malefic, ceea ce-mi confirmă teoria potrivit căreia nu trebuie să ai încredere în șerpi.

— E în regulă dacă plec? îl întreb pe Steve când termin de mâncat.

Abia pot face față situației ăsteia, iar după treizeci de minute am nevoie de o pauză.

— Am teme de făcut.

— Sigur.

Când trec pe lângă scaunul lui, mă prinde de încheietură și mă trage spre el ca să mă sărute pe obraz.

— Simt că în seara asta suntem o adevărată familie, tu nu?
Ăă. Nu.

Dar nu pot să-mi dau seama ce e pe dinăuntru meu. Sărutul pe obraz de la tatăl meu mă face să mă simt ciudat. Pentru mine, e un străin în toate sensurile posibile și simt impulsul de a evada.

Când mă grăbesc spre camera mea, valiza scumpă din piele îmi face cu ochiul. Aș putea s-o iau și să plec. Să pun punct chestiei cu familia asta ciudată și să nu mai trebuiască să mă confrunt cu sentimentele pe care mi le stârnește existența lui Steve.

Dar bag valiza în dulap, îmi scot temele și încerc să mă concentrez. În afara camerei, aud televizorul aprinzându-se și stingându-se. Sună telefonul. Mai sunt și alte semne de viață, dar nu am de gând să ies din camera asta.

Într-un final, pe la ora nouă, strig că mă bag în pat. Steve îmi urează noapte bună. Dinah nu.

După ce mă spăl pe dinți și mă schimb într-unul dintre tricourile vechi ale lui Reed, mă bag în pat și-l sun.

Răspunde într-o clipită.

— Hei, cum merg lucrurile pe-acolo?

— Bizar.

— Cum așa?

— Steve se comportă îngrozitor cu Dinah. Crede că Dinah i-a stricat echipamentul, așa că se răzbună făcându-i viața un iad. Și se descurcă de minune.

Reed pufnește, nesimțind, în mod evident, nicio urmă de compasiune pentru Dinah.

— Ella, e o adevărată curcă.

— Oh, nu folosi cuvântul ăla.

— Nu l-am folosit. Am folosit cuvântul „curcă”. E alegerea ta cum îl interpretezi.

— Cina a fost atât de ciudată. Mai aiurea decât seara în care Brooke a anunțat că e însărcinată.

Reed fluieră.

— Atât de nasol, ha? Vrei să vin acolo? Ai spus că ai propria ta ușă exterioară la dormitor.

— Vreau, însă ar fi mai bine să nu. Steve e atât de... nu-l pot descifra. Mă tem de ce ar putea face dacă te-ar prinde aici în seara asta.

— În regulă. Numai să spui și o să fiu acolo.

Mă ghemuiesc în așternut.

— Crezi că Dinah a făcut-o?

— Mi-ar plăcea să pot arăta cu degetul spre ea, dar detectivii tatei spun că se afla într-un zbor dinspre Paris când a murit Brooke.

— Rahat!

Atunci nu există mobil.

— Dar dacă a angajat pe cineva? Cum a angajat Daniel pe cineva să te înjunghie.

— Știu.

Oftează zgomotos.

— Dar sunt trei seturi de camere de luat vederi în clădire. Camerele din hol și din lift mă arată doar pe mine.

— Și celelalte?

— Pe casa scărilor nu se vede nimic. Al treilea set e în fața lifturilor de serviciu. Acelea sunt folosite de personal, transportatorii de mobilă, curieri. Au fost oprite în seara aceea pentru mentenanță, deci nu e nimic acolo.

Inima începe să îmi bată mai puternic.

— Deci se poate să fi urcat cineva cu liftul de serviciu.

— Mda. Însă proba ADN mă incriminează pe mine.

Pare deznădăjduit.

— Iar Dinah și Brooke erau prietene, deci care ar fi justificarea? Brooke a avut o copilărie grea, s-a împrietenit cu Dinah în adolescență. Ea și Dinah s-au străduit să ajungă într-un cerc de bărbați cu bani, sperând să pună mâna pe unul dintre ei. Dinah a avut noroc cu Steve câțiva ani în urmă, iar Brooke a pus ochii pe tata. Dar el nu era dispus să-i dea un inel.

— Crezi că tatăl tău...

Șovăi dacă s-o spun sau nu, dar și Callum ar fi putut să angajeze pe cineva.

— Nu, spune Reed tăios. Nimeni din familia mea n-a ucis-o. Putem vorbi despre altceva? Unde ești?

Nu vreau să vorbesc despre nimic altceva, însă îi fac pe plac, fiindcă am avut parte de prea mult conflict în seara asta. În ritmul ăsta, n-o să reușesc să adorm.

— În camera mea. Tu?

— Eu sunt în camera ta.

Îl aud inhalând.

— Are mirosul tău. Îmi porți tricoul?

— Mda.

— Și?

— N-am să fac sex la telefon înainte să fac sex de adevăratelea cu tine, îi răspund acid.

— Ooo, biata Ella! Am să te fac luni să te simți bine la școală, în cazul ăsta.

Promisiunea lui spusă pe o voce joasă îmi dă fiori, însă, din moment ce ziua de luni e la patruzeci și opt de ore distanță,

conversația asta nu are sens. Schimb subiectul, aducând vorba de meci și vorbim mult despre nimic și despre toate și simplul fapt că-i aud vocea mă face să mă simt mai bine.

— Noapte bună, Reed!

— Noapte bună, iubito! Nu uita de ziua de luni.

Râde încet și închide telefonul. Îl înjur, apoi pun telefonul pe noptieră. Sunt pe punctul de a stinge lumina, când ușa de la camera mea se deschide larg, fără niciun avertisment.

— Ce naiba?! strig, uitându-mă cu furie la Dinah, care intră de parcă ar fi camera ei. Am închis ușa!

Flutură prin aer cardul ei de acces.

— Minunile astea deschid orice ușă din apartament.

Doamne Dumnezeule! Serios? Observasem fanta pentru carduri de sub clanța ușii, însă credeam că numai cardul *meu* poate s-o deschidă.

— Să nu mai deschizi în viața ta ușa asta! îi spun cu răceală. Dacă vreau să vii aici, am să te invit. Ceea ce nu se va întâmpla niciodată, fiindcă niciodată n-o să vreau să intri aici. Niciodată!

Ea ignoră ceea ce i-am spus, dându-și părul blond peste umăr.

— Haide să lămurim o chestie, drăguță. Nu contează dacă suntem într-un hotel sau în apartament – tot casa *mea* e. Tu nu vei fi aici nimic mai mult decât un musafir.

Ridic o sprânceană.

— Nu cumva e casa lui Steve?

Dinah se încruntă către mine.

— Sunt soția lui. Ce e al lui e și al meu.

— Iar el e tatăl meu. Care, apropo, mi-a lăsat mie totul după ce a murit. Nu ție.

Îi zâmbesc mios.

— Îți aduci aminte?

Ochii ei verzi sclipesc, făcându-mă să regret c-am luat-o peste picior. Îl avertizasem pe Steve să nu se joace cu focul și iată-mă făcând exact același lucru. Presupun că sunt fiica tatălui meu.

— Ei bine, nu mai e mort, nu-i așa?

Zâmbește cu îngâmfare.

— Așa că presupun că ai din nou ceea ce aveai și înainte, adică nimic.

Ezit pentru că are dreptate. Nu mi-a păsat în mod deosebit de toți banii pe care mi-i lăsase Steve prin testament, dar acum, că banii s-au dus, chiar că nu mai am nimic. Nu, asta nu e adevărat. Am cele zece miare pe care mi le-a dat Callum când m-am întors în Bayview după ce am fugit.

Trebuie să ascund banii ăia cu prima ocazie.

— Nici tu nu ai nimic, subliniez. Steve deține controlul asupra tuturor lucrurilor de aici și nu părea a fi prea fericit cu tine la cină. Ce ai făcut de l-ai officat așa rău?

Mă prefac că mă gândesc intens.

— Știu. Poate că ai ucis-o pe Brooke.

Rămâne cu gura căscată de indignare.

— Ai grijă ce spui, fetițo!

— Ce? Am atins un punct sensibil?

Mijesc ochii spre ea.

— Mă apropii cumva de adevăr?

— Vrei să știi adevărul? Brooke a fost cea mai bună prietenă a mea – *ăsta* e adevărul. Mai degrabă te-aș ucide pe tine decât s-o fi ucis vreodată pe ea. În plus, m-am învățat minte că accidentele nu sunt cel mai bun mod în care poți scăpa de oameni.

Zâmbește cu răutate.

— Am un pistol și nu mă tem să-l folosesc.

Mă uit la ea cu gura căscată.

— Tocmai ai mărturisit că ai încercat să-l ucizi pe Steve?

Oh, frate. Unde e un reportofon când ai nevoie de unul?

Ridică bărbia, mândră de faptele ei.

— Ai grijă, Prințesă. Când vine vorba de copii, sunt adepta vorbei că *trebuie să vorbească doar când sunt întrebați*. Atât timp cât n-ai să stai în calea mea, n-am să stau nici eu în a ta.

N-o cred, nici măcar pentru o clipă. O să mă tortureze bucuroasă acum, că locuiesc sub acoperișul ei. Iar comentariul ăla potrivit căruia are un pistol a fost cumva o amenințare? *Doamne ferește.*

— Ai grijă, spune Dinah din nou, după care iese valvârtej din camera mea, închizând ușa în urma ei.

Rămân în pat. Nu are sens să mă ridic și să încui, știind că orice card poate deschide ușa aia nenorocită.

Trag aer în piept, sting lumina și închid ochii. Îmi apar imagini cu Dinah fluturându-mi un pistol în față și imagini cu Reed în spatele gratiilor. Îmi e greu să adorm.

Nu te enerva din cauza lui S. Nu merită. O să-și revină el.

Ăsta e mesajul pe care mi-l trimite Reed înainte să plece la antrenament luni dimineată și e cam același lucru pe care mi l-a spus tot weekendul.

Weekendul ăsta lung, enervant, lung, oribil, *lung*.

O să-și revină pe naiba.

Steve deja a făcut să fiu concediată și a decis că trebuie să dau probă pentru una dintre echipele sportive ale școlii – ați crede că e suficient. Dar nu, nu e.

Aseară m-a informat că va stabili unele restricții. Trebuie să vin acasă în fiecare seară cel târziu la zece și să-mi activez GPS-ul pe telefon ca să mă poată monitoriza. Deja m-am hotărât că, de-acum încolo, îmi voi lăsa telefonul acasă. În niciun caz n-am să-i ușurez sarcina de a mă găsi.

Problema e că vinerea asta e programat meciul din playoff al celor de la Riders. Reed a primit unda verde să joace și vreau neapărat să merg, fiindcă m-am săturat de șovăielile lui Reed. De când e principalul suspect în cazul lui Brooke fiecare zi care trece îmi tulbură senzația de siguranță. Dacă se presupune că trebuie să ne purtăm normal, dacă se presupune că trebuie, cel puțin, să ne prefacem că totul e în regulă în viețile noastre, atunci distanța dintre noi n-ar trebui să existe.

E timpul să facem sex. Nu-mi pasă dacă trebuie să joc murdar ca să fac să se întâmple asta. Îl voi seduce. Meciul din deplasare e locul perfect în care pot face asta și la treizeci de minute distanță se află un parc de distracții, în care spuneau

că se duc câțiva puști. Planul e sau era să folosesc asta ca scuză ca să rămân peste noapte.

Doar că acum, cu restricțiile cretine ale lui Steve, nu știu cum am să pot s-o scald. Sper că Val mă va ajuta astăzi să găsesc o soluție. Dar în excursia aia sigur merg, sub o formă sau alta.

Îmi termin de pieptănat părul, îmi bag cămașa în fustă și mi iau rucsacul.

În sufragerie, Steve e întins pe canapea, răsfoind ziarul. Omul ăsta lucrează vreodată?

Dinah mănâncă la masă, sorbind suc de portocale dintr-un pocal. Sau poate e o mimoză, fiindcă nu cred că oamenii folosesc pahare elegante pentru sucul de portocale.

Mă privește peste rama ochelarilor și zâmbește superior.

— Fusta aia e cam scurtă pentru școală, nu ți se pare?

Steve dă la o parte ziarul care foșnește.

Se încruntă în timp ce-mi examinează uniformă.

Mă uit în jos la cămașa mea albă, jacheta descheiată și fusta plisată oribilă.

— Asta e uniformă mea.

Dinah îi aruncă o privire soțului ei.

— Nu mi-am dat seama că directorul de la Astor Park le încurajează pe elevele sale să se îmbrace ca niște târfe.

Rămân cu gura căscată. În primul rând, fusta asta îmi vine până la *genunchi*. În al doilea rând, cine spune așa ceva?

Steve continuă să-mi studieze fusta. După care trânteste ziarul deoparte și se uită urât la mine.

— Du-te în cameră și schimbă-te.

Îi arunc înapoi o privire nasoală.

— Asta e uniforma mea, îi repet. Dacă nu-ți place, spune-i lui Beringer.

Arată cu degetul spre picioarele mele.

— Poți purta pantaloni. Sunt convins că-n ziua de azi și la vârsta ta există opțiunea asta pentru o uniformă școlară.

Asta e o conversație stupidă, așa că mă îndrept spre ușă.

— Nu am pantaloni.

Bine, de fapt am. Dar monstruozițările alea de pantaloni sunt urâți ca naiba, indiferent de faptul că au un preț de trei sute de dolari. Nu pun pe mine chestiile alea.

— Ba bineînțeles că are pantaloni, spune Dinah, râzând cu voioșie. Dar cu toții știm că alege să nu-i poarte. E mai simplu accesul prin fustă.

Steve se-ncruntă din nou.

— Are dreptate, îmi spune. Și eu m-am distrat destul cu fete îmbrăcate în fustă. Sunt ușuratice. Asta vrei să fii? Ella cea ușuratică?

Dinah chicotește.

Strâng de breteaua ghiozdanului și răsucesc mânerul ușii. Dacă aș avea un pistol, aș împușca-o pe Dinah.

— Plec la școală, spun pe un ton aspru. Deja am pierdut o zi întreagă de ore ca să te plimbi tu cu mașina prin Bayview. N-am de gând să întârzii fiindcă ai tu o problemă cu uniforma mea școlară.

Steve se apropie cu pași apăsați și pune o mână pe ușă.

— Încerc să te ajut. Fetele care și-o pun sunt de unică folosință. Nu asta îmi doresc pentru tine.

Trag ușa cu o smucitură aprigă.

— Fetele care și-o pun sunt fete care vor să facă sex. Nu e nimic imoral în asta. Nici scârbos. Nici anormal. Dacă aleg să fac sex, asta o să se întâmple. E corpul meu.

— Nu cât timp locuiești în casa mea! tună el, grăbindu-se după mine pe hol.

Râsul lui Dinah ne urmează până la lift.

Lovesc în butonul de jos.

— Atunci o să mă mut.

— Iar eu o să te târăsc înapoi aici. Asta vrei?

Văzând că tac, oftează frustrat. Pe un ton mai blând, spune:

— Nu încerc să fiu personajul negativ, Ella, dar ești fiica mea. Ce fel de tată aș fi dacă te-aș lăsa, pur și simplu, să umbli și să te culci cu iubitul tău?

— Iubitul meu e fiul celui mai bun prieten al tău, îi reamintesc.

Mă rog ca liftul să ajungă mai repede, dar pare să urce la etajul patruzeci și patru cu încetinitorul.

— Știu. De ce crezi că sunt atât de speriat că ești cu el? Copiii lui Callum sunt incontrollabili. Sunt *experimentați*. Nu asta îmi doresc pentru tine.

— Ești un pic cam ipocrit aici, nu-i așa?

— Da.

Își aruncă brațele în sus.

— Nu neg. Ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să fii cu tipul care eram eu în liceu. Nu aveam pic de respect pentru fete. Tot ce voiam era să le intru în pantaloni sau pe sub fuste.

Arată cu degetul spre tivul fustei mele.

— Apoi treceam mai departe.

— Reed nu e așa.

Steve se uită la mine cu milă.

— Dragă, și eu le spuneam tuturor fetelor cu care m-am culcat că sunt speciale și că sunt singurele pentru mine. Am folosit toate replicile astea. Aș fi spus orice ca să fac o fată să-mi pice la pat.

Deschid gura să protestez, dar Steve continuă.

— Și, înainte să spui că Reed e diferit, lasă-mă să subliniez faptul că-l știu pe băiatul ăla de optsprezece ani, iar tu îl cunoști de numai câteva luni. Cine crezi că e mai bine informat?

— Nu e așa, insist. El e cel care mă ține la distanță. Nu invers.

Steve râde brusc. Scuturând din cap, spune:

— La naiba, băiatul ăla are niște trucuri la care nici nu m-aș fi gândit. Bravo lui pentru asta.

Clipesc confuză.

— Se preface a fi nehotărât și te obligă pe tine să faci toate mișcărilor? Cred că-i place asta la nebunie.

Devine sobru.

— Nu, Ella. Va trebui să mă crezi pe cuvânt cu asta. Reed e atât de experimentat, încât s-ar putea scrie o carte cu toată

activitatea lui. Trebuie să fie și alți băieți de treabă la Astor cu care să ieși. De ce nu găsești unul și vom relua conversația?

Nu-mi pot masca uimirea.

— Eu nu funcționez așa. Eu nu renunț așa la oameni. Reed nu e în viața mea cineva la care pot să renunț cu ușurință.

Eu nu sunt ca tine.

— Haide să vedem cât va mai dura afecțiunea lui când nu va avea acces la tine. Nu te lăsa așa ușor, Ella. Nu e sexy.

Dacă aș fi copilul care pretinde Steve că sunt, i-aș arunca o insultă înapoi. Îmi arde una pe vârful limbii. Una care spune că ar trebui să înceteze să mă mai evalueze cu măsura lui nenorocită. Dar n-o să ajung nicăieri intrând în conflict cu Steve. Slavă Cerului, ajunge și liftul ăsta cretin.

— Trebuie să ajung la școală, îl informez, intrând în lift.

— Orele durează până la trei patruzeci. Mă aștept să fii aici la patru.

Ușile liftului se închid.

O durere de cap din cauza tensiunii îmi bubuie în tâmples în timp ce ies în viteză din parcare de la subsol, trei minute mai târziu. Zvâcnirea necruțătoare de enervare nu-mi trece până când ajung la Astor Park.

Cât de ironic e faptul că locul pe care cândva îl uram acum pare să fie un refugiu.

Capitolul 17

Reed

Cel mai oribil weekend din viața mea. Jur!

Mi-am petrecut întreaga zi de sâmbătă cu Halston Grier, parcurgând detaliile cazului meu. Avocatul continuă să susțină că ADN-ul – ADN-ul *meu* – pe care l-au găsit sub unghiile lui Brooke e cea mai incriminatoare probă pe care o au polițiștii. A recunoscut că explicația mea, potrivit căreia Brooke m-a zgâriat de furie, s-ar putea să nu însemne nimic pentru jurați dacă toată povestea ajunge în instanță, în special în combinație cu înregistrările video.

Nici măcar nu-mi aduc aminte că m-ar fi zgâriat. Îmi amintesc că mi-a cerut bani, eu am râs de ea, ea mi-a vânturat o mână spre fața mea și nu m-a nimerit. S-a clătinat pe picioare. Eu am prins-o și am împins-o. Poate atunci m-a zgâriat.

Ceea ce face ca totul să fie o prostie. N-am ucis-o pe femeia aceea. Doar pentru că unghiile ei nu s-au rupt la contactul cu pielea mea nu înseamnă că nu m-a zgâriat. M-am oferit să mă supun unui test cu detectorul de minciuni, dar Grier a spus că, și dacă aș trece cu brio, rezultatul poligrafului nu e admisibil în instanță. Iar, dacă l-aș pica, poliția ar găsi o modalitate prin care informația să se scurgă către presă, care m-ar crucifica.

Duminică mi-am plâns de milă prin casă, fiindcă îmi era dor de Ella și nu pentru că vreau să i-o trag, așa cum crede Steve. Mi-e dor de compania ei, de râsul ei și de tachineările ei istețe. Steve i-a făcut program tot weekendul, astfel că am reușit doar să vorbim prin mesaje și la telefon de vreo două ori. Detest faptul că nu mai stă la noi. Locul ei e aici. Până și tata e de acord, însă, când am insistat să discute cu Steve despre asta, a ridicat din umeri și a spus:

— E tatăl ei, Reed. Haide să vedem cum funcționează asta.

Când vine, în sfârșit, ziua de luni, mor, practic, de nerăbdare. Chiar dacă mi s-a dat voie să mă antrenez, antrenorul mă pune să alerg fără să fac contact fizic și spune că nu există nicio garanție că am să joc vinerea viitoare. Încă e ofțicat pe mine pentru bătaia cu Ronnie de săptămâna trecută.

Că veni vorba de Ronnie, nenorocitul se apropie de bancă de vreo două ori ca să mă hărțuiască, făcându-mă „ucigaș” pe sub mustață, astfel încât antrenorul să nu-l poată auzi.

Totuși, nu dau doi bani pe ce crede el despre mine. Singura părere care contează e cea a familiei mele și a Ellei și niciunul dintre ei nu crede că sunt un ucigaș.

— Te duci în direcția greșită, spune East cu un rânet când traversăm peluza de sud după antrenament. Nu ai bio?

Am, dar nu merg acolo. Ella tocmai mi-a dat mesaj să ne întâlnim la dulapul ei. E în aripa clasei a unsprezecea, în direcția opusă clădirii celor din an terminal.

— Trebuie să ajung undeva, e tot ce-i spun, iar fratele meu ridică malițios din sprâncene.

— Am înțeles. Zi-i surioarei c-o salut.

Ne despărțim la ușile de la intrare, Easton îndreptându-se spre prima lui oră, în timp ce eu merg cu pași repezi pe hol, spre dulapurile elevilor de clasa a unsprezecea. Câteva fete îmi zâmbesc, dar altele se încruntă. Câteva șoapte spuse pe furiș îmi gâdilă spinarea pe măsură ce merg. Aud cuvântul „poliție”, iar altcineva spune „tatăl prietenei”.

Poate alți tipi roșesc de jenă sau intră-n pământ de rușine, dar mie nu-mi pasă de niciunul dintre puștii ăștia. Trec pe lângă ei cu capul sus și umerii drepți.

Tot chipul Ellei se luminează când mă observă. Se aruncă spre mine, iar eu o cuprind ușor, îngropându-mi fața în gâtul ei și inspirându-i mireasma dulce.

— Hei!

— Hei, spune ea cu un zâmbet. Mi-a fost dor de tine.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

Îmi scapă un geamăt.

— Nici nu ai idee cât de mult.

Mă privește cu compasiune.

— Încă ești supărat pentru întâlnirea cu avocatul?

— Puțin. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Vreau să fac *asta*.

O sărut, iar ea scoate cel mai sexy sunet peste buzele mele. Ca un scâncet combinat cu un geamăt de fericire, îmi strecor limba în gura ei, ca să aud cum scoate sunetul acela din nou. O face, iar corpul mi se încordează.

— Ăăă!

Suntem despărțiți de un sunet zgomotos de tuse.

Mă întorc și dau politicos din cap către profesoara care stă în spatele nostru.

— Domnișoară Wallace. 'Neața!

— Bună dimineața, domnule Royal.

Își strânge buzele într-o expresie severă.

— Domnișoară Harper. Cred că e timpul ca voi doi să mergeți la ore.

Dau din cap încă o dată și o iau de mână pe Ella.

— Într-acolo ne îndreptăm, o asigur pe profesoara încruntată. O conduc pe Ella chiar acum.

Ella și cu mine ne grăbim să ne îndepărtăm de dulap, dar n-o conduc la oră, așa cum am spus. În schimb, o iau la stânga la capătul holului. Odată dispăruți din raza vizuală a domnișoarei Wallace, o trag pe Ella în prima sală de clasă goală pe care o găesc. E una dintre sălile de muzică ale celor de clasa a unsprezecea, complet întunecată, fiindcă draperiile grele și aurii sunt trase peste geamuri.

— Ce facem? sâsâie Ella râzând.

— Terminăm ce am început acolo, îi răspund, deja cu mâinile pe șoldurile ei zvelte. Un singur sărut n-a fost de ajuns.

Nimic nu e vreodată de-ajuns cu fata asta. Nu știu cum am putut trăi fără ea până acum. Adică am ieșit cu alte fete. M-am culcat cu câteva dintre ele. Dar mereu am fost al naibii de pretențios. Niciodată n-am fost cu adevărat interesat de cineva

mai mult de o săptămână sau două, uneori nu mai mult de o zi sau o oră.

Nu e și cazul Ellei, cu toate astea. Ea mi s-a băgat pe sub piele în momentul în care am întâlnit-o și încă e acolo, în sângele meu, în inima mea.

Buzele ni se întâlnesc din nou, iar sărutul e mai înflăcărat decât primul. Limba ei e în gura mea, iar mâinile mele sunt pe fundul ei și, când începe să-și unduiască bazinul peste scula mea, nu mai știu unde sunt.

— Treci aici, mormăi, trăgând-o spre catedră.

Ea se ridică, iar eu mă mut instantaneu în strânsoarea coapselor ei. Picioarele ei îmi sunt încolăcite în jurul taliei și ne frecăm unul de celălalt. E al dracului de excitant. Chiar mai excitant, fiindcă suntem la școală și pot auzi sunete de pași bufnind în sus și-n jos pe hol, dincolo de ușă.

— N-ar trebui să facem asta aici, spune ea, cu respirația tăiată.

— Poate că nu. Dar spune-mi să mă opresc. Te provoc.

N-o să facem sex, dar nu-mi pot lua mâinile de pe ea și știu c-o pot face să se simtă bine. O pun în totalitate pe primul loc – doar că nu în felul în care și-ar dori tatăl ei. Dă-l dracului pe Steve, la urma urmei.

Ea râde din nou.

Îmi strecor mâna pe sub fusta ei și-i fac cu ochiul.

— E minunat să ai acces cu ușurință.

Ea chicotește uimită.

— Ce? o întreb încruntat.

— Nu-ți face griji.

Surâde larg, apoi chițăie de plăcere când degetele mele o gălesc.

În loc să mă împingă deoparte, se arcuiește spre mâna mea dornică. Mâinile îi sunt la fel de nerăbdătoare, descheindu-mi nasturii de la cămașă.

— Trebuie să te ating, mormăie ea.

Nu mă plâng. Atingerea palmelor ei mici și calde pe pieptul meu gol îmi dă fior fierbinți pe șira spinării. Niciodată nu ne-am mai prostit la școală, dar Steve ne împiedică să ne vedem în afara școlii. Nu m-a lăsat să vin la hotel nici măcar o dată de când a luat-o pe Ella din conac.

Săruturile noastre devin tot mai umede și mai frenetice. Las un deget să-mi alunece în ea și gem peste gura ei. Vreau să-i provoc un orgasm înainte de oră ca să se gândească la mine întreaga zi. Poate am s-o fac din nou la prânz, am s-o duc în baia pe care Wade a botezat-o. Zona de futut și...

Ușa se deschide larg, iar lumina inundă brusc încăperea.

Eu și Ella ne despărțim, însă nu suficient de repede. Profesorul de muzică, grizonant și înalt, reușește să vadă mâna mea retrăgându-se de sub fusta Ellei. Și cămașa mea descheiată pe jumătate și buzele noastre învinețite.

Oftează dezaprobator, după care se răstește:

— Aranjați-vă. Mergeți la Beringer.

Căcat!

*

Directorul îi sună pe părinții noștri. Fumeg în momentul în care tata și Steve intră în sala de așteptare din afara biroului lui Beringer, fiindcă, hai să fim serioși. De când scoate Beringer artileria grea pentru că doi puști se giugulesc la școală? Se întâmplă în fiecare minut. Wade face *sex* aici, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu durează mult până încep să-mi dau seama, totuși. Pentru că primul lucru pe care-l face Steve după ce intră valvârtej e să îi strângă mâna lui Beringer și să spună:

— Vă mulțumesc că m-ați sunat. Mă temeam că s-ar putea întâmpla ceva de genul acesta.

În scaunul de lângă mine, Ella e roșie ca sfecla. E, în mod evident, jenată, dar e și furie în ochii ei. Mânie. La fel ca mine, știe că Steve e responsabil pentru asta. Probabil i-a avertizat pe cei de la școală să fie cu ochii pe noi.

— Ridică-te! îi spune Steve Ellei. Vii acasă cu mine.

Ea izbucnește, obiectând.

— Nu! Nu mă mai poți lua de la școală din nou. Nu mai lipsesc și de la alte ore, Steve.

Tonul lui e rece ca gheața.

— Nu te-a deranjat să lipsești de la ore înainte. Francois spune că ai întârziat zece minute la prima lecție.

Ella nu spune nimic.

Și tata e neobișnuit de tăcut. Mă privește cu o expresie indescifrabilă. Nu arată nici a dezaprobare, nici a dezamăgire. Nu pot să-mi dau seama deloc ce e.

— Acest gen de comportament e inacceptabil, fumează Steve. Locul acesta e destinat studiului.

— Da, este, aprobă Beringer cu răceală. Și vă asigur, domnule O'Halloran, genul ăsta de mișcultații n-o să mai fie tolerat.

Rămân cu gura căscată.

— Serios? Dar să-i permiteți lui Jordan Carrington să învelească în bandă adezivă un boboc la intrare e în regulă?

— Reed! mă avertizează tata.

Mă răsucesc spre el.

— Ce? Știi că am dreptate. Jordan a atacat naibii o altă elevă, iar el – arăt grosolan spre director – a lăsat-o să scape cu nesimțire. Eu și Ella suntem prinși că ne giugiulim ca doi adolescenți normali și...

— Adolescenți normali? repetă Steve, râzând puternic. Ai o audiere săptămâna asta, Reed! Ești acuzat de crimă.

Mă enervez la culme. Iisuse! Nu am nevoie să mi se aducă aminte. Sunt perfect conștient de cât de adânc sunt în căcat în momentul ăsta.

După care derulez ce a spus.

— Ce audiere? îl întreb pe tata.

Chipul îi devine rigid.

— Vom discuta când vii de la școală.

— Puteți discuta în drum spre casă, intervine Beringer, fiindcă îl suspend pe Reed pentru două zile.

— Ce mama dracului? întreb furios.

— Limbajul! se răstește directorul. Și m-ați auzit.
Suspendare două zile.

Îi aruncă o privire lui Steve.

— Ella poate rămâne la școală dacă asta vi se pare acceptabil.

După un moment de lungă încordare, Steve dă din cap.

— E acceptabil. Atâta vreme cât nu e el aici, sunt de acord să rămână.

Steve pronunță *el* de parcă aș avea Ebola sau vreun căcat asemănător. Nu înțeleg. Chiar nu înțeleg. Eu și Steve n-am avut probleme în trecut. N-am fost apropiați, dar nu exista ostilitate între noi. Acum atmosfera e atât de încărcată încât abia pot respira.

— Atunci așa rămâne.

Beringer își înconjoară biroul.

— Domnule Royal, vă predau custodia lui Reed. Ella, poți să te întorci la oră.

Ea ezită, însă, atunci când Steve se uită încruntat către ea, se-ndreaptă iute către ușă. Chiar înainte să iasă, îmi aruncă cea mai frustrată și mai necăjită privire din lume. Sunt destul de sigur că asta e și expresia mea.

După ce pleacă, Steve își mută privirea încruntată asupra mea.

— Stai departe de fiica mea, Reed.

— E iubita mea, îi răspund cu dinții încleștați.

— Nu mai este. Ți-am cerut s-o respecti și, când am crezut că așa aveai să faci, am acceptat să fiți împreună. După ce s-a întâmplat în dimineața asta, nu mai sunt de acord.

Apoi i se adresează tatălui meu.

— Copiii noștri tocmai s-au despărțit, Callum. Dacă văd sau aud că sunt iar împreună, noi doi o să avem de discutat.

După care iese cu pași apăsați din birou și trânteste ușa în urma lui.

Capitolul 18

Ella

E a doua zi la rând când merg furioasă la școală. Ieri, Steve și Dinah s-au coalizat împotriva fusteii mele. Azi, Reed e suspendat din cauză că Steve are înfipt în fund un băț parental. Singura parte bună la furia mea împotriva lui Steve e că nu mai am energia emoțională să-mi fac griji cu privire la Dinah.

Nu-mi vine să cred că i-a poruncit lui Beringer să-i pună pe toți profesorii să stea cu ochii pe noi. Asta e atât de nasol. Încă fumeg de nervi pentru asta când opresc în parcare. Din fericire, o observ pe Val pe peluza din față, ceea ce mă face să uit de furia mea.

— Hei, sexy! strig de pe geam.

Își răsuțește capul brun, tuns bob, pregătindu-și degetul mijlociu. Când își dă seama că sunt eu, vine alergând.

— Hei! Mi-am făcut griji pentru tine. Ți-ai primit discursul moralist când te-ai întors ieri de la școală?

Parchez mașina și opresc motorul.

— Nici n-ai idee.

Deja știe despre porcăria de ieri, fiindcă mi-am petrecut tot prânzul plângându-mă. După care i-am făcut rezumatul, scâncind și oftând, despre cum nu voi putea merge la meciul

din deplasare ca să-l seduc pe Reed. Și să fac sex pentru prima oară!

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă Val, în timp ce-mi iau rucsacul și cobor de pe locul șoferului.

— Multă ceartă, țipete, insulte. Într-un final, Steve mi-a spus că nu mai trebuie să fiu atât de ușuratică. Și că băieților nu li se pare sexy.

Val se strâmbă.

— Uau, asta e dur!

— Devine atât de rău, încât mă gândesc serios că trebuie să petrec mai mult timp la școală.

— Nu poate fi atât de rău, spune ea, cunoscând faptul că nu vreau să mă înscriu la nicio activitate aici, la Astor. Doar pare nasol, fiindcă nu ești obișnuită să ai un părinte care impune reguli și alte chestii. Din ce mi-ai spus, mama ta era copilul de care tu aveai grijă, iar Callum își cam lasă băieții să facă orice vor ei, atât timp cât nu creează probleme prea mari.

— Deci tu încerci să spui că atitudinea lui Steve e normală? o provoc.

Val ridică din umeri.

— Anormală nu e. Cred că mama ta și Callum sunt mai îngăduitori decât alți părinți.

— La tine acasă se țin petreceri. Și nu ai oră de sosire.

Râde.

— Ba am. Trebuie să fiu acasă până la ora zece în timpul săptămânii și la miezul nopții în weekend dacă nu-i anunț dinainte pe unchiul Mark sau pe mătușa Kathy. Și nu mi s-ar

permite să chem un băiat peste noapte. Era ușor să mă prostesc cu Tam, fiindcă locuiam în aceeași casă.

Tam e fiul menajerei familiei Carrington.

— Cred că majoritatea părinților nu-i lasă pe băieți să rămână nicăieri peste noapte. Adică de ce crezi că Wade face așa mult sex la școală? Mama lui e destul de strictă acasă.

Mă bate ușor pe umăr.

— Se prea poate ca Steve să exagereze, însă asta înseamnă pur și simplu că-i pasă. N-o lua personal.

Are oare dreptate? Adică, nu am mai deloc experiență cu părinții normali, dar iat-o pe Valerie, care are, presupun, și care-mi spune că reacția lui Steve e... în fine, normală. Exagerez eu?

Poate. Și totuși, nu sunt împăcată cu toate regulile astea și așa mai departe.

— Chiar dacă e normal, nu vreau să trăiesc așa, îi recunosc, în timp ce intrăm în clădire.

— Mergi mai departe, îmi recomandă ea. Chestia asta e nouă pentru amândoi. Tu ești un copil, iar Steve încearcă să fie adultul. E firesc să aveți neînțelegeri. Pun pariu c-o s-o dregeți voi.

— Nu sunt un copil. Am șaptesprezece ani.

— Ha. Aici greșești. Mama mea spune mereu că, indiferent câți ani voi avea, mereu am să fiu copilașul ei. Așa sunt părinții.

Se împinge cu umărul în umărul meu.

— Sincer, cred că e destul de mișto că a înviat din morți.
Nu mai ești singură.

Chestia e că nu mă *simțeam* deloc singură înainte să vină Steve. Și asta e ceva ce-mi scapă. Nu umple deloc un loc gol dinăuntru meu. Royalii erau deja acolo, iar Steve încearcă să dea pe altcineva afară ca să-și facă loc.

Probabil că Val îmi citește scepticismul de pe chip.

— Nu-ți bate capul făcând o obsesie. Ar trebui să te prezinți la el cu o contraofertă.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu vrea Steve să umbli cu Reed?

— Spune că Reed e un nemernic.

Val își dă capul pe spate și se holbează spre cer, ca și cum ar implora răbdare.

— Iubire, Steve nu face nimic altceva decât să fie tată.

Simt nevoia de a-i lua apărarea lui Reed din nou. Se pare că mereu îi iau apărarea.

— Poate că Reed era un nemernic înainte, dar cu mine nu e. În plus, nu e ca Easton. Nu fute tot ce-apucă. E pretențios.

Val deschide gura să-mi răspundă însă, înainte să spună ceva, sună clopoțelul.

— Ține minte unde am rămas. Ne vedem la toaleta din aripa de sud la prânz? Vorbim mai mult atunci.

— Toaleta din aripa de sud?

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.

— E cea de lângă vestiarul băieților. Wade își rezolvă mereu treburile acolo.

Apoi pleacă, lăsându-mă să mă întreb dacă nu cumva eu sunt cea nerezonabilă.

*

În momentul în care sună clopoțelul pentru pauza de prânz, mă opresc la dulapul meu, las cărțile înăuntru, după care mă grăbesc spre baia din aripa de sud. Îmi ia zece minute s-o găesc, fiindcă școala asta e ridicol de mare.

Împing ușa și mă opresc brusc, văzând că toaleta e plină: sunt vreo șase fete aici. Val se dă cu ruj în fața chiuvetei din capăt, iar eu mă îndrept iute către ea.

— De ce e așa aglomerat? o întreb pe sub mustață. Credeam că Wade face sex aici.

— În toaleta băieților.

Își țuguie buzele roșii precum cireașa.

— Asta e toaleta fetelor.

— Corect.

Ahh! Nu știi de ce, dar credeam că urmează să avem o întâlnire intimă.

— Trupa de dans face repetiții suplimentare pentru reprezentația de la meciul din deplasare. Aparent, liceul Gibson e principalul lor rival în concursurile de dans, explică Val, băgându-și rujul în geantă. Oricum, m-am tot gândit la asta și cred că trebuie să mergi la Callum. Să-l atragi de partea ta.

— Nu cred că asta va conta. Callum i-a spus deja lui Steve că ar trebui să locuiesc cu Royalii, iar Steve i-a aruncat o privire ucigătoare și m-a scos de-acolo târându-mă de păr.

Gura lui Val zvâcnește.

— De păr?

— Bine, poate că nu de păr, însă așa m-am simțit.

— Glumeam. Mă bucur că ești nerăbdătoare să ți-o pui cu Reed. Uneori, ești intimidant de hotărâtă.

Face o pauză.

— Care e slăbiciunea lui Steve?

Îi întâlnesc privirea în oglindă.

— Ce vrei să spui?

— Când vreau să obțin ceva de la mătușa mea, îi place să vadă că fac un sacrificiu. Să spunem că aș vrea să merg la un concert. Pentru asta, i-aș spune că învăț supermult, fac treabă în plus prin casă, făcând, de fapt, eforturi pentru a-i arăta ce copil minunat sunt eu. Și *după aceea* îi cer bilete la concert.

— Ea știe c-o manipulezi? întreb.

— Desigur. E jocul nostru. Ea vede că pot fi responsabilă, ceea ce-i gădilă conștiința, iar eu sunt răsplătită pentru sacrificiul meu.

— Tatălui meu îi place când scriu o scrisoare care conține toate motivele pentru care îmi doresc să fac ceva, se bagă în discuție o altă fată de lângă mine.

Mă uit urât la ea în oglindă, dar nu se simte. Sau poate nu-și dă seama că mă uit urât, fiindcă se machiază.

— Mama mea trebuie să audă de la alte zece mame că e în regulă înainte să accepte, spune o altă fată de lângă ușă.

Îi arunc o privire iritată lui Val. De ce se bagă toate fetele astea în treaba mea? Ea îmi răspunde cu un zâmbet poznaș care-i face ochii să sclipească.

— Tu ce vrei să obții? mă întreabă fata de lângă ușă.

Cred c-o cheamă Hailey.

Blonda de lângă mine rânjește.

— Îl vrea pe Reed, așa-i?

Mă simt extrem de stingherită. Nu-mi place să îmi discut problemele personale cu străini. Dar fetele astea două chiar par... prietenoase.

Așa că oftez și mă sprijin de chiuvetă.

— Vreau să merg în meciul din deplasare, dar...

E greu să pronunț cuvântul, dar îl scuip, în cele din urmă.

— Tatăl meu nu-mi dă voie.

— E foarte protector? își dă cu presupusul blondina.

— Recuperează timpul pierdut probabil, sugerează Hailey.

— Ah, așa e! exclamă blondina. Tatăl tău e Steve O'Halloran. Am uitat despre marea lui revenire din morți.

Val chicotește.

— Da, cu siguranță recuperează timpul pierdut, aprobă blondina.

Val se apleacă spre mine. Mă bate ușor pe umăr.

— E ceva normal.

— Cu siguranță e, aprobă Hailey. Taică-meu s-a crizat în ultimul hal când mi-a găsit un prezervativ în mașină. Maică-

mea m-a dus la clinică în ziua următoare și mi-a dat o pilulă contraceptivă. Mi-a spus să ascund căcaturile alea și să am mai multă grijă data următoare.

— Dar e corpul tău, subliniez.

Ea se apropie șovăielnic.

— Tatăl tău va dori să te controleze până la cincizeci de ani. Sora mea mai mare are douăzeci și șase de ani, are o licență în drept și, când a venit acasă de Crăciun cu iubitul ei, părinții mei l-au pus să doarmă la subsol. Tații sunt oribili când vine vorba de sex.

— Ella nu are o mamă care să medieze conflictul, le reamintește tuturor blondina.

Tresar din nou, simțindu-mă dubios. E atât de aiurea că toată lumea din școala asta îmi cunoaște viața personală.

Hailey se bate gânditoare cu degetul peste bărbie.

— Nu cumva Katie Pruett locuiește doar cu tatăl ei?

— Ba da, răspunde o brunetă cârlionțată, rezemându-se de a patra ușă de toaletă. Și cu siguranță face sex cu Colin Trenthorn. O fac de când ea era în clasa a zecea.

— Tatăl ei știe?

— Cred că se preface că nu știe, dar Katie ia anticoncepționale, deci ceva-ceva tot știe el.

— Maică-mea i-a zis tatei că iau anticoncepționale ca să-mi regleze menstruația, spune Hailey, deci poate că și Katie a folosit scuza asta.

— Eu nu am nevoie de o scuză ca să folosesc anticoncepționale, le spun. Iau de când aveam cincisprezece ani.

Și asta pentru că am crampe groaznice, nu doar pentru că mama își făcea griji referitoare la sarcină.

— Am nevoie de o scuză ca să plec din oraș peste noapte.

— Spune că rămâi la o prietenă.

— Și să se ascundă în mașină în timpul meciului? Asta nu va funcționa, spune Val impacientată. Toată lumea îi cunoaște pe Royali, iar cineva cu siguranță va spune c-a văzut-o pe Ella la meci.

Un murmur solidar răsună în toaletă.

— Unde mai pui că și Callum va fi, cu siguranță, acolo și probabil mă va turna la Steve, le reamintesc.

Nu știu de ce mi se pare brusc în regulă ca fetele astea să-mi dea sfaturi, dar așa mi se pare. Pare liniștitor dintr-un anumit punct de vedere.

Înainte să mai vină cineva cu vreo soluție care să funcționeze, se aude clopoțelul. Toate capetele se ridică brusc și se pornește o mare agitație atunci când fetele se aglomerează să-și refacă machiajul și să-și strângă lucrurile.

— Ne gândim noi la o soluție, spune Hailey când iese pe ușă.

E urmată de încă vreo șase fete care-mi fac cu mâna.

— A fost...

Îmi pierd vocea, privind-o confuz pe Val.

— Distractiv? De ajutor? Amuzant?

Zâmbește larg.

— Nu toată lumea de aici e îngrozitoare. În plus, acum știi că atitudinea lui Steve e perfect normală. Trebuie doar să-ți dai seama cum să te descurci cu el.

Puțin confuză, aprob din cap. În regulă atunci. Presupun că e normal.

— Eu le spun părinților mei ce vor să audă, după care fac cum vreau eu, se aude o voce familiară și rece.

Mă întorc și o văd pe Jordan ieșind dintr-o toaletă.

— Te-ai târât prin canal sau ai fost aici în tot timpul ăsta? o întreb acuzator.

— Am tras cu urechea de la bun început, spune cu voioșie. Deci vrei o minivacanță de sex cu Reed Royal, ha?

Nu-i răspund pe loc. Fata asta m-a detestat din secunda în care am pus piciorul pe sfintele pământuri ale liceului Astor Park. Când mi s-a cerut să dau probă pentru trupa de dans, mi-a lăsat o costumație de stripteuză. Sunt sigură că voia să mă facă să mă simt prost și să nu ies din vestiar, dar mi-am pus ținuta, am intrat în sala de sport și i-am tras un pumn în față.

— Poate, îi răspund, în cele din urmă.

— Deci ai nevoie de ajutorul meu.

O dă la o parte pe Val din calea ei și-și pune mâinile sub automatul de săpun.

— Nu. I-am cerut ajutorul lui *Val*.

Jordan își freacă mâinile, și le scutură de apă și ia un șervețel din coșul de lângă chiuvetă.

— Iar Val e aici, la fel cum au fost și șase dintre colegele mele de trupă, dar nu ați venit cu nicio soluție, spune ea cu îngâmfare. Pe când eu am soluția perfectă.

Mă îndoiesc, însă tonul ei încrezător mă face să rămân neclintită.

— De ce m-ai ajuta tu pe mine?

O privesc cu ochii mijiiți, dar nu pot intui ce se petrece în mintea ei. La naiba, ar fi un adversar remarcabil la poker.

Aruncă șervețelul la gunoi.

— Pentru că mi-ai rămâne datoare.

Datoare? Asta sună îngrozitor. Dar... dacă într-adevăr are o soluție pentru problema mea?

— Ce-ai vrea în schimb? o întreb cu suspiciune.

— O favoare pe care să mi-o faci mai târziu.

Scoate un recipient micuț din poșetă și își dă cu un ruj strălucitor peste buzele perfecte.

O privesc, așteptând să mă înțepe cu limba ei de șarpe veninos.

— Ce favoare?

— Încă nu știu. Depinde de ce voi avea nevoie.

— Spune-mi mai întâi care e soluția ta.

Mă aștept să refuze, dar mă ia prin surprindere.

— Sigur.

Își bagă rujul la loc în geantă.

— Ești o dansatoare bună. Layla Hansell a făcut o entorsă la gleznă zilele trecute, când sărea cu surioara ei pe trambulină. Poți să-i ții locul în trupă.

— Rahat!

Asta vine din partea lui Val.

Chiar așa. Este soluția perfectă. Steve vrea să am activități extracurriculare. Dansul e singura chestie pe care o pot face cum trebuie și care, într-o anumită măsură, mă și interesează. Trupa de dans va merge la acest meci, ceea ce înseamnă că voi putea fi pe teren și îi voi putea vinde lui Steve ideea că-mi petrec mai mult timp cu puștii de la Astor Park.

Planul ăsta e diabolic de bun.

Jordan rânjește.

— Să-mi dai un răspuns până la finalul zilei. Poți să-i dai mesaj lui Val. Pe curând!

Iese cu pași vioi din baie, cu pletele fluturând în urma sa.

— Acum o detest și mai mult, îi spun lui Val.

— Nu te condamn.

Prietena mea mă cuprinde pe după umeri.

— Dar, să mor eu, asta e o scuză al naibii de bună.

— Cea mai bună, răspund cu amărăciune. Cea mai bună din lume.

Capitolul 19

Ella

— Ce cauți aici? exclam, când îl găsesc pe Reed sprijinit de mașina mea după ore. Ai fost suspendat!

Își dă ochii peste cap.

— S-au terminat orele. Ce pot face, să mă suspende pentru că stau în parcare?

Corect.

Mă duc spre el și-l îmbrățișez, îmbrățișare pe care el o transformă într-un sărut care durează atât de mult, încât mă lasă fără respirație. Zâmbesc ca o fraieră atunci când îmi dă drumul.

— Pari fericită.

Își mijește ochii cu suspiciune.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

Izbucnesc în râs.

— Nu am voie să fiu fericită?

Zâmbește larg.

— Bineînțeles că ai. Doar că ultima oară când am vorbit, amenințai c-o să-l pocnești în față pe Steve pentru regulile lui cretine.

— Cred că am găsit o modalitate prin care să-i ocolesc regulile.

— Da? Care?

— Asta-i treaba mea, îi spun pe un ton misterios, fiindcă îmi doresc ca totul să fie perfect pus la punct când îi dau veștile.

Nu sunt pe deplin convinsă că Steve o să pună botul la chestia asta și nu vreau ca Reed să-și facă speranțe în zadar.

— Eu și Val lucrăm la un plan secret.

— Ce fel de plan?

— Tocmai ți-am spus: unul secret.

Reed își proptește un cot de capota mașinii.

— Ar trebui să-mi fac griji?

Îmi trec o mână peste pieptul lui și mai jos, până la curea. Cumva, Reed reușește să facă o pereche de pantaloni negri și un pulover albastru să pară atât de sexy, de parcă ar fi la bustul gol.

— Mereu ar trebui să-ți faci griji, îl tachinez, trăgându-l de curea.

M-am săturat să fiu stresată, speriată și nefericită tot timpul. Am de gând să mă bucur de Reed și de toate momentele pe care le petrec cu el. La naiba cu restul lumii.

Își lipește corpul de al meu. Mă cuprinde cu o mână și mă strânge de fund. Întredeschid buzele, așteptând încă un sărut, felul în care se amestecă respirațiile noastre, momentul în care ne desprindem de restul lumii...

— Uită-te la ei, spune cineva în trecere. Cuplul perfect de distruși.

Privirea lui Reed zboară într-acolo.

— Ai o problemă cu mine, Fleming? Vino să-mi spui în față.

Văd un băiat scund, brunet, încordându-se și dispărând rapid din raza noastră vizuală.

— Mda, așa mă gândeam și eu, mormăie Reed.

— Ce bou! spun furioasă.

Reed îmi prinde bărbia între degete.

— Nu-ți face tu griji cu privire la chestiile astea, iubito. Lasă-i să dea din gură. Asta nu ne poate afecta.

Mă ciupește ușor înainte să-mi dea încă un sărut pe buze. Sunt tentată să-l prelungesc, dar aș întârzia. Îl împing cu mare regret.

— Trebuie să mă întorc la hotel. Dacă nu sunt acolo la patru fix, s-ar putea ca Steve să mă întemnițeze.

Reed chicotește.

— Mă suni diseară?

— Sigur.

Se apleacă să-mi mai dea un sărut și, după felul în care își apasă mâinile pe fundul meu, îmi dau seama că va fi unul dintre acelea lungi și amețitoare. Oh, Doamne! Trebuie să mă desprind din îmbrățișarea lui înainte să mă înmoi de tot.

— În regulă. Îți dau mesaj mai târziu.

Se îndreaptă spre locul pe care și-a parcat Roverul, iar eu aștept până pleacă, înainte s-o sun pe Val. Pun telefonul pe speaker în timp ce ies din parcare.

— Spune-mi care ar putea fi dezavantajele înțelegerii asteia, spun în momentul în care răspunde. Ce fel de favoruri

mi-ar putea cere Jordan? Adică, nu vreau să lipsesc cu bandă adezivă vreo fată pe lângă școală fiindcă a vorbit cu iubitul ei.

— M-am tot gândit la asta încă de la prânz, spune Val.

— Și?

— Și cred că, doar pentru că-ți cere să faci ceva, nu înseamnă că trebuie s-o și faci. Îi datorezi o favoare, nu o favoare anume.

— Corect.

Bag în viteză, chiar dacă urăsc să conduc repede. Ei bine, urăsc să conduc în general. Dar urăsc să conduc repede în mod special. Totuși, dacă nu mă grăbesc, voi întârzia.

— Îmi place cum gândești.

— Să presupunem că ți-ar cere să faci ceva care nu-ți convine. Pur și simplu îi spui să vină cu altă idee.

— Corect. Deci mă țin de cuvânt, dar îmi pot exercita dreptul de veto cu privire la chestiile de căcat.

— Corect, îmi confirmă ea. Deci, ai de gând s-o faci?

— Cred că da.

Propunerea lui Jordan chiar îmi rezolvă toate problemele. Steve vrea să fiu implicată în diverse activități, astfel încât să nu mai am chef să stau cu Royalii. Îmi place să dansez. Singurul dezavantaj e că trebuie să stau în preajma lui Jordan.

— Chestia asta e doar temporară, până când își revine cealaltă fată, îi spun. Deci voi fi doar o rezervă.

— Deci să-i spun că da? întrebă Val.

— E cu tine acum? Clipește de două ori dacă ești în pericol, o tachinez, în timp ce parchez în parcarea hotelului.

Val râde.

— Nu, e la antrenament. De fapt, o să-ți placă asta la nebunie. Jordan a programat toate antrenamentele în același timp cu antrenamentele echipei de fotbal.

— Și mai bine.

Zâmbesc larg în sinea mea.

— Bun, spune-i că mă bag, iar plata va fi făcută ulterior.

Val chicotește din nou.

— Am înțeles. Voi transmite mesajul când ajunge acasă.

*

Lifturilor nu le place faptul că am ajuns cu cinci minute mai târziu, așa că-mi ia o veșnicie să ajung la etajele din vârful clădirii. Oricum, când intru pe ușă zece minute după ora patru, Steve nu e acasă. E doar Dinah.

— Ei, uită-te la tine, zâmbește ea batjocoritor, cocoțată pe canapeaua de piele. Ești surprinzător de ascultătoare. Ca un cățeluș care vine când e strigat, se așază când i se spune și stă când i se ordonă să stea.

În mână ține un alt pahar cu picior. Sau poate că e același de azi-dimineață și n-a făcut decât să și-l umple la nesfârșit toată ziua.

Sunt tentată să mă iau de ea c-ar trebui să-și găsească o slujbă, dar îmi reamintesc apoi că tocmai și-a pierdut cea mai bună prietenă și că Steve se comportă brutal cu ea. Și totuși, el crede că ea a încercat să-l ucidă, ceea ce nu e o perspectivă foarte fantezistă, având în vedere ce vrăjitoare e femeia asta.

— Mă duc în cameră, mormăi, trecând pe lângă ea. Am teme de făcut.

Vocea ei batjocoritoare îmi răsună în spate.

— Tatăl tău ți-a luat un cadou, Prințesă. E la tine pe pat.

După modul în care o spune, știu că nu-mi va plăcea ce mi-a luat Steve.

Desigur, când deșert conținutul sacoșei de cumpărături de pe pat, găsesc trei perechi de pantaloni din bumbac.

Păcat că nu e un șemineu în apartamentul ăsta de hotel.

— Am auzit că e un meci în deplasare weekendul ăsta, spune Dinah pe o voce târăgănată din prag.

Ridic privirea și o găsesc rezemată de cadrul ușii. Picioarele lungi îi sunt acoperite de o pereche de pantaloni largi, iar în partea de sus poartă un top cu imprimeu floral, transparent. E o ținută cam pretențioasă ca s-o porți prin apartament, așa că mă întreb pe cine a vizitat.

— De unde știi tu asta? Șantajezi și vreun biet elev de liceu?

Rânjește.

— Crezi că de asta e Gideon în patul meu? Dragă, ești complet naivă. Ai auzit vreodată de vreun Royal care face ceva ce nu și-ar dori să facă?

Își așază o mână în talie, evidențiindu-i subțirimea.

— Gideon nu se satură de mine.

Mă abțin să nu vomit.

— Știi că-l șantajezi, îi răspund cu răceală.

— Asta e scuza pe care o folosește?

Își împinge bărbia delicată în față.

— Se culcă cu mine fiindcă așa vrea el. Fiindcă nu se poate abține.

Ohhh! Nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre subiectul ăsta.

— Atunci de ce mai stai măritată cu Steve? E evident că nu vă iubiți.

Bag pantalonii la loc în sacoșă, pe care o las pe podea.

— Doamne Dumnezeule! Tu crezi că de asta se căsătoresc oamenii? Pentru că se iubesc?

Începe să râdă.

— Eu mă aflu aici pentru banii lui Steve, iar el știe asta. De asta mă tratează ca naiba, dar nu-ți face griji, plătește scump pentru fiecare cuvântel pe care mi-l adresează.

Face un semn spre ținuta ei.

— Asta, de exemplu? Îl costă trei mii de dolari. Și pentru fiecare zi în care va fi un bou cu mine, eu voi cheltui puțin mai mult. Și, în timp ce sunt cu el, am fantezii cu Gideon.

— Asta e mai mult decât scârbos.

Merg spre ușă ca s-o împing afară. Dinah e preferata mea de pe lista de suspecti, în principiu pentru că nu pot s-o suport. Problema e că nu găsesc dovezi care s-o incrimineze.

— Acum mă apuc de învățat.

Îi trântesc ușa în față și scot o foaie de hârtie, scriind titlul *Dinah*. Dedesubt, scriu *mijloace, motive și oportunități*.

După care mă holbez vreo oră la ea, fără să scriu niciun nenorocit de cuvânt.

Încă mă ascund în camera mea. Mâzgălesc pe foaia cu Dinah, în timp ce pe laptop rulează un episod din *Orange is the New Black*, când Steve îmi bate la ușă.

— Ești îmbrăcată? întrebă el.

Bag foaia sub laptop și sar în picioare.

— Mda.

— Cum a fost la școală? mă întrebă, băgând capul înăuntru.

— Bine. Cum a fost la muncă?

Iau un hanorac de pe scaunul de lângă geam și mă îmbrac cu el.

Steve ochește hanoracul cu o fărâmă de tristețe, dându-și seama, după mărime, că nu e al meu, ci al lui Reed.

— A fost bine. Echipa R&D se apropie de finalizarea unui prototip de vehicul hipersonic de livrare.

Ridic din sprânceană.

— Sună periculos.

Ridică din umeri.

— Păi, în primul rând, e un vehicul de cercetare, care ar putea fi manevrat de la mare distanță ca un UAV.

— Adică o dronă?

Înclină capul, gândindu-se puțin.

— Presupun, dar nu întocmai. E un concept similar, dar al nostru e mult mai sofisticat. În principiu, UAV-ul e lansat ca o rachetă în atmosferă. Cu siguranță nu e la fel de distractiv cum

e să pilotezi un avion, dar, din nefericire, majoritatea avioanelor militare sunt pilotate de roboți.

Pare dezamăgit, ceea ce-mi amintește cum Callum mi-a povestit că Steve prefera să testeze mașinile în loc să le proiecteze, să le construiască sau să le vândă.

— Pare mai sigur așa, spun zâmbind.

— Probabil că e.

Un zâmbet trist îi apare în colțul gurii.

— Mă plictisesc destul de ușor. Callum m-a dat afară de la întâlnire, fiindcă aruncam avioane de hârtie prin încăpere.

Se plictisește, ha? De asta e atât de implicat în chestia asta parentală? E ceva nou, așa că încearcă să găsească o chestie care să-l intereseze?

Cred că asta încercau să îmi spună fetele mai devreme, deci poate că au dreptate cu privire la toate celelalte lucruri. Trebuie doar să învăț cum să-l iau. Odată ce împlinesc optsprezece ani, voi obține din nou controlul pentru totdeauna.

— M-am gândit la ce ai spus azi-dimineață, îl informez.

— Ha?

Se sprijină de birou, mângâind cu degetele marginea laptopului. Pot zări *D*-ul de la *Dinah* ieșind de dedesubt. Speriată, mă aplec spre birou.

— Da. Mă voi înscrie în trupa de dans. Cică e foarte bună.

Nici măcar nu mint. Conform afișelor din fața sălii de sport, Astor Park a câștigat concursul de dans din stat în

ultimii opt ani, în afara unei singure ediții. Mă întreb care e povestea din spatele acelui eșec.

Steve se îndreaptă de spate și are o mutră mulțumită.

— Asta e excelent.

Vine spre mine și-mi trage corpul rigid către al lui, îmbrățișându-mă.

— Liceul și facultatea sunt pline de diverse experiențe și nu vreau ca tu să ratezi vreuna dintre ele.

Îl las să mă mai îmbrățișeze încă o secundă, chiar dacă genul ăsta de contact mă face să mă simt incomod. Singurul gen de atenție pe care l-am primit din partea tipilor de vârsta lui Steve n-a fost de bun augur.

Mă duc în sufragerie, îndepărtându-mă de notițele mele de detectiv, care nu conțin nimic. Iau de pe masă meniul de room-service. Deja m-am săturat de room-service, deși sunt aici de scurt timp.

— Când crezi că ne vom întoarce la apartament? îl întreb pe Steve.

Dacă există probe care l-ar putea dezincrimina pe Reed, acela e locul în care le pot găsi.

— De ce? Te termină psihic statul aici?

Își prepară o băutură lângă bar.

— Am discutat astăzi cu detectivul. Ar trebui să ni se permită se ne mutăm înapoi până la sfârșitul săptămânii.

Mă prefac că studiez cu grijă meniul.

— Cum merge ancheta?

Reed și Callum nu scot niciun cuvânt cu privire la asta, așa că mor să aflu niște amănunte. Pe bune, nu vreau decât să-mi spună cineva că polițiștii n-au nicio dovadă și că dosarul se va închide în orice moment.

— N-ai de ce să-ți faci tu griji.

— Au venit rezultatele autopsiei lui Brooke?

— Nu încă.

Steve e întors cu spatele la mine, dar nu am nevoie să-i văd chipul ca să știu că nu-l interesează să discute subiectul ăsta.

— Spune-mi despre trupa asta de dans.

— Ei bine, costă ceva, fiindcă va trebui să-mi cumpăr costum.

De fapt, n-am habar de detalii. Improvizez și eu.

— Și călătorim.

— Asta nu e o problemă.

— Asta înseamnă că stăm la hotel, având-o doar pe antrenoarea de dans ca însoțitoare, subliniez.

El face semn cu mâna.

— Am încredere în tine.

Ăsta e momentul perfect să-i spun tot restul. Dacă aștept, încrederea aceea se va duce naibii. Dacă are într-adevăr încredere în mine, se prea poate să mintă. Și totuși, planul meu e în totalitate împotriva regulilor lui, așa că nu s-ar înșela dacă n-ar avea încredere în mine.

Dar e vorba de Reed și-mi doresc să fiu cu el. Mă tem că va merge la închisoare, așa că trebuie să-mi petrec cât mai mult timp cu el acum.

Alung gândurile acelea disperate, reușesc să zâmbesc luminos și încep să sap și mai adânc.

— Și, ca să fiu cât se poate de sinceră, trupa de dans călătorește alături de echipa de fotbal.

Paharul din mână i se oprește la jumătatea drumului spre buze.

— Așa deci? spune el tărăgănat, dându-mi senzația că-mi vede toată înșelătoria.

— Mda. Știu că asta mă face să fiu aproape de Reed, ceea ce tu nu vrei absolut deloc.

Simt că mă înroșesc toată, fiindcă e prea multă informație pentru urechile unui tată.

— Dar chestia aia cu privire la care-ți faci griji? Nu am făcut nimic. Cu nimeni.

Steve își pune paharul jos.

— Vorbești serios?

Dau din cap, dorindu-mi ca discuția asta dubioasă să se fi încheiat deja.

— Poate că port eu fustă la școală – zâmbesc ironic –, dar nu sunt o ușuratică. Presupun că, având în vedere existența mamei mele, n-am dorit să aleg drumul acela.

— Ei bine.

Pare să nu-și găsească cuvintele.

— Ei bine, repetă el, după care chicotește, mai mult ca pentru sine. Chiar am făcut-o de oaie ieri dimineață, nu-i așa? Presupun c-am lăsat-o pe Dinah să mă întărâte cu toate comentariile alea referitoare la fusta ta.

Mă forțez să nu mă simt jenată, fiindcă, deși nu mi-am pierdut încă virginitatea, tot am făcut o groază de chestii, iar pentru weekendul ăsta am planuri mari.

— Chiar te-am judecat greșit, spune Steve cu regret, îmi pare rău pentru asta. Fac numai prostii. Citesc cartea asta despre cum să fii părinte și spune că ar trebui să te ascult mai mult. Fix asta am de gând să fac, spune el, aruncând o altă promisiune, ca un avion de-al lui de hârtie.

— Deci e în regulă să călătorim cu echipa? Adică, nu e ca și cum am petrece prea mult timp cu jucătorii și, oricum, mergem cu autocare diferite.

— Ar trebui să fie în regulă.

În mintea mea, bat din palme cu entuziasm. ăsta e momentul să-mi încerc norocul.

— Ah, și am mai vorbit cu fetele, iar ele au spus că toată lumea rămâne peste noapte la hotel, ca să putem merge la nu știu ce parc de distracții a doua zi.

Mă strâmb.

— Sună complet copilăresc, dar, aparent, se presupune că e o chestie de team-building. Am convins-o pe Val să vină și să-mi țină companie.

Mijește ochii.

— Vor merge și jucătorii de fotbal?

— Nu, ei pleacă înapoi acasă cu autobuzul spre Bayview vineri seară.

Cu excepția celor care au avut inițiativa, inclusiv Reed și Easton, dar evit să menționez asta. Am spus o mare parte a adevărului. Se pune, nu-i așa?

— În regulă.

Steve dă din cap.

— Sunt de acord cu asta.

Ridică un deget în aer.

— Așteaptă. Mă întorc imediat. Ți-am luat niște chestii.

Mă cuprinde panica privindu-l pe Steve cum dă buzna pe scări. O, Doamne! Ce mi-a mai luat acum? Aud deschizându-se și închizându-se un sertar, iar un minut mai târziu, reapare cu o cutiuță din piele neagră în mână.

— Vreo două chestii, îmi spune el. În primul rând, Callum mi-a spus că nu-ți făcuse încă un card de credit, așa că m-am ocupat eu de asta.

În mână ține un card negru.

Îl iau cu precauție. Cardul e strălucitor și greu. Preț de o secundă, sunt încântată că-l am – până când văd numele gravat cu litere aurii.

ELLA O'HALLORAN.

Steve îmi observă încruntarea, însă răspunde cu un zâmbet larg.

— Deja am aranjat hârțogăraia ca să-ți modificăm din punct de vedere legal numele de familie. M-am gândit că nu te-ar deranja.

Rămân cu gura căscată.

Vorbește serios? I-am spus categoric că vreau să păstrez numele mamei. Sunt Ella Harper, nu O'Halloran.

Înainte să apuc să obiectez, se întoarce către scări.

— Dinah, treci aici! ordonă el. Am ceva pentru tine.

Dinah apare, ținându-și ochii inteligenți ațintiți către Steve.

— Ce e?

El îi face semn să se apropie.

— Vino jos.

Șarpele dinăuntrul ei pare gata să se repeadă la suprafață, dar reușește, în mod evident, să-l stăpânească, deoarece coboară scările și merge cu spatele drept către Steve.

El ține în mână un alt card de credit. Acesta e mai degrabă argintiu decât negru.

— Ce e?

Se holbează la el, ca și cum i-ar putea exploda în mână dacă l-ar atinge.

Steve zâmbește, însă e un surâs rece și răutăcios.

— M-am uitat recent peste extrasele tale de cont și sunt exorbitant de mari. Așa că am anulat cardurile acelea. De acum, îl vei folosi pe acesta.

Privirea îi e cuprinsă de flăcări.

— Dar e un card normal!

— Da, aprobă el. Limita e de cinci mii. Asta ar trebui să-ți fie de ajuns.

Rămâne cu gura căscată. După care o închide. După care o deschide din nou. După care o închide. Iar asta se mai întâmplă de câteva ori. Îmi țin respirația în timp ce-i studiez

chipul, așteptând să-și iasă din minți. Cinci mii de dolari înseamnă o avere pentru mine, dar știu că pentru Dinah e mărunțiș. Sub nicio formă n-o să-i pice bine chestia asta.

Doar că... îi pică bine.

— Ai dreptate. Pare mai mult decât suficient, răspunde ea pe un ton dulceag.

Dar atunci când Steve își înclină capul să mai scoată ceva din servieta lui de piele, Dinah îmi aruncă o privire atât de glacială și tăioasă, încât mă cuprind fiorii. Când ochii îi alunecă asupra cardului pe care-l țin în mână, mă tem că s-ar putea să se năpustească asupra mea.

— Ultima chestie, anunță Steve, înmânându-mi o foaie de hârtie.

Arunc un ochi pe ea. Sunt niște bilete de avion printate.

— Ce e?

— Bilete pentru Londra, spune el vesel. Mergem acolo de sărbători.

Ridic din sprânceană.

— Mergem?

El își ia băutura.

— Da. Vom sta la Waldorf, vom vizita câteva castele. Ar trebui să faci o listă cu locurile pe care ai vrea să le vezi, mă încurajează el.

— Mergem cu toții?

Reed n-a menționat că Royalii ar merge la Londra de Crăciun. Poate nu știe.

— Nu, doar noi. Dacă suni la room-service, eu vreau somon la cină.

Face semn din cap spre meniul pe care l-am lăsat pe una dintre mese.

— Londra e atât de minunată pe timp de iarnă! remarcă Dinah, luminându-se.

Face un semn batjocoritor cu cardul ei argintiu.

— Presupun că voi avea ocazia să încep să folosesc ăsta.

— De fapt, tu nu vii.

Steve rânjește diabolic. În mod evident o torturează.

— Vom merge doar eu și Ella. O excursie în care să creăm o legătură tată-fiică, dacă vrei să-i spui așa.

Mă încrunt puternic.

— Și Royalii?

— Ce-i cu ei?

— Vin și ei?

Îi dau înapoi hârtia printată.

El o pune înapoi în servieta de piele, într-un buzunar lateral.

— Nu am idee ce fac ei de sărbători. Însă Reed nu are voie să iasă din țară, ții minte? A trebuit să predea pașaportul la biroul procurorului.

Nu-mi pot masca stupoarea. E adevărat – Reed nu are dreptul de a părăsi orașul.

Dar nu-mi vine să cred că Steve plănuiește să mă scoată din țară de sărbători. Îmi voi rata primul Crăciun cu Reed? Asta e atât de nedrept.

Steve se întinde și-mi ridică ușor bărbia cu degetul.

— Nu va dura decât o săptămână.

Ridică din sprânceană.

— În plus, după ce-l vei vedea pe Reed la toate meciurile acelea, probabil vei avea nevoie de o pauză, nu crezi? Pot rezolva să stăm mai mult plecați...

Mesajul e clar. Dacă nu merg cu el la Londra, nu voi avea voie să călătoresc cu trupa de dans. La fel ca înțelegerea la care am căzut cu Jordan, și asta are imperfecțiuni, dar mă forțez să zâmbesc și să dau din cap, fiindcă, în cele din urmă, obțin ceea ce-mi doresc.

— Nu, o săptămână e minunat, spun cu o veselie forțată. Sunt încântată. N-am mai ieșit din țară până acum.

Steve zâmbește larg.

— O să-ți placă la nebunie.

Între timp, Dinah se uită urât la mine, aruncându-mi priviri învăpăiate.

— Dragă, du-te sus și schimbă-te pentru cină, îi spune Steve soției sale care fumează de nervi. Îți voi comanda o salată.

Când ea pleacă valvârtej, sun să comand de mâncare și-i ascult sporovăiala lui Steve, în timp ce așteptăm cina. După ce se termină, mă refugiez în camera mea și-i dau imediat mesaj lui Reed.

Am voie să vin la meci! Fii gata. Adu-ți o cutie mare de prezervative și mănâncă niște batoane energizante. O să ai nevoie.

Pentru meci?

Meciul e floare la ureche în comparație cu chinul la care am să te supun după.

Vrei să umblu după aceea cu o ușuratică?

Da.

Se presupune c-ar trebui să așteptăm.

Nu mai vreau să aștept.

Pun punct discuției cu un emoticon zâmbitor, după care las telefonul deoparte și mă apuc de teme.

Capitolul 20

Ella

Poți spune orice despre Jordan, dar fata chiar are o etică serioasă a muncii. Pentru tot restul săptămânii, sunt forțată să îndur antrenamente de două ori pe zi: unul dimineața și unul după ore. Și, deși ne antrenăm pe același teren și în aceeași sală cu echipa de fotbal, nu am timp nici să mă uit la Reed, darămite să vorbesc cu el.

Colac peste pupăză, mai am doar trei zile la dispoziție să învăț coregrafia pentru care fetele astea s-au antrenat timp de luni întregi. Jordan îmi forțează limitele atât de tare, încât îmi simt membrele ca de gelatină când ajung acasă în fiecare seară. Reed face glume pe seama mea, pentru că, de câte ori vorbim la telefon, îmi pun gheață pe câte o parte a corpului. Lui Steve, în schimb, i se pare nemaipomenit. Îmi tot spune cât de mândru e de mine când mă vede implicată în chestii extracurriculare.

Dacă ar ști motivul real pentru care muncesc atât de mult, probabil ar face un atac de cord.

Vineri dimineață avem ultima rundă de antrenamente oficiale înainte de meciul de seară. Una dintre fete – Hailey – mă ia deoparte când terminăm și îmi șoptește:

— Ești o dansatoare *atât* de bună. Sper să rămâi în echipă și după ce Layla se însănătoșește.

Complimentul mă face să roșesc de mândrie – pe dinăuntru. În exterior, mă manifest indiferent, ridicând simplu din umeri.

– Mă îndoiesc. Nu cred că Jordan mă poate suporta în preajma ei mai mult decât e necesar.

– Ei bine, Jordan e o idioată, murmură Hailey cu un rânjel pe față.

Încerc să nu pufnesc în râs, dar nu-mi iese. Sunetul atrage priviri încruntate din partea lui Rachel Cohen și Shea Montgomery, sora mai mare a lui Savannah.

– Ce tot șușotiți acolo? Întreabă Shea cu suspiciune.

Hailey schițează un zâmbet și răspunde:

– Nimic.

Îmi place de fata asta. Nu e ca Val, dar e mai de gașcă decât credeam. La fel și majoritatea fetelor. În ultimele trei zile am învățat că Jordan nu are control decât asupra lui Shea, Rachel și Abby, fosta iubită a lui Reed. Abby nu e în echipă, din fericire, dar trece pe aici din când în când să privească, ceea ce e foarte jenant.

Nu-mi place Abby, și nu doar pentru că e fosta lui Reed. Fata asta e prea pasivă. Se poartă de parcă ar fi o eternă victimă, cu o privire tristă și cu ochi de căprioară, vorbind în șoapte moi. Câteodată, cred că totul e teatru și că, de fapt, are gheare la fel de lungi ca ale lui Jordan.

În mijlocul saltelelor albastre răspândite pe podea, Jordan bate din palme, iar sunetul se lovește de pereții sălii.

— Autocarul pleacă la cinci, ne anunță. Dacă întârziți, mergem fără voi.

Se uită fix la mine.

Ha! De parcă aș întârzia eu. Plănuiesc să ajung devreme doar ca să mă asigur că autocarul nu pornește fără mine. Îmi fac griji că bunătatea spontană a lui Jordan nu e una reală, că nu vrea nicio favoare de la mine și că plănuiește să mă umilească în vreun fel oribil în seara asta.

Dar îmi asum riscul. La cât de atent mă supraveghează Steve, e singura mea șansă să fiu singură cu Reed.

— Ne vedem mai târziu, îmi spune Hailey în timp ce iese, zece minute mai târziu, din vestiar.

Îi fac cu mâna și mă îndrept spre parcare, unde Reed mă așteaptă lângă mașina mea. SUV-ul lui e parcat chiar lângă aceasta. Îmi doresc să fi locuit în continuare cu familia Royal și să mergem împreună acasă, dar o să profit de fiecare moment pe care-l pot fura cu el.

Mă ia în brațe imediat ce mă apropii de el.

— Arătai atât de bine în sală, îmi șoptește în ureche. Iubesc pantalonii ăștia scurți de dans.

Un fior îmi trece pe șira spinării.

— Și tu arătai foarte bine.

— Mincinoaso. Nu te-ai uitat la mine nici măcar o dată. Jordan era cu ochii pe tine ca un sergent de armată.

— Mă uitam la tine cu sufletul, îi răspund solemn.

Chicotește, apoi se apleacă să mă sărute.

— Încă nu îmi vine să cred că Steve te lasă să rămâi peste noapte.

— Nici mie, îi recunosc, dar mă cuprinde îngrijorarea. Ce i-ai spus lui Callum, unde stăm diseară? Nu te suspectează că vei fi la hotel, nu-i așa?

— Dacă așa o fi, nu s-a dat de gol.

Ridică din umeri.

— I-am spus că East și cu mine rămânem la Wade. Că nu vrem să conducem acasă beți, pentru că sigur ne vom face mângă la petrecerea de după.

Mă încrunt.

— Chiar acceptă ideea de a ieși să beți? După toată predica despre cum să-ți vezi de treabă?

Ridică din nou din umeri.

— Câtă vreme nu mă bat, nu cred că-i pasă ce fac. Uite, în legătură cu treaba cu sexul...

Îi arunc o privire iritată.

— Ai spus că aștepți până când mă simt pregătită. Ei bine, sunt pregătită. Singurul motiv pentru care nu facem sex e fiindcă nu vrei tu.

Mă privește enervat.

— Știi foarte bine că mor după ideea asta.

— Foarte bine. Suntem pe aceeași frecvență.

Mă ridic pe vârfuri și-i dau un sărut vesel.

Reed mă strânge în brațe și simt cum tensiunea din mușchi îi dispare aproape instantaneu. Deci e de acord. Slavă

Domnului. Mă așteptam să opună ceva mai multă rezistență, să încerce din nou să facă pe decentul.

Veselia mea trucată se transformă în plăcere reală.

— Trebuie să plec. Steve vrea să luăm cina devreme, înainte să plece autocarul.

Reed îmi dă o palmă peste fund în timp ce îmi înconjor mașina.

— Ne vedem mai târziu, îmi strigă.

Mă întorc și-i zâmbesc.

— Poți fi sigur de asta.

*

Meciul are loc într-un oraș numit Gibson, la vreo două ore de mers cu mașina de Bayview. Speram să pot conduce cu Val, dar așa cum mi-a spus Jordan pe un ton nu foarte prietenos:

— Dansatoarele călătoresc împreună, fără excepții.

Așa că Val va veni cu mașina mea în timp ce eu merg cu echipa.

Chiar dacă eram îngrozită de ideea de a fi închisă într-un autocar timp de două ore cu Jordan și gașca ei, călătoria a fost surprinzător de distractivă.

— Încă nu-mi vine să cred că ai fost stripteuză, îmi spune Hailey de pe locul ei de la geam.

A insistat să stăm împreună, iar eu nu m-am opus.

— Nu-mi pot imagina cum aș putea să-mi dau jos toate hainele pentru niște străini. Sunt prea timidă.

Obrajii mi se înroșesc.

– Nu mi-am dat jos *toate* hainele. Clubul în care am lucrat nu era unul de nuditate totală. Doar chiloți tanga și petic pe sfârcuri.

– Chiar și așa. M-aș jena foarte tare. A fost distractiv?

Deloc.

– N-a fost ceva oribil. Salariul era decent și bacșișul grozav.

Jordan scoate un sunet dezaprobator din capătul culoarului.

– Da, sunt sigură că toate bancnotele alea de un dolar băgate în chiloți se adunau până făceai, cât, vreo douăzeci de dolari?

Mă zbârlesc.

– Douăzeci de dolari sunt bani mulți când lucrezi ca să te întreții singură, i-o arunc.

Clipește demonstrativ.

– Ei bine, măcar zilele astea te scalzi în bani. Pun pariu că Reed bagă și suta pentru serviciile tale.

Îmi ridic degetul mijlociu, dar nu mă sinchisesc să-i dau o replică. N-o s-o las pe afurisita asta să-mi strice buna dispoziție. Am scăpat, în sfârșit, de sub controlul lui Steve și sunt pe cale să-mi petrec noaptea cu iubitul meu. Jordan n-are decât s-o sugă.

Spre surprinderea mea, altă fată îmi sare în ajutor.

– Ha! Reed nu-i dă niciun sfanț, spune bruneta – cred că o cheamă Madeline – din scaunul din spatele meu. Băiatul ăla e

îndrăgostit la nebunie. Ar trebui să vezi cum o privește pe Ella în timpul prânzului.

Roșesc din nou. Credeam că sunt singura care observa că privirea intensă a lui Reed e *mereu* asupra mea.

— Ce drăguț, spune Jordan sec. Ucigașul și stripteuza se iubesc. Ca un film erotic cu intrigă de doi bani.

— Reed n-a omorât pe nimeni, intervine o altă fată, cu un ton la fel de sec ca a lui Jordan. Știm cu toții asta.

Îmi întorc capul către ea. Oare chiar crede asta sau e doar sarcastică?

— Mda, aprobă o alta. Probabil n-a făcut-o.

— Și chiar dacă a făcut-o, zice prima, ridicând rapid din sprâncene, cui îi pasă? Băieții răi sunt sexy.

— Ucigașii sunt ucigași.

Jordan surâde disprețuitor, dar observ că veninul i-a cam dispărut din glas.

Expresia feței ei e aproape... gânditoare.

Din fericire, conversația se încheie, pentru că am ajuns la destinație. Autocarul parchează în spatele liceului Gibson, iar noi ne dăm jos cu rucsacurile în spate. Sunt singura care are și o geantă cu lucruri de dormit peste noapte.

Scot un țipăt când îmi văd mașina parcată în partea cealaltă a spațiului de parcare.

— Ne-ai bătut! strig către Val, care sare din mașină și se îndreaptă spre mine.

Își aruncă brațele în jurul meu și mă îmbrățișează.

— Mașina ta e făcută pentru viteză, fetițo. M-am distrat atât de tare când am băgat tare pe autostradă. Ai timp să treci pe la hotel înainte de încălzire? Vreau să-ți dau ceva.

— O clipă. S-o întreb pe progenitura diavolului.

Val rânjește în timp ce eu mă îndrept grăbită către gloata de fete și o bat pe Jordan pe umăr. Tehnic vorbind, antrenorul Kelly e responsabilă de echipă, dar am învățat destul de rapid că asta e doar pe hârtie. Jordan e șefa.

Se întoarce spre mine cu o privire agasată.

— Ce e? se răstește.

— Când încep încălzirile? o întreb. Val și cu mine rămânem în oraș peste noapte și voiam să ne lăsăm lucrurile la hotel.

Jordan se uită teatral la ceasul telefonului, apoi oftează adânc și exasperat.

— Fie. Dar să te întorci la șapte și jumătate. Meciul începe la opt.

— Da, să trăiți! îi arunc un salut sfidător și mă îndrept spre Val.

Îmi ia doar trei minute să conduc de la liceu la hotel. E o clădire întinsă, cu trei etaje, cu niște curți interioare mici amplasate în fața camerelor de la parter și cu balcoane la etaj. Arată curățel, iar Val și cu mine am verificat online și am decis că zona e complet sigură.

Ne cazăm, apoi urcăm treptele către camera noastră de la etajul trei și ne lăsăm bagajele pe carpetă bej. Scot telefonul și găsesc un mesaj de la Reed în care îmi spune că echipa de fotbal a ajuns acum o oră și că jucătorii încep încălzirea.

— Ar trebui să mă întorc, îi spun cu regret, privind-o pe Val cum se trânteste pe unul dintre paturile duble.

— Încă nu. Trebuie să deschizi asta prima dată.

Își deschide ghiozdanul și scoate o pungă roz cu dungi pe care scrie *Victoria's Secret*.

Un mormăit îmi scapă.

— Ce-ai făcut? o întreb.

Zâmbește larg.

— Ce face orice prietenă bună. Mă asigur că prietena mea și-o trage diseară.

Din curiozitate, deschid punga. Scotocesc prin hârtia subțire roz și găsesc un sutien și o pereche de chiloți de mărimea mea, deși n-am idee cum de-mi știe Val măsura de la sutien. Sutienu e de culoarea fildeșului, cu bretele subțiri, dantelă și fără niciun pic de burete. Chiloții sunt asortați, o bucată minusculă de dantelă de culoarea fildeșului care mă face să roșesc.

— Dumnezeule! Când ai reușit să faci rost de astea?

— Azi, după ore. Am pus-o pe mătușa mea să mă ducă la mall.

Gândul că doamna Carrington a însoțit-o pe Val în timp ce mi-a cumpărat lenjerie intimă mă face să pălesc.

Val se grăbește să mă liniștească.

— Nu-ți face griji, m-a lăsat în fața mallului și a plecat. M-am întors cu un Uber.

Mă privește insistent.

— Îți place?

— Îmi place la nebunie, mărturisesc, trecându-mi degetele peste marginea dantelată a sutienului.

Mi se pune deodată un nod în gât. N-am avut niciodată o prietenă adevărată, iar acum simt că am câștigat la loteria prieteniei.

— Îți mulțumesc.

— Mulțumește-mi mai târziu, îmi spune cu un rânjel pe față. Reed o să-și piardă mințile când te va vedea îmbrăcată așa.

Obrajii mi se aprind din nou.

— Apropo, mă aștept să-mi dai detalii. E în codul buneii prietenii.

— Mă mai gândesc.

Îmi dau ochii peste cap și îndes articolele nerușinate înapoi în rucsac.

— Dar să știi că și eu mă aștept la detalii.

— Detalii cu privire la ce?

— La tine și Wade.

Zâmbetul îi pălește.

— Nu există „eu și Wade”.

— A, da? ridic din sprânceană. Atunci de ce ai condus trei ore ca să-l vezi jucând fotbal?

Pufnește ofensată.

— N-am venit pentru el. Am venit pentru tine!

— Mda, sigur, chiar dacă nici nu ne mai vedem diseară pentru c-o să fiu cu Reed?

Val se încruntă.

— Cineva trebuie să te susțină diseară. Dacă încearcă Jordan vreo mizerie?

Îmi tremură buzele.

— Știm amândouă că mă pot ocupa de Jordan. Așa că de ce nu recunoști pur și simplu? Ai venit pentru Wade.

— E primul meci din playoff. Și e în deplasare, mormăie. Liceul Astor Park are nevoie de tot sprijinul.

Pufnesc în răs.

— Oh, acum ai spirit de echipă? Doamne, Val, chiar nu știi să minți.

Îmi arată degetul mijlociu.

— Știi ceva? Nu-mi place de tine acum.

Dar râde în timp ce-o spune.

— E ok, îi răspund drăgălaș. Poți să-ți păstrezi toate energiile pentru Wade, pentru că știm amândouă că asta vrei.

Aruncă cu o pernă în mine. O prind cu ușurință, apoi o arunc înapoi.

— Te tachinez doar, o asigur. Dacă-ți place de Wade, foarte bine. Dacă nu, la fel de bine. Te susțin în tot ceea ce faci.

Tonul ei se înmoaie, apoi îmi răspunde posomorâtă:

— Îți mulțumesc.

Capitolul 21

Ella

Chiar și în timp ce-mi fac încălzirea cu fetele, mă aștept la vreun fel de ambuscadă. Privirea mea îngrijorată se îndreaptă către Jordan după fiecare exercițiu de stretching pe care-l termin, dar ea pare să fie concentrată la propriile exerciții. Poate că e pe bune? Adică m-am antrenat cu fetele astea toată săptămâna, și nici măcar o dată nu mi-a trecut prin cap că pun ceva la cale. Mă rog ca nimeni să nu-mi arunce o găleată cu sânge de porc în cap în timp ce-mi fac coregrafia.

În timp ce Hailey și cu mine ne îndreptăm spre bănci ca să bem apă, ea se apleacă și îmi șoptește:

— Sunt cam o sută de fete care se holbează la tine.

Mă încrunt și-i urmăresc privirea. Cu siguranță, sunt *multe* priviri feminine îndreptate asupra mea. Și masculine, dar asta din cauza pantalonilor scurți și a bustierei. Dar fetele nu se uită așa la mine – mă privesc... cu invidie?

Nu are niciun sens pentru mine la început, dar, după ce trec pe lângă un grup de fete din primul rând, care poartă tricourile echipei, se leagă totul.

— Asta e iubita lui! șuieră una îndeajuns de tare încât s-o aud.

— E *atât* de frumoasă, îi șoptește înapoi prietena ei, cu sinceritate în glas.

— E norocoasă, mai bine zis, îi răspunde prima. Aș da orice să fiu cu Reed Royal.

E vorba de Reed aici? Uau! Se pare că fata din autocar avea dreptate – băieții răi chiar *sunt* sexy. Mă uit și la banca echipei rivale și observ că o groază de fete îl privesc cu jind pe Reed.

Jordan se apropie de mine.

— Nu-l mai dezbrăca din priviri pe iubitul tău, îmi mormăie. Începem imediat.

Îi răspund, privind-o drept în ochi:

— Sunt destul de sigură că toate fetele de pe stadionul ăsta fac același lucru. Se pare că e fantezia oricărei tipe să se combine cu un băiat suspectat de omor.

Rivala mea pufnește în râs, apoi își duce mâna la gură ca și când și-ar fi dat seama ce a făcut. Sunt și eu surprinsă, de vreme ce Jordan și cu mine nu suntem chiar niște persoane care glumesc împreună.

Schimbul benign de replici a șocat-o probabil pe Jordan, pentru că-și schimbă brusc tonul:

— Ți s-au ridicat pantalonii. Ți se vede jumătate din fund. Aranjează-te, te rog.

Mă abțin să nu zâmbesc în timp ce se îndepărtează de mine, pentru că știm amândouă că banda adezivă de pe fundul meu nu permite deloc pantalonilor să se ridice. Poate că n-am procedat bine până acum – în loc s-o insult și s-o provoc pe Jordan, poate că ar trebui să fiu drăgălașă și prietenoasă. Asta ar scoate-o din sărite.

Mă întorc spre peluză și o caut pe Val. Când o zăresc la câteva rânduri în spatele băncii echipei adverse, îi fac vesel cu mâna. Îmi răspunde cu același salut și apoi strigă:

— Dă-i bice!

Surâzătoare, mă alătur echipei și țin puțin, pregătindu-mă mental pentru coregrafie. Cred că o am pe toată în cap, dar sper să nu uit toate mișcărilor după ce mă trezesc în lumina reflectoarelor.

Deoarece e primul meci în deplasare, spectacolul dinaintea sa e ridicol de extravagant. O trupă de toboșari susține un număr acompaniat de un spectacol pirotehnic. Majoretele de la Gibson au un număr de dans care conține foarte mult scuturat din fund și din șolduri și care-i face pe toți băieții de la peluză să sară din locurile lor și să fluiere. Apoi vine rândul nostru. Eu și restul fetelor alergăm pe teren. Îi întâlnesc privirea lui Reed în timp ce mă așez lângă Hailey.

Îmi face un semn aprobator cu degetul mare, la care-i răspund cu un zâmbet larg.

Muzica dă startul numărului nostru.

Toate emoțiile mele dispar în momentul în care ritmul piesei mi se injectează în vene. Nimeresc toate răsucirile și contorsiunile. Îmi iese excelent coregrafia scurtă cu rostogoliri pe care o fac împreună cu Hailey. Adrenalina îmi inundă tot corpul, inima îmi bate cu putere în timp ce dansul extrem de ritmat atrage ovații din partea publicului. Echipa se mișcă perfect sincronizată și, când terminăm, suntem aplaudate și aclamate la unison.

Acum înțeleg de ce liceul Astor Park a câștigat toate aceste campionate. Fetele astea sunt chiar *talentate*. Și, deși totul a început ca un pretext ca să vin la meci, nu pot minți – sunt destul de mândră că fac parte din acest număr de dans.

Chiar și Jordan e în extaz. Obrajii îi strălucesc în timp ce-și îmbrățișează și bate palma cu toate colegile – inclusiv cu mine. Da, chiar a bătut palma cu mine, și a fost *sinceră*. Se pare că a făcut și plopul pere.

Orice gând despre omucidere și verdicte și închisoare îmi dispare din cap. Nimeni nu pare să mai fie deranjat de idee.

După ce eliberăm terenul, urmează o discuție cu arbitrii și antrenorii. Apoi meciul începe, după tragerea la sorți.

Riders încep în ofensivă. Îl urmăresc cu privirea pe Wade care aleargă pe teren. E un tip înalt, dar pare și mai mare în echipament și cască.

La primul joc, Wade îi dă o pasă scurtă unui tip pe tricoul căruia scrie Blackwood. Acesta prinde balonul, dar apoi urmează o pauză lungă și plictisitoare în timp ce arbitrii încearcă să decidă dacă a câștigat destul teren pentru încă un *eseu* – Hailey m-a ajutat cu terminologia în autocar atunci când a descoperit cât de puține știu despre sportul acesta. Un omuleț țâșnește de nicăieri și măsoară distanța de la minge la linia de marcaj, apoi ridică mâinile și face un semn pe care nu-l înțeleg. Hailey n-a apucat să-mi explice și semnele astea.

Fanii liceului Astor Park ovaționează. Eu sunt doar plictisită. Îl caut cu privirea pe Reed, la marginea terenului. Cel puțin așa cred, că e Reed. Sunt doi jucători cu numele

ROYAL pe tricouri și stau unul lângă celălalt, așa că e foarte probabil să mă holbez la fundul lui Easton, nu la al lui Reed. Își rotește capul și-i surprind profilul. Da, e Reed.

Mușcă în proteza protectoare și apoi, ca și când ar simți că-l privesc, își întoarce brusc privirea. Proteza îi iese din gură și-mi zâmbește larg. E un zâmbet insinuant, intim, pe care mi-l rezervă doar mie.

Entuziasmul care vibrează în întregul stadion sporește atunci când Gibson egalează înainte de pauză. Ca replică, Reed și cu Easton se năpustesc asupra conducătorului de joc de la Gibson imediat ce intră pe teren, iar tipul scapă balonul. Altcineva de la Astor Park apucă mingea și înscrie încă un eseu.

Fanii Astor Park sunt în delir. Cei din echipa-gazdă huiduie atât de tare, încât peluza se zgâlțâie. Câțiva copii de la Gibson încep să strige „Criminal, criminal”, dar sunt repede reduși la tăcere de niște oameni de ordine. Atacurile verbale par să-i înflăcăreze și mai tare pe cei de la Astor Park.

La sfârșit, Riders câștigă meciul, ceea ce înseamnă că merg mai departe în campionat. Zâmbesc când îl văd pe antrenorul Lewis pălmuindu-și jucătorii peste fund după ce câștigă. Fotbalul american e atât de ciudat.

Echipele formează două linii și se salută. Câțiva din echipa adversă nu dau mâna cu Reed. Mă întreb pentru un moment dacă va izbucni vreo bătaie, dar lui Reed nu pare să-i pese. Imediat ce au terminat, Easton aleargă spre mine. Mă ia pe sus, apoi mă plimbă pe teren și mă învârte.

— Ai văzut faza din a doua repriză? mă întrebă.

Îmi fixează capul în direcția lui Val, care se grăbește pe trepte să ne ajungă.

— Așteapt-o pe Val! îi mormăi, dar el mă cară până la marginea terenului și nu-mi dă drumul până nu ajungem la intrarea în tunelul care duce spre vestiare.

Reed e aici, cu cascheta în mână și cu părul transpirat lipit de cap.

— Ți-a plăcut meciul? mă întrebă el, apoi mă sărută.

Val ne ajunge din urmă, râzând copios, apoi ea și Easton se prefac îngreșoși de sărutul prelungit al lui Reed.

— Haideti, oameni buni, suntem chiar *aici*, anunță Val. Royal, nu-i mai scoate amigdalele prietenei mele și hai să mergem la hotel.

Înterup sărutul.

— N-ai venit cu mașina? o întreb.

Scutură din cap.

— A fost o plimbare de zece minute. Mă gândeam că oricum n-aș fi prins vreun loc de parcare.

Reed îmi aruncă o privire serioasă.

— Nu vreau să vă duceți singure la hotel. Așteptați-ne în afara stadionului și mergem împreună.

Îi răspund cu un salut vioi.

— Da, să trăiți!

Gura lui o întâlnește din nou pe a mea. De data asta e ceva diferit în sărutul lui. E plin de promisiune. Când se retrage, văd un licăr familiar în ochii lui. Suntem departe de conacul

Royal. Nu pot să ne strice cheful nici Callum, nici Steve. Rezervele lui Reed, care voia să se păstreze neatins până la finalizarea anchetei, au rămas în urmă, în Bayview. Există un singur motiv pentru care m-am alăturat echipei de dans a lui Jordan, și acesta n-a fost simpla giugiuleală.

Știm amândoi ce se va întâmpla diseară.

*

Eu și Reed ne întoarcem la hotel împreună cu Easton, Valerie... și Wade. Inutil de spus, Val *nu* e deloc încântată de această ultimă schimbare de planuri. Când ajungem în parcare, rămâne pironită locului și-și încrucișează brațele.

— *El* de ce e aici?

Privirea ei acuzatoare e fixată asupra mea.

— Ai spus că vor fi doar Reed și Easton.

Îmi ridic defensiv mâinile.

— Nu știam.

Wade pare neobișnuit de rănit. Mereu am crezut că nimic nu-l poate afecta pe tipul ăsta, dar nefericirea evidentă a lui Val cu privire la prezența lui îl întristează.

— Haide, Val, spune el răgușit. Nu fi așa.

Ea își mușcă buza.

— Te rog, adaugă el. Nu putem să mergem undeva să vorbim?

— Stai cu noi, oricum, intervine Easton, așa că ați face bine să vă împăcați înainte să înceapă petrecerea în pijamale.

Mă întorc către Val, surprinsă.

— Nu dormi cu mine?

Un licăr distrat îi răsare pe chipul posomorât.

— Nu ți-am spus? Reed și cu mine am ajuns la o înțelegere.

A rămas că dorm cu Easton.

Mă uit ba la Reed, ba la Val, suspicioasă. Când au decis ei *asta?*

Relaxarea de pe chipul lui Val dispare și devine la loc posomorâtă.

— Dar n-am căzut de acord să dorm și cu *el*.

Wade pare din nou rănit.

— Val...

— Wade, îl imită ea.

Easton oftează adânc.

— M-am săturat de intriga asta amoroasă. Mă duc până la barul hotelului până ajungeți voi la o înțelegere.

Îi aruncă un zâmbet lui Val.

— Și, dacă vă hotărâți să rămâneți singuri diseară, îmi scrieți și-mi iau o cameră separată.

Apoi intră în hotel, lăsându-ne în parcare.

— Val? întreb eu.

Ezită prelung. Apoi mormăie.

— Of, bine. O să vorbesc cu el.

Mi-o spune mie, nu lui Wade, a cărui față se luminează la auzul acestor cuvinte.

— Trebuie totuși să urc să-mi iau boarfele.

Urcăm amândouă la etajul trei, unde introduc cartela ca să deschid ușa. În timp ce Val se furișează să-și ia rucsacul, eu și

cu Reed rămânem în prag cu Wade, care-mi oferă un sfat nesolicitat.

— Asigură-te că nu se zgârcește cu preludiul. E foarte important. Îți înflăcărează tot trupul tău virgin.

Fac o piruetă către Reed.

— I-ai spus că sunt virgină?!

Wade răspunde în locul lui.

— Nu, East mi-a zis.

Al dracului Easton. Băiatul ăsta chiar nu poate să-și țină gura.

— De asemenea, adaugă Wade cu solemnitate, nu te speria dacă nu ai orgasm prima dată. Vei fi tensionată și vei avea trac. În plus, Reed nu rezistă mai mult de douăzeci de secunde...

— Wade! spune Reed, exasperat.

— Lasă-i în pace! se răstește Val, aruncându-și pe umăr rucsacul. Ar trebui să te preocupe propria tehnică. Din câte am văzut în debaraua școlii, mai ai de muncit.

Wade își duce o mână la inimă, ca și cum ar fi fost înjunghiat.

— Cum îndrăznești, Carrington? Sunt un Romeo modern.

— Romeo moare la final, îi răspunde ea concis.

Mă abțin să nu zâmbesc în timp ce ei dispar pe trepte. Wade chiar are mult de muncă. Val n-o să-i ușureze situația.

Reed și cu mine zâmbim larg și intrăm în camera de hotel, unde ia loc pe pat și-mi face semn să mă așez lângă el.

Emoțiile îmi flutură în stomac.

— Ăă... înghit în sec, apoi îmi dreg glasul. Revin imediat.

Dau buzna în baie înainte ca el să răspundă. Imediat ce rămân singură, mă holbez la propria reflexie, observând roșeața persistentă din obraji. Mă simt stupid. Adică, Reed și cu mine ne-am mai giugiulit și înainte. N-ar trebui să am emoții, dar am. Inspir adânc, apoi caut prin pungă de cadou pe care am ascuns-o sub chiuvetă și îmi ia o grămadă de timp ca să mă pregătesc. Îmi aranjez părul. Îmi fixează curelele de la sutien ca să nu arate strâmb, ci să fie perfect paralele. Mă uit din nou în oglindă și nu pot nega, arăt demential.

Reed e de acord, pentru că imediat ce ies din baie, mormăie:

— Doamne, iubito!

— Mă gândeam să mă schimb în ceva mai puțin confortabil, îi spun cu o voce timidă.

Izbucnește în râs. Și-a dat jos tricoul când eu eram încă la baie, iar acum se ridică în picioare, cu pieptul gol și de-a dreptul superb.

— Îți place? îl întreb timid.

— Mai mult decât atât.

Se îndreaptă spre mine ca un animal înfometat, studiindu-mi corpul cu ochii albaștri până când îmi simt carnea dureros de înfierbântată. Se apropie de mine, e mult mai înalt și mai masiv. Brațele lui puternice mă trag spre el. Mă sărută pe gât.

— Doar ca să știi, îmi șoptește în pielea caldă. Nu trebuie să te îmbraci sexy pentru mine. Ești frumoasă indiferent de ce ai purta.

Își ridică capul și-mi aruncă o privire șmecheră.

— Ești și mai frumoasă când nu porți absolut nimic.

— Nu strica momentul, îl cert. Sunt prea emoționată. Am nevoie să mă simt frumoasă.

— Dar *ești* frumoasă. Și n-ai niciun motiv să ai emoții. Nu trebuie să facem nimic dacă nu vrei.

— Bați în retragere?

— Nici vorbă.

Își plimbă mâna pe pielea mea până ajunge la talie.

— Nimeni și nimic nu mă mai poate opri acum.

Vreau asta atât de mult, încât de-abia mai răsufli. Nu m-am gândit niciodată la prima mea experiență sexuală. N-am avut niciodată fantezii cu petale de trandafiri și lumânări. Nici măcar nu m-am gândit c-o să fie cu cineva pe care-l iubesc, dacă e să fiu cinstită.

— Foarte bine, pentru că nu vreau să mai aștept, îi spun.

— Întinde-te.

Are glasul tensionat în timp ce mă împinge către pat.

Fără niciun cuvânt, mă întind pe spate, cu capul pe perne.

El rămâne la marginea patului. Apoi își dă jos pantalonii.

Nu mai am deloc aer în plămâni când Reed se bagă lângă mine în pat. Își lipește gura de a mea, sărutându-mă moale la început, apoi cu tot mai multă pasiune imediat ce-mi deschid buzele mai mult.

Erecția lui mi se lipește de coapsă, iar ritmul acela nebun al dorinței, pe care l-am auzit toată săptămâna, câtă vreme m-am gândit la noaptea aceasta, acum îmi răsună tot mai tare în cap.

Îmi trece cu limba peste buze, iar gura lui își croiește drum în sus pe obrajii mei. Mâna lui se plimbă pe trupul meu, cartografiind toate dealurile și văile cu egal interes.

Un deget pe sfârc mă-nfioară din vârful degetelor până în coșul pieptului. Un sărut în spatele urechii îmi face tot corpul să tremure de plăcere.

Mi se pare că ne sărutăm ore în șir, până când amândoi rămânem fără suflare și dureros de excitați.

Buzele lui Reed se desprind brusc de ale mele.

— Te iubesc, murmură el.

— Și eu te iubesc.

Îmi apăs gura de a lui din nou și ne oprim din vorbit. Inima îmi bate cu putere. La fel și a lui. Iar mâinile lui tremură în timp ce-și fac drum tot mai jos.

Spre frustrarea mea, nu mă lasă să-l ating. De câte ori întind mâna, mi-o îndepărtează.

— E totul despre tine, îmi șoptește după a treia încercare. Închide ochii și bucură-te de moment, fir-ar!

Și, Doamne, cât mă bucur! Mă bucur de fiecare moment chinuitor. Nu trece mult timp și chiloții mei noi-nouți sunt dați la o parte. Nu mă pot concentra pe nimic altceva decât pe senzațiile incredibile pe care mi le provoacă. M-a mai atins și înainte acolo, în aceleași moduri intime, dar în seara aceasta e altceva. E un început, nu un sfârșit. Fiecare mângâiere, fiecare sărut pe pielea mea e o promisiune. Și nu mai pot aștepta.

Două degete mi se plimbă de-a lungul stomacului până ajung acolo, în interior, iar eu gem în timp ce explodez de

plăcere. Senzațiile mă fac să tremur din miezul trupului. Gura lui o întâlnește pe a mea, înghițindu-mi scâncetele, în timp ce mă mângâie până când termin. Șoldurile mele se arcuiesc pentru a-i primi degetele, iar el mi se alătură.

Nici măcar nu mă lasă să-mi revin. Încă tremur cu sălbăticie când începe din nou, de data asta alunecând între picioarele mele și folosindu-și gura ca să mă aducă în extaz. Mă linge și mă sărută, mă chinuie până nu mai pot. E prea mult, e prea bine. Dar nu e de-ajuns. Scot un geamăt de nerăbdare.

— Reed! îl implor, prinzându-l de umerii lați și trăgându-l deasupra mea.

Greutatea corpului său mă lipește de pat.

— Ești pregătită? șoptește răgușit. Chiar pregătită?

Aprob din cap, fără niciun cuvânt.

Mă lasă pentru un moment, până se caută în buzunare. Se întoarce cu un prezervativ.

Inima mi se oprește.

— Ești bine?

Vocea lui e profundă și liniștitoare.

— Sunt bine, spun și mă-ntind după el. Te iubesc.

Îmi șoptește:

— Și eu te iubesc, apoi mă sărută în același timp în care mă pătrunde.

Amândoi scoatem câte un geamăt, pentru că locul acela pare imposibil de strâmt. Presiunea îmi declanșează o senzație de disconfort, o senzație stranie de deșertăciune.

— Ella, răsuflă el, de parcă pe el l-ar durea.

Când ezită, îmi înfig unghiile în umerii lui și-l îndemn să continue.

— Sunt bine. E totul bine.

— S-ar putea să te doară puțin.

Își împinge șoldurile înainte.

Durerea mă face să tresar, chiar dacă m-am așteptat la asta. Reed se oprește abrupt, privirea lui mă cercetează atent. Broboane de sudoare îi apar pe frunte, iar brațele îi tremură sprijinindu-se, până când corpul meu îi acceptă invazia.

Așteptăm până durerea se diminuează, iar senzația de gol a dispărut și tot ce a rămas e un sentiment de împlinire. Îmi ridic șoldurile, iar el geme.

— E atât de bine! exclamă găuit.

Așa e. Chiar așa e. Apoi începe să se miște și devine și mai bine. Doar la ieșire simt o durere slabă și-mi înfășor picioarele instinctiv în jurul lui. Gemem la unison. Se mișcă și mai rapid. Mușchii spatelui i se încordează sub strânsoarea mea în timp ce intră și iese din mine.

Reed șoptește cât de mult mă iubește. Îl țin strâns cu ambele mâini și expir la fiecare mișcare de-a sa.

Știe exact de ce am nevoie. Îndepărtându-se puțin, își duce mâna între picioarele mele și apasă pe locul care-i cere dureros atenția. În secunda în care o face, simt că iau foc.

Totul încetează să mai existe. Totul în afară de Reed și de senzațiile pe care mi le provoacă.

— Doamne, Ella!

Vocea lui răgușită abia străpunge aura de beatitudine care mă cuprinde.

O ultimă zvâcnire și tremură deasupra mea, cu buzele apăsate de ale mele, cu corpul lipit de al meu.

Simt că-mi ia o veșnicie ca să-mi recapăt ritmul cardiac normal. Reed deja s-a retras și s-a ocupat de prezervativ, apoi s-a întors și m-a tras la pieptul lui. Respiră la fel de greu. Când membrele mele sunt din nou îndeajuns de puternice ca să-mi susțină greutatea, mă ridic pe un cot și zâmbesc la chipul lui plin de satisfacție.

— A fost bine? îl tachinez.

Pufnește.

— Trebuie să elimini cuvântul *bine* din vocabular, iubito. A fost...

— Perfect, completez într-o șoaptă fericită.

Mă ține și mai strâns.

— Perfect, aprobă el.

— Putem s-o mai facem o dată? întreb plină de speranță.

Râsul lui îmi gâdilă fața.

— Am creat un monstru?

— Cred că... da?

Amândoi râdem în timp ce se rostogolește și mă sărută din nou, dar n-o luăm deocamdată de la început. Doar ne sărutăm și apoi ne îmbrățișăm, în timp ce el se joacă în părul meu și-mi mângâie sânii.

— Ești incredibilă, îmi spune.

— Pentru o virgină, adică?

Reed pufnește.

— Nu. *Asta* a fost mai mult decât incredibil. Vorbeam despre numărul de dans. Nu-mi puteam dezlipi privirea de pe tine.

— A fost distractiv, îi mărturisesc. Mai distractiv decât mă așteptam.

— Crezi c-o să rămâi în echipă? Vreau să spun că, dac-o poți suporta pe Jordan, cred c-ar trebui să rămâi. Părei atât de fericită când dansai.

— Chiar *eram* fericită, îmi mușc buza de jos. Dansul e... o călătorie. E activitatea mea preferată din toată lumea. Mereu am...

Mă opresc, ușor rușinată de propriile visuri.

— Ce? insistă.

Expir.

— Mereu am visat că poate într-o bună zi voi lua ore adevărate de dans. Sau mă voi apuca de un antrenament real.

— Există colegii de artă. Ar trebui să te înscrii acolo, îmi spune Reed imediat.

Mă ridic iar într-un cot.

— Chiar crezi asta?

— Da, sigur. Ești talentată, Ella. Ai un dar și ar fi o risipă să renunți și să nu faci nimic în privința asta.

Căldura îmi cuprinde pieptul. În afară de mama, nimeni nu mi-a mai spus că sunt talentată.

— Poate o să fac asta, îi spun, deși mi s-a pus un nod în gât. Apoi îl sărut și îl întreb: Și tu ce vrei să faci?

— Adică?

— Care e visul tău?

Trăsăturile lui i se înăspresc.

— Chiar acum? Visul meu e să nu ajung la închisoare.

Dintr-odată, atmosfera relaxată din hotel s-a tensionat. Rahat! N-ar fi trebuit să zic nimic. Însă în aceste momente perfecte am uitat complet de moartea lui Brooke și de anchetă, și că tot viitorul lui Reed e nesigur.

— Îmi pare rău, șoptesc. Am uitat complet.

— Da, și eu.

Își trece mâna peste șoldul meu gol.

— Cred... dacă n-aș avea acuzațiile astea pe cap... aș vrea să lucrez pentru Atlantic Aviation.

Rămân cu gura căscată.

— Pe bune?

O veselie tâmpă îi luminează fața.

— Să nu îndrăznești să-i spui tatei! îmi ordonă. Ar organiza o paradă.

Chicotesc.

— E în regulă să-i faci pe plac lui Callum, să știi. Câtă vreme îți convine și ție, cui îi pasă?

Îi studiez chipul.

— Ai vrea cu adevărat să te implicii în afacerea familiei?

Reed dă din cap.

— Cred că e fascinant. N-aș vrea să proiectez nimic, dar partea de business din spatele companiei mi se pare mișto. Probabil mi-aș lua o diplomă în management.

Trăsăturile i se încordează din nou.

— Dar nimic din toate astea nu reprezintă o opțiune. Nu și dacă...

Nu și dacă e găsit vinovat de uciderea lui Brooke.

Nu și dacă ajunge la închisoare.

Mă forțez să înlătur gândurile astea. Vreau să mă concentrez la lucrurile cu adevărat optimiste. Precum fericirea pe care o simt acum, când sunt cu Reed, și senzația uimitoare pe care am avut-o când m-a pătruns. Așa că mă sui pe el și închei conversația, lipindu-mi buzele de ale lui.

— Runda a doua? mă tachinează.

— Runda a doua, confirm.

Și o luăm de la capăt.

Capitolul 22

Reed

— Pari a fi bine dispus, observă Easton duminică dimineața.

Îl însoțesc pe terasă.

— Smoothie? îl întreb, îndreptând sticla în direcția lui.

Zice că vrea și i-o pasez.

— Nu mă pot plânge.

Încerc să nu zâmbesc, dar eșuez, iar modul în care fratele meu își dă ochii peste cap îmi spune că-mi poate citi satisfacția de pe față. Dar nu-mi pasă, pentru că între acuzațiile de omor și eforturile lui Steve de a deveni tatăl anului, lucrurile între mine și Ella au fost intense. După weekendul acesta, suntem din nou pe drumul cel bun. Nimic nu-mi va strica buna dispoziție azi.

Dacă Steve se întreabă cumva, ar trebui să știe că am respectat-o zdravăn pe fiică-sa. De trei ori.

— Mișto tricou, îi spun lui East. Din ce pubelă l-ai pescuit? Se trage de tricoul jerpelit.

— L-am purtat când am vânat crabi acum trei veri.

— Asta era când Gideon a fost mușcat de boașe?

Era vara dinainte ca mama să moară. Am mers până în Outer Banks cu familia și am căutat crabi.

Easton izbucnește în râs.

— Rahat! Am și uitat că s-a întâmplat asta. A umblat cu o mână între picioare timp de o lună.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva?

Încă nu-mi dau seama cum a sărit crabul din găleată și a aterizat în poala lui Gid, dar țipătul lui de durere i-a făcut pe toți pescărușii din zonă să-și ia zborul terorizați.

— Nu știu. Poate că Sav face voodoo și s-a lipit blestemul de el.

East se ține cu o mână de burtă și cu cealaltă își șterge lacrimile.

— Abia începuseră relația.

— A fost mereu măgar cu ea.

— Adevărat.

Relația lui Gid cu Sav n-a avut niciodată vreun sens și s-a stins într-un mod spectaculos. N-o pot învinui pe fata aia că se poartă atât de urât cu noi.

— Deci Wade și cu Val sunt din nou împreună? întrebă East curios.

— Păi, tu ai ajuns până la urmă să-ți iei cameră, așa că tu să-mi spui.

— Eu cred că sunt împreună.

— De ce-ți pasă? Voiai să încerci ceva cu ea?

Scutură din cap.

— Nu. Am pus ochii pe altă tipă.

— A, da?

Asta mă surprinde, de vreme ce East niciodată nu s-a implicat în vreo relație. Pare genul de tip care vrea să le încerce pe toate din liceu.

— Cine e?

Ridică din umeri, prefăcându-se concentrat la smoothie-ul lui.

— Nici măcar un indiciu nu primesc?

— Încă mă gândesc la opțiunile mele.

Precauția lui atipică îmi atrage atenția.

— Ești Easton Royal. Ai toate opțiunile din lume.

— În mod șocant, sunt câțiva oameni care nu subscriu la această teorie. Se înșală, desigur, dar ce poți să le faci?

Rânjește și dă pe gât restul băuturii.

— O asmut pe Ella pe tine. Nu poți să-i ascunzi nimic.

Pufnește.

— Nici tu.

— Cine vrea asta?

Orice replică de-a lui East e anulată de apariția tatei în prag.

— Salut, tată! îmi ridic băutura. Luăm micul dejun...

Veselia îmi pierde când îi văd expresia sumbră pe față.

— Ce s-a întâmplat?

— Halston e aici și vrea să te vadă. Acum!

Căcat! Duminică dimineața?

Nu mă obolesc să mă uit la East, care probabil s-a încruntat. Cu o mutră rece trec pe lângă tata.

— Despre ce-i vorba?

Aș prefera să știu cu ce am de-a face, dar tata scutură din cap.

— Nu știu. Orice ar fi, avem noi grijă.

Asta înseamnă că Grier nu i-a spus nimic. Super!

În birou, Grier e deja așezat pe fotoliu. În față are un teanc de hârtii de vreo cinci centimetri înălțime.

— Salut, fiule! îmi spune.

E duminică și el nu e la biserică. Țsta e primul semnal de alarmă. Toți în afară de cei mai răi oameni merg la biserică pe-aici. Când mama era în viață, mergeam tot timpul. După ce am îngropat-o, tata nu ne-a mai obligat niciodată. Care era rostul? Dumnezeu nu l-a salvat pe singurul Royal vrednic de mântuire, așa că noi nu aveam mari speranțe.

— Bună dimineața, domnule! Nu știam că avocații lucrează duminica.

— Am trecut pe la birou aseară să mai verific cazul și am găsit corespondența de la procurori. Am petrecut toată noaptea citind-o și am decis c-ar trebui să trec pe-aici în dimineața aceasta. Mai bine stai jos.

Îmi aruncă un zâmbet moale și-mi face semn către scaunul cu mânere din fața lui. Observ că nici nu poartă costum, ci niște pantaloni sport și o cămașă cu nasturii descheiați. Țsta e al doilea semnal de alarmă. Se duce totul dracului.

Încordat, mă așez.

— Nu cred c-o să-mi placă ce aveți de spus.

— Nu, nici eu nu cred, dar o să mă asculți foarte atent.

Arată spre teancul de hârtii.

— În ultimele săptămâni, procurorii și polițiștii din Bayview au luat declarații de la colegii tăi, prieteni, cunoștințe și dușmani.

Mă mănâncă degetele să iau hârtiile alea și să le arunc în șemineu.

— Aveți copii după actele astea? E normal?

Mă întind să le iau, dar el scutură capul până mă sprijin la loc de spătar.

— Da, conform drepturilor tale garantate de constituție, ai acces la toate informațiile la care au și ei, cu excepția unor documente pe care Curtea le consideră necesare doar avocatului. Declarațiile de la martori ne sunt puse la dispoziție ca să ne putem pregăti apărarea. Ultimul lucru pe care și-l doresc procurorii e să scăpăm de acuzații pentru că nu ne-au oferit dovezile necesare înainte de proces.

Printre bătăile puternice ale inimii, îl întreb:

— Și asta e bine, nu?

Grier continuă ca și când nu m-ar fi auzit:

— E, de asemenea, un mod bun de a ne arăta dacă au dovezi foarte puternice sau foarte slabe.

Degetele mi se încleștează pe genunchi.

— Și, judecând după expresia dumneavoastră, se pare că au dovezi clare, nu?

— De ce nu citești declarațiile și-mi spui tu ce crezi? Asta e de la Rodney Harland al Treilea.

— Habar n-am cine e.

Ceva mai relaxat, îmi frec palmele de pantaloni.

— Porecla: Harvey.

— Tot nu-mi sună cunoscut. Poate că interoghează oameni care nici nu mă cunosc.

Sună ridicol când spun asta cu voce tare. Grier nici măcar nu-și ridică privirea din hârtii.

— Harvey al Treilea are un metru optzeci, dar îi place să se laude că are un metru nouăzeci. E mai degrabă gras decât lungan, dar din cauza masivității sale nimeni nu-l contrazice. Are nasul spart și tendința să vorbească peltic.

— Stai așa, are păr șaten și creț?

Îmi amintesc de un tip de la luptele de la docuri care se potrivește descrierii. Nu intră în ring prea des, pentru că, în ciuda mărimii sale remarcabile, urăște să încaseze lovituri. Se ferește și fuge.

Grier ridică privirea din hârtii.

— Deci îl știi.

Aprob.

— Harvey și cu mine ne-am luptat de vreo două ori.

Ce putea zice Harvey? Era implicat până în urechile lui micuțe în treaba asta.

— Harvey spune că te luptai regulat în zona industrială, de obicei între docurile opt și nouă. Acesta e locul tău preferat pentru că tatăl unuia dintre luptători e șef pe-acolo.

— Tatăl lui Will Kendall e administratorul docului, confirm eu, simțindu-mă mai încrezător.

Fiecare tip de acolo se luptă fiindcă așa vrea. Bătăile între persoane care-și dau consimțământul nu sunt ilegale.

— Nu-i pasă că folosim zona.

Grier ia de pe masă stiloul lui strălucitor.

— Când ai început să te lupți?

— Acum doi ani.

Înainte de moartea mamei, când depresia ei scăpase de sub control și aveam nevoie de un mod de a defula care n-o privea pe ea.

Notează ceva.

— Cum ai aflat de lupte?

— Nu știu. La vestiare?

— Și cât de des mergeai acolo?

Oftez și mă ciupesc de nas.

— Credeam că am mai vorbit despre asta.

Luptele au fost primul subiect de discuție când m-am întâlnit cu Grier pentru prima dată pentru problema cu omorul – acuzație de care crezusem în mod eronat că voi scăpa pentru că nu eu l-am săvârșit.

— Atunci n-o să te deranjeze dacă mai trecem o dată prin asta, spune Grier implacabil.

Stiloul lui stă fix în așteptare.

Sec, îi recit răspunsurile:

— De obicei, mergeam după meciurile de fotbal. Ne luptam, apoi mergeam la vreo petrecere.

— Harvey spune că erai unul dintre participanții regulați. Te băteau cu câte doi-trei băieți. Niciuna dintre lupte nu dura mai mult de zece minute. De obicei îl luai cu tine pe Easton.

„Easton e un căcănar”, potrivit lui Harvey. Iar tu ești un „măgar arogant”.

Grier își coboară ușor ochelarii și mă privește pe deasupra lor.

— După spusele lui, nu ale mele.

— Harvey e un turnător și-l ia plânsul și dacă te uiți urât la el, îi spun plat.

Grier își arcuieste sprâncenele pentru o secundă, apoi își așază ochelarii la loc.

— Întrebare: „Cum părea domnul Royal în timpul luptelor?” Răspuns: „De obicei se prefăcea că e calm”.

— *Se prefăcea? Eram calm.* Era o bătaie la docuri. Nu avea nicio miză. Nu era nimic palpitant.

— „De obicei se prefăcea a fi calm, dar, dacă ziceai ceva de maică-sa, o lua razna. Acum un an, nu mai știu care tip a făcut-o pe maică-sa târfă. L-a bătut atât de tare că bietul căcăcios a trebuit să se ducă direct la spital. Royal n-a mai fost primit după asta. I-a rupt falca băiatului și i-a spart arcada.”

Întrebare: „Și nu s-a mai luptat niciodată?” Răspuns: „Nu. S-a întors șase săptămâni mai târziu. Will Kendall controla accesul la docuri și ne-a anunțat că Royal o să revină. Am căzut cu toții de acord. Probabil l-a plătit pe Kendall”.

Mă uit în pământ ca să nu-mi citească Grier vinovăția din ochi. Chiar l-am mituit pe Kendall. Copilul voia un motor nou pentru Pontiacul lui GTO, care l-ar fi costat două miare. I-am dat banii, apoi am intrat înapoi în lupte.

— N-ai nimic de spus? insistă Grier.

Îmi înghit nodul din gât, încerc să ridic nepăsător din umeri.

– Da, e totul adevărat.

Grier mai notează ceva.

– Că tot vorbim de lupte declanșate din cauza mamei...

Face o pauză și mai ia un document.

– Fălcile fracturate par a fi un hobby pentru tine.

Strâng din dinți și mă uit împietrit la avocat. Știu ce urmează.

– Austin McCord, nouăsprezece ani, încă se plânge că are probleme cu falca. A trebuit să mănânce doar hrană moale vreme de șase luni după ce i-au cusut gura. A avut nevoie de două implanturi dentare și până în ziua de azi îi e greu să mănânce hrană solidă. Întrebat despre cauza leziunii, domnul McCord – Grier scutură puțin documentul –, și-a ținut gura închisă, scuză-mi calamburul, dar cel puțin un prieten de-al lui a explicat că McCord a intrat într-o altercație cu Reed Royal, de pe urma căreia s-a ales cu leziuni serioase la nivelul feței.

– De ce mai citești chestiile astea? Ai ajuns la o înțelegere cu familia McCord și ai spus că e confidențială.

Conform înțelegerii, tata a deschis un cont ca să-i acopere taxele școlare lui McCord pentru o perioadă de patru ani la Universitatea Duke. O privire scurtă aruncată tatălui meu îmi dezvăluie panica sa reală. Are gura strânsă și ochii injectați, ca și cum n-ar fi dormit de zile întregi.

– Confidențialitatea acelor înțelegeri e anulată în cazuri de omor. Declarația lui McCord poate fi folosită împotriva ta.

Cuvintele lui Grier îmi atrag atenția înapoi către el.

— Și-a căutat-o.

— Din nou, pentru că a vorbit urât de mama ta.

Ce căcat mai e și ăsta? Ca și cum Grier ar sta cu mâinile-n sân dacă ar zice cineva ceva de mă-sa.

— Vrei să-mi spui că un bărbat nu trebuie să apere onoarea mamei sale? Oricare jurat ar înțelege asta.

Niciun bărbat din Sud n-ar accepta genul ăsta de insultă.

E unul dintre motivele pentru care familia McCord a acceptat înțelegerea. Știau că, dacă ar fi insistat cu acuzațiile, n-ar fi ajuns nicăieri, mai ales împotriva familiei mele. Nu poți s-o faci pe mama cuiva „târfă drogată” și să scapi nebătut. Trăsăturile lui Grier se tensionează.

— Dacă aș fi știut că ești angajat în activități dezonorante la un asemenea nivel, nu i-aș fi sugerat tatălui tău să rezolvăm amiabil problema asta, sub formă financiară. Aș fi sugerat liceul militar.

— Ah, a ta era ideea? Pentru că tata mereu ne amenință cu asta de câte ori nu-i place ce facem. Cred că-ți pot mulțumi ție pentru asta, îi spun pe un ton sarcastic.

— Reed! intervine tata din locul lui de lângă bibliotecă.

E primul lucru pe care l-a spus de când suntem aici, dar i-am urmărit expresia feței, care devine din ce în ce mai sumbră.

Grier se holbează la mine.

— Suntem în aceeași echipă. Nu cu mine trebuie să te lupți, băiete.

— Nu-mi spune *băiete*, îi zic, sprijinindu-mi brațele pe genunchi.

— De ce? O să-mi muți și mie falca?

Privirea îi cade pe mâinile mele strânse în pumni.

— Unde vrei să ajungi cu asta? mormăi.

— Ce vreau eu să spun e că...

Un sunet moale îl întrerupe.

— Ține-ți ideea.

Grier se întinde după telefonul subțire de pe birou și verifică ecranul. Apoi se încruntă.

— Scuză-mă. Trebuie să răspund.

Eu și cu tata facem un schimb de priviri îngrijorate, în timp ce avocatul iese pe hol. De vreme ce închide ușa după el, niciunul dintre noi nu aude ce spune.

— Declarațiile astea sunt nasoale, spun sec.

Tata aprobă sumbru.

— Da. Sunt.

— Fac să pară că sunt un psihopat.

Mă copleșește o senzație de neputință.

— E un mare rahat. Și ce dacă-mi place să mă lupt? Sunt oameni care din asta își câștigă traiul. Box, lupte marțiale mixte, wrestling – nu vezi pe nimeni să-i acuze *pe ei* că sunt niște maniaci cu poftă de sânge.

— Știu.

Vocea tatei e ciudat de blândă.

— Dar nu e vorba doar de lupte, Reed. Ești temperamental.

Tu...

Se oprește când ușa se deschide și intră Grier.

— Am vorbit cu procurorul districtual adjunct, spune Grier pe un ton pe care nu-l pot descifra.

Derutat, poate?

— Au sosit rezultatele autopsiei lui Brooke în această dimineață.

Eu și tata ne îndreptăm de spate.

— Testul ADN al copilului? întreb încet.

Grier dă din cap.

Trag o gură de aer.

— Cine e tatăl?

Brusc... Mi-e frică.. Știu că nu există nicio șansă ca eu să fiu tatăl copilului, dar dacă cineva a măsluit rezultatele? Dacă Grier își deschide gura și mă anunță că...

— Tu ești.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama că nu cu mine vorbește.

I se adresează tatei.

Capitolul 23

Reed

În birou se așterne tăcerea. Tata se holbează la avocat. Eu mă holbez la tata.

— Cum adică, e *al meu*?

Privirea chinuită a tatei e ațintită către Grier.

— Nu e posibil. Mi-am făcut...

Vasectomie, termin eu în gând. Când Brooke și-a anunțat sarcina, tata știa că n-avea cum să fie copilul lui, pentru că și-a făcut operația după ce mama i-a născut pe gemeni. Iar eu am fost sigur că nu putea fi al meu, pentru că nu mă culcasem cu Brooke de mai bine de o jumătate de an.

Se pare că doar unul dintre noi avea dreptate.

— Testul o confirmă, răspunse Grier. Tu ești tatăl, Callum.

Tata înghite cu zgomot. Privirea îi alunecă în gol pentru un moment.

— Tată? îl întreb cu ezitare.

Se uită în tavan ca și cum ar fi prea dureros pentru el să mă privească. Falca i se încordează, apoi oftează.

— Credeam că mă minte. Nu știa că mi-am făcut vasectomie, și credeam...

Încă un oftat.

— Eram sigur că e al altcuiva.

Da. A decis că e *al meu*. Dar nu-l pot învinovăți pentru c-a ajuns la concluzia asta. Știa de mine și de Brooke, așa că în mod natural s-a gândit și la această variantă. Se pare că nu i-a trecut deloc prin cap c-ar putea fi *al lui*.

Mă cuprinde mila. Cu toate că tata a urât-o pe Brooke, ar fi fost un tată bun pentru copilul ei. Pierderea pare să-l clatine.

Trage aer adânc în piept înainte să privească spre mine.

— Eu, hm, ai nevoie de mine aici sau poți să te ocupi tu de restul ședinței?

— Mă ocup eu, îi răspund răgușit, pentru că e evident că nu se poate ocupa de nimic în starea asta.

Tata dă din cap.

— Bine. Să mă chemi dacă ai nevoie de ceva.

Picioarele par că-i tremură când iese din încăpere.

Urmează un moment de tăcere, apoi Grier vorbește.

— Ești pregătit să continuăm?

Dau ușor din cap că da.

— Bine. Să vorbim despre Ella O'Halloran.

Scotocește prin mormanul fără sfârșit de hârtii nenorocite și scoate un alt teanc.

— Ella O'Halloran, cunoscută anterior ca Ella Harper, e o fugară în vârstă de șaptesprezece ani, găsită într-un club de striptease din Tennessee acum trei luni, mințind că are treizeci și cinci de ani.

Au trecut doar trei luni? Simt de parcă Ella face parte din viața mea dintotdeauna. Furia începe să-mi bubuie în tâmples.

— Nu vorbi despre ea.

— Trebuie să vorbesc despre ea. Face parte din cazul ăsta, fie că-ți place sau nu. De fapt, Harvey mi-a spus că ai adus-o și pe ea la câteva dintre lupte. Nu părea afectată de vederea sângelui.

— Unde vrei să ajungi cu asta? Îi repet, scrâșnind din dinți.

— Haide să vedem câteva declarații, ce zici?

Ia o foaie și mi-o întinde.

— Asta e a lui Jordan Carrington.

— Jordan Carrington o urăște de moarte pe Ella.

Grier îmi ignoră din nou comentariul.

— „Am invitat-o pe Ella la preselecțiile pentru echipa de dans. A venit purtând doar un sutien și chiloți tanga, ținând prin sala de sport. Nu are pic de rușine și nicio valoare morală. E o rușine. Dar se pare că lui Reed îi place asta. N-a fost niciodată așa, apoi a apărut ea. Înainte era un băiat decent, dar ea scoate tot ce e mai rău din el. De câte ori e în preajmă, el devine extrem de rău.”

— Prostii mai mari n-am auzit în viața mea. Jordan a legat o boboacă de zidurile liceului și tot *eu* sunt cel rău? Ella nu m-a schimbat cu nimic.

— Așadar, îmi spui că ai fost predispus la comportament violent chiar și înainte să apară Ella?

— Îmi pui cuvinte în gură, șuier.

Râde aspru.

— Asta e o nimica toată pe lângă procesul în sine.

Aruncă declarația lui Jordan și ia alta.

— Asta e a lui Abigail Wentworth. Aparent, erați împreună până când ai rănit-o. Întrebare: „Ce simți în legătură cu Reed?” Răspuns: „M-a rănit. M-a rănit foarte tare”.

— Nu m-am atins de ea niciodată, îi spun mânios.

— Întrebare: „Cum te-a rănit?” Răspuns: „Nu pot vorbi despre asta. E mult prea dureros”.

Tâșnesc din scaun, dar Grier nu renunță.

— „Interviul a fost abandonat pentru că interviuata a fost prea tulburată și nu se putea calma. Va trebui să revenim.”

Prind spătarul scaunului și-l strâng cu putere.

— M-am despărțit de ea. Am fost împreună până când nu m-a mai interesat și apoi m-am despărțit de ea. N-am rănit-o fizic. Dacă i-am rănit sentimentele, îmi pare rău pentru asta, dar nu cred că e prea tristă, pentru că și-a pus-o cu frate-meu luna trecută.

Sprânceana stângă a lui Grier se ridică din nou. Simt nevoia să-l lipesc de perete și să i-o rad.

— Excelent! Jurații sigur vor vrea să audă despre frații tăi devianți.

— Ce-i cu ei?

Flutură alte pagini în fața mea.

— Mai am vreo zece alte declarații aici care spun că doi dintre ei ies cu aceeași față.

— Ce-are a face asta?

— Arată în ce fel de casă ați crescut. Arată că ești un puști privilegiat care mereu intră în belele. Iar tatăl tău curăță după tine plătindu-i pe oameni.

— Eu lovesc în fălci, nu în femei.

— Ești singura persoană care apare pe camere intrând în clădire în noaptea morții lui Brooke Davidson. Asta arată că există o posibilitate. Era gravidă...

— Iar copilul nu era al meu! protestez. Era al tatei.

— Da, dar tu încă întrețineai relații sexuale cu ea, așa cum va depune mărturie Dinah O'Halloran. Asta înseamnă că ai avut motiv. ADN-ul tău a fost găsit sub unghiile ei, sugerând că a avut loc o altercație. Pansamentul de pe coaste a fost proaspăt aplicat în acea seară. Te aprinzi repede și devii violent, mai ales când o femeie din viața ta e agresată verbal. Familia ta nu are, dacă o pot cita pe domnișoara Carrington, rușine și valori morale. Nu e atât de riscant să presupui că ai ucis pe cineva dacă te-ai simțit amenințat. Țăsta ar fi mobilul. În cele din urmă, n-ai niciun alibi.

Când aveam patru sau cinci ani, Gideon m-a împins în piscină. La acea vreme, nu știam încă să înot, ceea ce e periculos când locuiești la malul oceanului. Mă certam cu mama pentru că nu voiam să intru în apă, așa că Gideon m-a luat pe sus și m-a aruncat în piscină. Apa mi-a năvălit peste cap și mi-a intrat în urechi. M-am zbătut ca un pește neputincios și prost pe uscat, crezând că nu voi mai ieși la suprafață niciodată. Probabil aș fi crescut cu frică de apă dacă Gideon nu m-ar fi împins de la spate până când am învățat că apa nu mă va omorî. Dar încă țin minte senzația aceea de frică și de disperare.

Așa mă simt acum. Speriat și disperat. O transpirație rece îmi șiroiește de pe ceafă în vreme ce Grier apucă o altă hârtie.

— Acesta e un acord prin care-ți recunoști vinovăția, îmi spune încet, ca și când ar simți cât de mult m-a agitat. Am lucrat la el împreună cu procurorul. Pledezi pentru ucidere din culpă. Sentința e de douăzeci de ani.

De data asta nu mai prind spătarul scaunului din furie, ci din neputință.

— Procurorul va recomanda zece ani. Și dacă te porți frumos, fără bătăi, fără altercații de orice natură, ai putea ieși în cinci ani.

Gâtlejul mi-e uscat și îmi simt limba de trei ori mai mare. Mă forțez să vorbesc.

— Și dacă nu pledez vinovat?

— Sunt vreo cincisprezece state care au abolit pedeapsa cu moartea.

Face o pauză.

— Carolina de Nord nu e unul dintre ele.

Capitolul 24

Ella

Tocmai am terminat de luat cina cu Steve când îmi bipăie telefonul. E un mesaj de la Reed. Mă forțez să nu iau telefonul ca să-l citesc, dar știu că nu pot face asta de față cu Steve. N-are nici cea mai vagă idee că am petrecut seara de vineri (și mare parte din ziua de sâmbătă) în pat cu Reed și nu vreau să mă dau de gol.

— N-ai de gând să verifici? mă întreabă Steve în timp ce-și așază șervețelul.

Nu mai e nimic la el în farfurie. În săptămâna care a trecut și în care am trăit cu el, am descoperit că Steve e un devorator de mâncare.

— Mai târziu, îi răspund absentă. E probabil doar Val.

Aprobă.

— E o fată bună.

Nu cred că el și cu Val au schimbat mai mult de zece vorbe, dar, dacă el e de acord cu ea, nu pot decât să mă bucur. Știm cu toții că nu e deloc de acord cu Reed.

Privirea îmi cade din nou asupra telefonului. Voință. Am nevoie de voință.

Dar mor să văd ce spune mesajul. Nu l-am văzut pe Reed la școală astăzi, nici măcar la prânz. Știu că a fost acolo, pentru că nu mai e în detenție, și l-am zărit pentru o clipă pe terenul

de fotbal american. Cred că mă evită, dar nu înțeleg de ce. Când l-am întrebat pe Easton despre asta, a ridicat din umeri și mi-a răspuns „Meciurile decisive”.

De parcă asta ar explica de ce Reed nu m-a sunat și nu mi-a scris de sâmbătă seara. Înțeleg că echipa e concentrată pe câștigarea campionatului, dar Reed n-a lăsat niciodată fotbalul să-l distragă de la relația noastră.

O parte minusculă și nesigură din mine se întreabă dacă nu cumva nu s-a simțit la fel de bine cu mine cum m-am simțit eu cu el. Dar asta *nu poate* fi adevărat. Știi când un tip mă place, iar Reed părea să mă placă foarte, foarte, foarte mult weekendul trecut.

Deci trebuie că e altceva. Sigur e altceva.

— Te superi dacă mă duc în cameră? întreb brusc, apoi mă blestem că am părut atât de nerăbdătoare să scap de el.

În ultimul timp, m-am înțeles bine cu Steve. În continuare nu vrea să mă văd cu Reed, dar cred că e fericit că fac parte din echipa de dans acum și s-a purtat foarte frumos cu mine de când m-am întors de la Gibson. Nu vreau să stric această legătură fragilă pe care o construim recunoscând că-l mint în legătură cu Reed.

— Teme? mă întreabă chicotind.

— Tone, îl mint. Și toate pe mâine.

— În regulă, du-te și termină-le. Mă găsești sus dacă ai nevoie de ceva.

Încerc să mă comport cât se poate de firesc când mă ridic de la masă. Abia când ajung pe hol o iau la fugă. În cameră, mă uit cu disperare la telefon.

Pot să te văd diseară?

Pulsul mi-o ia razna. Dumnezeule! Da. Sigur că vreau să-l văd diseară. Nu doar pentru că mi-e dor de el, ci și pentru că vreau să știu de ce mă evită.

Dar regulile lui Steve sunt foarte clare când vine vorba de Reed. Adică nu am voie să-l văd pe Reed în afara școlii. Niciodată.

Da! Dar cum? S nu mă lasă să vin la tine. Și stingerea e la 10.

Răspunsul lui Reed mă face să ridic mirată din sprâncene.

M-am gândit deja la ceva. Spune-i că ai o întâlnire diseară.

Derutată, mă grăbesc la baie și pornesc toate robinetele înainte să-l sun pe Reed. Sper ca zgomotul apei să-mi acopere vocea în caz că Steve trece pe lângă camera mea.

— Cu cine am întâlnire? șuier imediat ce Reed răspunde.

— Wade, îmi răspunde. Dar nu-ți face griji, nu e o întâlnire adevărată.

Mă-ncrunt.

— Deci vrei să-i spun lui Steve că ies cu Wade în seara asta?

— Da. N-ar trebui să fie vreo problemă, nu? Adică ți-a spus că nu poți ieși cu *mine*. Nu că n-ai voie să ieși *cu nimeni*.

Adevărat.

— Bine, îi răspund încet, întrebându-mă dacă pot s-o rezolv cumva. Să fac șmecheria cu psihologia inversă?

Reed pufnește în răs.

— Nu, pe bune, e genial. Îi spun că m-a invitat în oraș altcineva și că nu vreau să ies, pentru că nu vreau să trec peste el și așa mai departe.

Zâmbesc reflexiei mele din oglinda băii.

— Pun pariu că mă va implora să ies cu Wade.

— Malefic. Îmi place.

Reed chicotește din nou.

— Scrie-mi dacă-ți iese. Wade te poate lua pe la șapte. Te lasă la mine și apoi te duce înapoi la hotel înainte de stingere.

— Și lui Wade ce-i iese de-aici? întreb suspicioasă.

Când Reed ezită, îmi dau seama că am dreptate să fiu sceptică.

— O, nu. Ce i-ai promis?

— Pe Val, recunoaște Reed. I-am spus c-o să vorbești cu ea să-l ierte.

Îmi reprim un oftat.

— Nu știi dacă e posibil.

— S-au combinat weekendul ăsta, îmi atrage atenția.

— Da, și apoi s-a simțit tare prost. În cuvintele ei: *Sunt o proastă, o proastă!* Nu vrea să fie doar una dintre gagicile lui Wade.

— Nu e, mă asigură. Pe bune, nu l-am văzut pe Wade Carlisle *niciodată* bătându-și capul cu o tipă. Chiar o place.

— O spui doar ca să ne vedem în seara asta?

— Nici vorbă. Spun adevărul, iubito. Știi că n-aș face-o să sufere pe prietena ta cea mai bună. Wade vrea să îndrepte

lucrurile. Se simte ca naiba pentru felul în care s-a purtat cu ea.

Mă sprijin de masa de toaletă și-mi dau o șuviță de păr după ureche.

— Lasă-mă s-o sun, să văd dacă e dispusă să vorbească cu el. Dacă refuză, atunci trebuie să-i respectăm alegerea.

Chiar dacă asta înseamnă că Wade nu se mai bagă. Dar tot sper c-o să ne ajute, chiar dacă Val iese din ecuație.

Tonul lui Reed devine serios.

— Încearcă să rezolvi, iubito. Eu... face o pauză. Chiar am nevoie să te văd.

Îmi sună în cap o alarmă imediat după ce închide. Vrea să se despartă de mine?

Nu, sigur că nu. Ar fi o nebunie.

Dar atunci de ce părea atât de mohorât? Și de ce n-a încercat să mă caute la școală astăzi?

Îmi alung temerile și o sun pe Val.

*

Val e de acord. Sunt șocată de cât de dispusă e să vorbească cu Wade, dar probabil nu regretă atât de mult cele întâmplate weekendul trecut pe cât mi-a dat de înțeles la școală.

Acum trebuie doar să rezolv cu Steve și nu pierd vremea. Mă plimb pe lângă camera pe care o folosește drept birou, mergând intenționat foarte, foarte lent și prefăcându-mă că vorbesc la telefon.

— Nu sunt pregătită pentru asta, spun cu voce tare. Bleah!
închid acum. Pe mai târziu, Val!

Apoi scot cel mai mare și mai exagerat oftat.

Imediat, sunetul îl ademenește pe Steve afară din birou.

— Totul în regulă? mă întreabă îngrijorat.

— Da, mormăi. Val e cam nebună.

Un zâmbet îi flutură pe buze.

— Păi de ce?

— Vrea să...

Fac intenționat o pauză. Apoi mormăi din nou.

— Nimic. Lasă. Mă duc până în bucătărie. Mi-e sete.

Steve chicotește și mă urmează până jos, ceea ce și speram.

— Poți vorbi cu mine, să știi. Sunt tatăl tău – sunt destul de înțelept. Chiar foarte înțelept.

Îmi dau ochii peste cap.

— Acum parcă ai fi Val. Încearcă să-mi împărtășească și ea din „înțelepciunea” ei.

Desenez niște ghilimele în aer.

— Înțeleg. Cu privire la ce?

— Treburi despre băieți, bine?

Mă îndrept spre frigider și iau o sticlă de apă.

— Nu vrei să știi.

Mijește de îndată ochii.

— Nu te mai vezi cu Reed?

A făcut-o să pară o întrebare, dar știm amândoi că era un ordin.

— Nu. S-a terminat.

Îmi încleștez fălcile.

— Mulțumită ție.

— Ella...

— În fine, Steve. Înțeleg. Nu vrei să mă văd cu Reed. Nu mă văd. Ai câștigat, bine?

Expiră frustrat.

— Nu e o chestiune de câștigat sau de pierdut. Vreau doar să te protejez.

Își sprijină ambele mâini de blatul de granit.

— Băiatul ăla riscă să ajungă la închisoare, Ella. Nu e ceva de ignorat.

— În fine, mormăi din nou.

Apoi îmi îndrept umerii și mă uit sfidător la el.

— Dar dacă ies cu fundașul liceului? Pun pariu că ți-ar plăcea asta, nu?

Scot un sunet de dezgust.

— Normal că ți-ar plăcea, pentru că nu e Reed.

Clipește.

— Nu înțeleg.

— Wade Carlisle m-a invitat la film diseară, îi spun sumbru. Pentru asta mă certam cu Val. Crede c-ar trebui să ies cu el, dar eu nu vreau.

Steve își încruntă fruntea. Privirea îi devine meditativă, apoi rece.

— Nu vrei, repetă el.

— Da, am spus nu!

Trântesc sticla de apă de blat.

— Încă-mi place de Reed, dacă nu ți-ai dat seama.

Privirea lui calculată devine mai aprinsă.

— Uneori cel mai bun mod de a trece peste cineva e să ieși cu altcineva.

— Foarte bun sfat, ridic din umeri. Păcat că n-o să fac asta. Nu mă interesează Wade Carlisle.

— De ce nu? E din familie bună. Face parte din echipa școlii.

Steve ridică din sprânceană.

— Nu e urmărit pentru omor.

E o târfă masculină. Îl interesează prietena mea cea mai bună. E cel mai bun prieten al lui Reed.

Există un milion de motive pentru care n-ar trebui să ies cu Wade, dar, de dragul lui Steve, mă prefac că iau în considerare ideea.

— Da, presupun. Dar nu-l cunosc prea bine.

— Nu asta e rostul unei întâlniri? îmi răspunde. Să ajungeți să vă cunoașteți?

Steve își împreunează mâinile și își încrucișează degetele.

— Cred că ar trebui să ieși.

— De când? îl provoc. Nu vrei să ies la întâlniri, nu ți minte?

— Nu, nu vreau să ieși cu Reed, mă corectează. Uite, Ella. Îi iubesc pe băieții Royal până la moarte – sunt nașul lor, pentru numele lui Dumnezeu! –, dar au luat-o razna de când a murit mama lor. Nu sunt sănătoși la cap și nu cred c-ar fi o influență bună pentru tine, înțelegi?

Îi arunc o privire sfidătoare.

— Și, deși nu cred că trebuie să fii într-o relație serioasă la vârsta ta, aș prefera să vezi ce se află și dincolo de Reed înainte să-ți declari iubirea eternă pentru el, îmi spune Steve sec.

Tot nu-i răspund.

— Wade Carlisle... Ziceai că vrea să te scoată la un film?

Dau din cap șovăitor.

— Diseară?

Aprob din nou.

Steve îmi răspunde dând din cap.

— Câtă vreme te întorci acasă la unsprezece, n-am nimic împotriva.

A, e unsprezece acum? Amuzant cum stingerea era la ora zece când eram cu Reed. *Sunt* cu Reed. Suntem în continuare împreună, fir-ar! Doar Steve nu știe asta.

— Nu știu... mimez din nou ezitarea.

— Gândește-te, mă încurajează în timp ce se îndreaptă spre ieșire. Dacă iei o decizie, dă-mi de veste.

Aștept până când iese din cameră și zâmbesc. Mă abțin foarte tare să nu dansez de fericire. În schimb, îmi scot telefonul și-i scriu lui Reed.

A funcționat. Spune-i lui W să fie aici la 7.

Capitolul 25

Ella

La șapte fix, majordomul sună la apartamentul nostru pentru a ne anunța că Wade Carlisle a ajuns.

— Lasă-l să urce, spune Steve la telefon, apoi închide și-mi complimentează îmbrăcămintea aleasă pentru „întâlnire”.

Am decis să mă îmbrac cuminte, așa că port blugi mulați, o bluză largă gri și ghete negre fără toc. Am părul despletit, prins la spate cu două agrafe verzi. Arăt greșos de drăguț.

În mod evident, Steve e de acord.

— Arăți foarte bine.

— Mulțumesc.

Mă prefac că mă joc agitată cu marginea bluzei.

— Nu știu ce să zic de întâlnirea asta.

— O să te distrezi, îmi spune ferm. Îți va prinde bine.

Auzim o bătaie la ușă și ne îndreptăm amândoi într-acolo. Steve înaintează și deschide ușa, unde-l găsim pe Wade în prag cu un zâmbet politic pe fața lui chipeșă.

— Salutare! îi spune tatălui meu. Sunt Wade. Am venit s-o iau pe Ella.

— Steve O'Halloran.

În timp ce ei dau mâna, îmi pot da seama că Steve e impresionat de aspectul curat și arătos al lui Wade. Vorbesc despre meciurile decisive preț de câteva minute, apoi eu și

Wade părăsim apartamentul în timp ce Steve mă încurajează nu foarte discret, ridicând degetul mare în semn de aprobare.

În momentul în care intrăm în lift, îmi dau ochii peste cap.

— Se străduie să fie un tată obișnuit, îi spun cu un oftat.

Wade rânjește.

— E un tată tipic.

În timp ce coborâm în hol, mă asigur că păstrez cel puțin un metru între mine și Wade. Pentru un motiv stupid îmi fac griji că Steve s-ar putea să aibă acces la camere, așa că nu vreau să fac sau să spun ceva ce ar putea fi considerat straniu.

Însă, odată ce ne aflăm în siguranță în Mercedesul lui Wade, primul lucru pe care-l fac e să mă arunc în brațele lui.

— Mulțumesc mult că faci asta.

— Nicio problemă, îmi răspunde.

Rânjetul îi piere ușor.

— Ai vorbit cu Val?

Dau aprobator din cap.

— A spus s-o suni după ce mă aduci acasă.

Chipul i se umple de speranță.

— Da?

— Da.

Mă întind și îl bat pe umăr.

— N-o da în bară, Carlisle. Val e o scumpă.

— Știu.

Mormăie frustrat.

— Adică, înainte s-o arzi tu cu ea, mereu am considerat-o verișoara mai săracă a lui Jordan, știi?

Rămân cu gura căscată.

— Dumnezeule! Ce urât să spui asta!

— Dar e adevărat.

Pornește motorul și o ia din loc.

— Nu m-a interesat până când n-ai apărut tu și te-ai combinat cu Reed. Și dintr-odată ia prânzul cu noi și...

Ridică din umeri.

— E foarte tare. Și arată mișto.

— Chiar îți place de ea sau e doar un alt joc pentru tine?

— Îmi place de ea, mă asigură. Pe bune!

— Bine. Atunci, repet, n-o da în bară.

Restul călătoriei trece rapid. Când Wade ajunge în parcare conacului Royal sunt superentuziasmată. Țâșnesc din Mercedes înainte să se oprească, ceea ce-l face pe Wade să izbucnească în râs.

— Nu cred că am mai văzut o tipă atât de dornică să și-o tragă, spune în timp ce mă însoțește pe treptele castelului Royal.

— Sunt dornică să-mi văd iubitul, îi răspund pedant. N-are a face cu sexul.

— Da, sigur. Continuă să spui asta.

Ușa de la intrare se deschide și dintr-odată mă trezesc în brațele lui Reed, iar fața lui e îngropată în gâtul meu.

Mă îndepărtez ușor, privind agitată în jur.

— Callum e acasă?

— A sunat să-mi spună că lucrează până târziu, răspunde Reed, trăgându-mă mai aproape de el.

Gurile noastre se ciocnesc și sărutul nostru e destul de fierbinte, încât temperatura din hol se ridică brusc. În spatele nostru, Wade geme de nefericire.

— Opriți-vă! Nu-mi vine să cred că spun asta, dar luați-vă o cameră.

Izbucnesc în râs cu gura lipită de a lui Reed și apoi mă întorc către Wade.

— Credeam că-ți plac expunerile publice de afecțiune, îl tachinez.

Se îmbufnează.

— De vreme ce niciunul nu mă lăsați să mă joc, nu e distractiv.

Cu brațul în jurul mijlocului meu, Reed ridică cealaltă mână să bată cuba cu Wade.

— Mersi că m-ai ajutat.

— Nicio problemă. Mă întorc în vreo două ore. E destul?

Nu, dar ne descurcăm.

— E perfect, îi spun eu. Acuma du-te și sun-o pe Val.

Salutând vioi, Wade se îndreaptă spre ieșire. Reed încuie ușa înainte să mă ia pe sus.

— Unde mergem? întreb, încolăcindu-mi brațele în jurul gâtului său.

Urcă treptele câte două.

— Mă gândeam să ne uităm la un film cu Easton.

— Pe bune?

Inima mi se oprește.

— Credeam că ne întâlnim pentru activități mai vesele.

— Nu, răspunde râzând. Glumeam.

Când ajungem la etaj, nu se oprește în fața camerei mele, ci mă duce până într-a lui. Înăuntru, mă lasă pe podea. Aștept să-mi scoată tricoul, să și-l dea jos și pe-al lui, dar nu se întâmplă nimic din toate astea.

Mă uit împrejur, jenată.

— S-a întâmplat ceva?

— Voiam să vorbesc cu tine despre caz. Și, hm, alte treburi, recunoaște el.

Își duce mâinile la ceafă și mă privește nefericit.

— Nu ne distrăm? întreb cu o voce joasă, dezamăgită.

Nu am nevoie să fac sex cu el, dar, când sunt în brațele lui, nimic rău nu mai există. Suntem doar noi.

— Încă nu.

Încearcă să forțeze un zâmbet, dar i se șterge de pe față.

Cred că știe că zâmbetele false nu funcționează cu mine.

— Nu iei loc?

Nu prea am unde să iau loc în camera lui Reed. E cam goală – un pat imens, o debara, un fotoliu mic așezat în fața plasmei. Mă așez pe pat, dorindu-mi să mă ascund sub plapumă până trece totul.

— Au venit rezultatele testului de paternitate, începe.

Îmi stă inima în loc. O, nu! Privirea sumbră îmi spune că urmează vești proaste și brusc mi se face rău. N-are cum să fie copilul lui Reed.

— A fost copilul tatei, termină el.

Sunt deopotrivă ușurată și șocată.

— Poftim? Pe bune?

Reed dă din cap.

— Se pare că vasectomia a dat greș.

— E posibil?

— În unele cazuri, da.

Își bagă mâinile în buzunar.

— Oricum, tata n-a primit vestea prea bine. Adică, nu voia să fie cu Brooke, dar ar fi fost alături de copilul lor. Cred că suferă pentru copil, acum, că știe că a fost al lui.

Îmi duc mâna la inimă. Sărmanul de el!

— Mă simt atât de prost pentru el!

— Și eu. Partea cea mai tristă e că nu contează cine e tatăl, pentru că Brooke tot *pe mine* m-a amenințat și tot eu sunt singura persoană care avea un motiv să-i facă rău. Și singura care apare pe înregistrările din acea seară.

Îmi mușc buza.

— Când au venit rezultatele testului?

— Ieri.

Îl privesc încruntată.

— Și nu mi-ai zis până acum?

— Așteptam după tata. Nu i-a spus nici măcar lui East și gemenilor. Ți-am spus, e la pământ după toate veștile astea. Dar trebuia să-ți spun. Ți-am promis că nu mai am niciun secret față de tine, îți amintești?

Mi se pune un nod în gât.

— M-ai evitat toată ziua la școală, îl acuz.

Reed expiră.

— Da. Știu. Îmi pare rău. Doar că încercam să-mi dau seama cum să-ți spun, ăăă, cealaltă chestie.

Simt un fior pe șira spinării.

— Care altă chestie?

— Procesul meu a fost programat în mai, îmi spune el.

Mă ridic în picioare.

— Asta e peste șase luni!

Zâmbește sumbru:

— Grier spune că e dreptul meu garantat de constituție să beneficiaz de un proces rapid.

Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Spune-mi că detectivii lui Callum au găsit ceva. *Pe mine* m-au găsit, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nimic.

Chipul lui Reed e lipsit de orice urmă de speranță.

— N-au găsit nimic.

Face o pauză.

— Grier spune că s-ar putea să nu câștig.

Încep să urăsc orice enunț care începe cu *Grier spune*.

— Și acum, ce?

În timp ce lacrimile fierbinți îmi inundă ochii, îmi țin privirea ținută spre covor. Nu vreau ca suferința mea să se adune peste amărăciunea din vocea lui.

— Vrea să pledez vinovat.

Nu-mi pot opri un geamăt de durere.

— Nu!

— E o sentință de douăzeci de ani, dar procurorul va recomanda zece. Din cauza suprapopulării, Grier spune că aş putea ieși în cinci. Cred c-ar trebui să...

Mă arunc pe el, acoperindu-i gura cu mâna. Nu vreau să-l aud spunând asta. Dacă-mi zice că va accepta înțelegerea, că mă va părăsi, nu voi fi în stare să-l fac să se răzgândească. Așa că-i scutur capul și-mi lipesc gura de a lui, făcându-l să tacă în singurul mod pe care-l cunosc.

Buzele i se despart, iar eu îl copleșesc – cu limba, cu mâinile, cu tot.

— Ella, oprește-te! mormăie el.

Dar singura slăbiciune a lui Reed, dacă are vreuna, sunt eu, și profit de asta fără pic de milă. Îmi vâr mâinile în pantalonii lui. Apoi mă las în genunchi, luându-i-o pe toată în gură. Mă uit la el, îl provoc să mă oprească acum, dacă are curajul.

Nu mă oprește. Împinge doar mai tare, geme, apoi mă ia pe sus și mă aruncă în pat.

Mâna lui mă găsește umedă și dornică.

— Asta vrei? geme el.

— Da, îi răspund cu disperare, încolăcindu-mi picioarele în jurul lui. Arată-mi cât de mult mă iubești.

Dorința lucește în ochii lui. Poate că voia să stea la povești, dar acum a uitat totul.

Când mă pătrunde, un moment mai târziu, aștept ca plăcerea să alunge tristețea, dar durerea rămâne. Îmi umple inima și nici măcar trupul lui puternic, greutatea reconfortantă a staturii lui n-o pot înlătura.

Face dragoste cu mine cu atâta sălbăticie, cu atâta frenezie, ca și cum ar fi ultima dată când suntem împreună. Trupul lui se izbește de al meu. Mă umple tare și adânc și mă lasă fără suflare. Dar sunt la fel de dezlănțuită. Unghiile mele i se înfig în umeri. Picioarele mele se încleștează peste mijlocul lui. Într-un mic colț al creierului meu, simt că, dacă-l iubesc îndeajuns de tare, îndeajuns de mult, îl pot ține lângă mine pentru totdeauna.

Și când fulgerul îmi străbate tot corpul, când fericirea ia, în sfârșit, locul durerii, uit că am fost furioasă și las plăcerea să se reverse în mine.

Când momentul ia sfârșit, transpirată, dar nu sătulă, mă întind din nou după el, dorind să rămân în lumea aceasta perfectă în care doar eu și cu Reed existăm. Dar, spre deosebire de seara în care a avut loc meciul, acum se retrage.

— Ella, îmi spune moale, trecându-și o mână peste tricoul meu, pe care nici nu s-a deranjat să-l dea jos. Nu putem rezolva orice problemă cu sex.

Atinsă de cuvintele lui, îi răspund.

— Scuză-mă că vreau să fiu aproape de tine.

— Ella...

Mă ridic, conștientă că sunt goală de la brâu în jos. Mă aplec pe lângă pat, îmi iau blugii și mă îmbrac.

— Adică, dacă tot ești atât de dornic să fii închis pentru următorii douăzeci de ani, n-ar trebui să-mi iau toate porțiile de sex acum? La urma urmei, doar cu amintirile o să rămân.

Reed se mușcă de buze.

— Ai de gând să mă aștepți?

Mă holbez la el ca proasta.

— Normal. Ce altceva o să fac?

Apoi îmi dau seama. Nu s-a gândit la toate aspectele. N-a cântărit toate consecințele pledoariei. Încurajată, insist.

— Da, așa e. O să fim despărțiți douăzeci de ani.

— Cinci, mă corectează absent.

— Cinci dacă avem noroc. Cinci dacă sistemul de închisori sau cine s-o ocupa de asta crede că meriți să ieși. Sentința e de douăzeci de ani. Voi avea aproape patruzeci când vei ieși.

În afară de mama, Reed e prima persoană pe care am iubit-o cu adevărat. Înainte să-l întâlnesc, niciun bărbat nu avea loc în viitorul meu. Iubiții mamei m-au făcut să cred că mă pot lipsi de bărbați. Acum, nu-mi pot imagina viitorul fără Reed, dar drumul din fața noastră e unul deprimant, iar singurătatea zdrobitoare pe care am trăit-o în lunile de după moartea mamei încă plutește deasupra mea.

Dacă-l pierd și pe Reed, nu știu dacă voi putea face față.

Încerc să mă lupt cu un acces de panică și îngenunchez lângă el, pe pat.

— Hai să plecăm. Chiar acum. Îmi iau rucsacul și plecăm de aici.

Ochii i se umplu de dezamăgire.

— Nu pot. Te iubesc, Ella, dar ți-am mai spus – fuga nu va face chestia asta să dispară. E mai rău dacă fug. N-o să putem să ne vedem familiile. Mereu ne vom face griji că vom fi prinși. Te iubesc, îmi repetă, dar nu putem fugi.

Capitolul 26

Reed

A doua zi, când ajung acasă de la școală, îl găsesc pe Halston Grier în camera din față. Întâlnirea de aseară cu Ella a fost atât de tensionantă, chiar și după ce-am făcut sex, și acum știu de ce.

Orice am face, umbra cazului meu va atârna mereu deasupra capetelor noastre până când rahatul ăsta va fi rezolvat.

— Alte mărturii? Întreb mai sfidător decât intenționam.

Grier și cu tata fac un schimb de priviri împovărate înainte ca tata să se ridice în picioare. Mă prinde de umeri și mă trage mai aproape de el, ca și cum ar simți nevoia să mă îmbrățișeze, dar se oprește înainte să-și termine gestul.

— Orice decizi, eu te susțin, îmi spune răgușit, înainte să iasă.

Grier îmi arată cu degetul fotoliul. Așteaptă până mă așez înainte de a scoate din servieta de la picioarele lui una dintre declarațiile tipărite.

Dacă nu mai văd în viața mea nicio bucată de hârtie, voi muri un om fericit.

Avocatul se apropie și îmi înmânează declarația.

— Pe asta nu mi-o citești? Îl întreb.

Trec cu privirea peste declarația unei anume Ruby Myers. N-am auzit niciodată de ea. E mama cuiva? Mă chinui să-mi amintesc numele de familie. Există o Myers în gimnaziu. Cred că joacă lacrosse...

— Citește.

Mă las pe spate, studiind cuvintele scrise ordonat pe hârtie.

Eu, Ruby Myers, declar, cunoscând pedeapsa pentru mărturie mincinoasă, că următoarele fapte sunt adevărate și exacte după toate cunoștințele mele:

1. Am peste optsprezece ani și sunt în măsură să depun mărturie de bunăvoie.

2. Locuiesc pe Strada 8, nr. 1501, ap. 5B, Bayview, North Carolina.

3. Am fost sunată pentru a servi mâncare la un eveniment privat la adresa Lakefront Road nr. 12 în Bayview, Carolina de Nord. M-a adus un prieten, deoarece mașina mea nu funcționa. Mi s-a spus că de vină era alternatorul.

Asta e adresa mea. Mă întorc cu gândul înapoi în timp la ultima dată când am avut chelneri aici. Era în perioada în care Brooke și Dinah veneau la noi la cină. Dar nu mă pot gândi la nimic demn de ținut minte din acea seară. East și Ella i-au găsit pe Gideon și Dinah trăgându-și-o în baie. Despre asta e vorba? Și, dacă da, ce-are a face cu cazul meu?

Deschid gura să întreb, dar apoi următorul rând îmi atrage privirea.

4. *După cină, pe la ora 21:05, foloseam toaleta de sus. Eram curioasă să văd casa, pentru că era foarte frumoasă și mă întrebam cum arătau restul încăperilor. Cina era gata, așa că m-am furișat acolo, chiar dacă nu aveam voie. Am auzit doi oameni vorbind într-una dintre camere și am aruncat o privire înăuntru. Era cel de-al doilea băiat al familiei, Reed, iar blonda cu care vorbea e cea care acum e moartă.*

Nu mai citesc niciun alt cuvânt. Las jos declarația de două pagini și spun pe o voce calmă:

— E o minciună. N-am fost sus cu Brooke în acea seară. Singura dată când a mai fost în camera mea a fost seara când Ella a fugit.

Avocatul ridică din umeri în felul lui inutil și înnebunitor.

— Ruby Myers e o doamnă cumsecade care lucrează în două locuri diferite pentru a-și susține copiii. Soțul ei a părăsit-o acum cinci ani. Toți vecinii ei spun că nu există mamă singură mai bună decât Ruby Myers.

— O mamă cu valori morale? Îl sfidez, repetând acuzele aduse de Jordan Carrington în declarația ei.

Dau să-i înapoiez hârtiile, dar Grier le refuză.

— Continuă.

Amărât, mă uit peste restul declarației.

5. *Doamna blondă, Brooke, spunea că-i e dor de băiat. Am înțeles din asta că fuseseră împreună la un moment dat. El a întrebat-o ce naiba căuta în camera lui și i-a cerut să iasă. Ea s-a bosumflat și a zis că băiatul nu se plânsese de asta înainte.*

— S-a bosumflat? Cine dracu' scrie căcaturile astea?

— Îi încurajăm pe martori să-și scrie singuri declarațiile.

Sună mai autentic dacă folosesc propriul ton.

Dacă Grier n-ar fi cel angajat să mă salveze, i-aș muta falca din loc.

6. Brooke i-a spus că e însărcinată și că Reed e tatăl. El a spus că nu e copilul lui și i-a urat mult noroc în viață. Ea a spus că n-are nevoie de noroc, pentru că-l are pe el. El a continuat să-i spună doamnei să plece de-acolo, pentru că iubita lui se întoarce acasă.

— Care e pedeapsa pentru mărturie mincinoasă? Întreb pe un ton de ordin. Pentru că nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Am luat cina cu Brooke și Dinah în preajma acestei date, dar n-am vorbit cu nicio chelneriță.

Grier ridică din nou din umeri.

Eu continui să citesc.

7. Doamna voia ajutorul lui pentru a aranja un mariaj cu tatăl său. Reed a refuzat și i-a spus că numai peste cadavrul lui va ajunge membră a familiei.

8. Am auzit un zgomot și am crezut că mă vor prinde, așa că am luat-o la fugă jos și am ajutat la debarasat. Apoi am urcat în dubă. Prietenul meu m-a lăsat acasă.

— E un rahat.

Arunc minciunile scrise pe măsuța de cafea și-mi trec o mână peste față.

— Nici măcar n-o cunosc pe tipa asta, Myers. Iar conversația pe care o descrie am avut-o cu Brooke în seara în care Ella a fugit. Toată lumea era plecată. Nu înțeleg cum de știe lucrurile astea.

— Deci conversația a avut loc?

— Nu am spus niciodată că doar – apuc hârtia pentru a citi cuvintele mincinoase cu exactitate – „peste cadavrul meu” va fi parte a familiei.

— Cum a știut ce s-a întâmplat, atunci?

Încerc să înghit, dar gâttelejul mi-e atât de uscat, încât mă doare.

— Nu știi. O fi cunoscut-o pe Brooke cumva. Nu poți urmări apelurile oamenilor ca să afli dacă are vreo legătură cu Brooke?

Știu că mă întind prea mult, dar simt că pereții se strâng asupra mea.

— În lumina acestei declarații...

Grier împinge declarația către mine până când aproape cade de pe masă.

— Semnează acordul, Reed. Ai să ieși pe când îți sărbătorești ziua în care împlinești douăzeci și trei de ani.

Încearcă să zâmbească.

— Ia-o ca pe un soi de ciclu secundar de educație. Poți urma cursuri universitare cât ești în închisoare, poți chiar să-ți iei diploma. O să facem tot ce-i posibil să trăiești confortabil acolo.

— Nu ești în stare nici măcar să mă scapi de o acuzație de care nu sunt vinovat, izbucnesc eu. Cum pot avea încredere în tine cu așa ceva?

Se întinde după servietă, cu dezamăgire pe chip.

— Îți ofer cel mai bun sfat pe care ți-l pot da ca avocat. Cineva cu mai puține scrupule ar accepta cazul tău și ar cere mult mai mulți bani de la tatăl tău. Eu te sfătuiesc să accepți înțelegerea asta, pentru că apărarea ta nu stă în picioare.

— Îți spun adevărul. Nu te-am mințit niciodată.

Îmi încleștez fălcile.

Grier mă privește cu amărăciune din spatele ochelarilor lui stupizi.

— Uneori oamenii nevinovați ajung la închisoare pentru mulți ani. Eu te cred, și cred că și procurorii te-ar putea crede, motiv pentru care am reușit să obțin înțelegerea asta. Omorul din culpă e pedepsit cu până la douăzeci de ani. Zece ani e o ofertă foarte generoasă. E cea mai bună ofertă pe care o putem obține.

— Tatăl meu știe despre asta?

Mă uit spre declarația lui Ruby Myers.

Grier își aranjează servieta în mână.

— Da. I-am dat-o s-o citească înainte să ajungi.

— Trebuie să mă mai gândesc, îi spun înecat.

— Oferta lui Delacorte nu mai e valabilă. Sunt prea multe dovezi aici, adaugă Grier, ca și cum m-aș fi gândit vreodată la oferta lui Delacorte.

Știe deja că nu l-aș lăsa pe Daniel să se întoarcă și să-i facă rău Ellei.

Pământul mi se mișcă sub picioare. Am optsprezece ani și lumea mea fără limite și-a micșorat dimensiunile, punându-mă să aleg între o sentință de cinci ani sau un joc cu zaruri care să mă arunce toată viața în închisoare.

— Dacă...

Mă doare gâtul și simt cum lacrimile calde dau să-mi izbucnească. Mă forțez să continui:

— Dacă accept oferta, când îmi încep pedeapsa?

Umerii lui Grief coboară ușurați.

— Am recomandat, și procurorii par să accepte, să începi după 1 ianuarie. Vei avea timp să-ți termini semestrul și să petreci sărbătorile împreună cu familia.

Se apropie de mine, iar vocea îi devine mai înflăcărată.

— Cred că te putem băga într-o închisoare de minimă securitate. Acolo sunt mai ales cei acuzați de posesie de droguri, fraudă, câteva acuzații de hărțuire sexuală. E o gașcă acceptabilă.

Zâmbește, de parcă mi-ar fi oferit un cadou generos.

— Abia aștept, mormăi.

Întind o mână, amintindu-mi că mama m-a învățat odinioară și ceva maniere.

— Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce.

Ne strângem mâna, el dă să iasă, dar se oprește în prag.

— Știu că primul tău instinct e să lupți. E o trăsătură admirabilă. Dar de data asta trebuie să renunți.

*

Zece minute mai târziu, tata mă găsește în același loc, ca și cum aș fi prins rădăcini. Am început să fiu conștient de proporțiile situației.

— Reed? întreabă tata încet.

Îmi ridic privirea uluită și mă uit la el. Eu și cu tata suntem cam de aceeași înălțime. Eu sunt puțin mai solid decât el, pentru că fac sală. Dar țin minte de când eram copil că mă ducea pe umeri și credeam că mă va ține acolo mereu în siguranță.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu vreau să intri la închisoare, dar asta nu e ca și cum ne-am duce la Vegas și am paria câteva milioane la zaruri. Dacă mergi mai departe cu procesul, e întreaga ta viață în joc.

Mă privește la fel de bătrân și obosit și învins cum mă simt și eu.

— N-am făcut-o eu.

Pentru prima dată, simt că e important pentru mine să-i spun asta, iar el să mă creadă.

— Știu. Știu că n-ai fi rănit-o niciodată.

Zâmbește din colțul gurii.

— Oricât de mult ar fi meritat-o.

— Da.

Îmi bag mâinile în buzunar.

— Vreau să vorbesc cu Ella. Crezi că Steve va avea o problemă cu asta?

Dacă tot am atât de puțin timp, vreau să-l petrec cu oamenii la care țin cel mai mult.

— O să aranjez eu.

Bagă mâna în buzunarul hainei și scoate telefonul.

— Vrei să vorbești cu frații tăi? Nu ești nevoit să faci asta. Cel puțin nu până iei o decizie finală.

— Merită să știe. Dar vreau să spun doar o dată, așa că aștept să vină și Ella.

Pășim în hol, iar un gând îmi răsare în minte la primul pas făcut.

— Îi spui lui Steve despre toată harababura asta? fac semn către camera în care Grier mi-a aruncat bomba vieții mele.

Tata scutură din cap.

— Asta e o chestiune ce privește doar familia Royal.

Zâmbește pe jumătate. De-asta trebuie să fie și Ella aici.

— Adevărat.

Urc treptele câte două odată în timp ce-i scriu Ellei un mesaj.

Tata o să rezolve să vii până la mine.

Serios? Mă simt ca și cum aș fi în arest la domiciliu. Nu că vreau să mă plâng sau ceva, dar Steve a spus că apartamentul ăsta e prea mic. Credeam că e nebun, dar după trei săptămâni, chiar pare de mărimea unei cutii de biscuiți.

Mă întreb cât de mare e o celulă de închisoare.

Îi scriu înapoi *Te cred.*

Mintea îmi zboară în timp ce mă gândesc la înțelegere. Dacă o accept, o să fiu aruncat într-o încăpere din beton și o să fiu ținut acolo timp de cinci ani. Aproape două mii de ani. Pot s-o fac? Aș supraviețui?

Inima îmi bate atât de puternic, încât mă-ntreb dacă nu voi avea un atac de cord.

Mă forțez să mai scriu un mesaj.

Când vă lasă să vă-ntoarceți la apartament?

În curând, sper. G vrea să caut chestii legate de șantaj. Crezi că ar trebui s-o fac?

Da. Dacă nu e prea evident.

Fir-ar! Aș vrea ca Dinah și Brooke să nu mai aibă putere asupra familiei mele. Dacă scap de acuzația de omor, fac un pas înainte în privința asta. Aș putea lupta, dar la ce bun? Grier spune că e un caz fără ieșire.

Nu vreau să-mi târăsc familia printr-un proces. Nu vreau o paradă de martori care să vorbească despre problemele lui Easton – jocuri de noroc, băutură și droguri –, despre viața privată a gemenilor, despre poveștile distorsionate dintre Gideon și Dinah, eu și Brooke și tata. Și mai e și trecutul Ellei. Nu vreau să fie târâtă din nou prin mocirlă.

Familia noastră a trecut deja prin multe. Dacă mă duc la judecată, procurorii vor scoate la suprafață toate detaliile morții mamei. Toate eforturile de a ține detaliile de genul ăsta între pereții casei noastre vor fi fost în zadar.

Am puterea să opresc toate astea. Prețul păstrării acestor secrete este o parte din libertatea mea. Și nu e prea mare. Cinci

ani. *Cinci dacă ești norocos.* Pot trece prin asta. E doar o fracțiune din întreaga mea viață. Ce înseamnă asta în raport cu trauma pe care ar pricinui-o un proces întregii mele familii?

Nimic.

Da, m-am hotărât. E decizia corectă. Știu că e.

Acum trebuie doar să-i conving pe Ella și pe frații mei.

*

Ella ajunge o oră mai târziu. Când intră pe ușă, inima îmi devine brusc mai ușoară. Abia am timp de reacție când îmi sare în brațe. Mă sărută lung și excitant pe buze, apoi se dă jos din brațele mele.

— Dumnezeule, zici că ești un sloi de gheață!

Îmi ciupește brațul dezgolit.

— Pune niște haine pe tine.

— Credeam că-ți place când sunt dezbrăcat, îi răspund, forțându-mă să par optimist. Cred că ai spus odată că e o crimă să port tricouri.

Se încruntă, dar nu mă contrazice.

— Ce crezi că i-a spus Callum lui Steve? Steve mi-a spus că pot veni aici și n-a protestat deloc. Poate că se împacă cu ideea.

Zâmbește atât de luminos, crezând că am vești bune pentru ea. Nu vreau să-i spun, dar nu am de ales. E vorba și de viitorul ei.

— Haide înăuntru.

O prind de mână și o conduc spre trepte.

— Hai în camera ta.

Trec pe la camerele fraților mei. Le bat la ușă și strig:

— A venit Ella.

Frații mei ies din cameră imediat.

— Surioară!

Gelozia mă înțeapă în stomac când îl văd pe Easton încolăcindu-și brațele în jurul Ellei într-o îmbrățișare largă înainte de a o pasa lui Sawyer și Seb. Dar apropierea dintre ei e un lucru bun. Mai ales pentru East.

Întorc spatele și mă duc în camera Ellei, forțându-mă să-mi reprim toate sentimentele negative. Vor avea nevoie unul de celălalt după ce plec. Nu pot fi furios din cauza asta.

Eu sunt responsabil pentru că m-am pus în această situație în momentul în care m-am culcat cu Brooke. Apoi am luat o serie de decizii stupide. Jocul de-a *Ce-ar fi fost dacă* mă va scoate din sărite la închisoare. *Ce-ar fi fost dacă* aș fi mers cu avionul la Washington să iau cina cu familia mea? *Ce-ar fi fost dacă* nu i-aș fi răspuns lui Brooke? *Ce-ar fi fost dacă* nu m-aș fi dus acolo, crezând că pot negocia cu ea?

Propria mea mândrie m-a băgat în situația asta.

Aștept ca toată lumea să vină înainte să încep.

— Voiam să vă pun la curent cu cazul meu.

Frații mei se înviorează. Știu că de-abia așteaptă detaliile cazului. Dar Ella... Ea se încruntă intens la mine.

— E despre...? mă urmează îndeaproape, privindu-i pe frații mei, apoi pe mine.

În mod evident nu e sigură că le-am zis încă despre înțelegere.

Dau din cap.

— Da. Și mai e ceva.

Cu răbdare, trec în revistă toate mărturiile pe care le-am citit de-atâtea ori încât le știu pe de rost. Le dau doar detaliile importante și le omit pe cele despre Easton și despre relația gemenilor cu Lauren, concentrându-mă pe toată mizeria adunată de polițiști împotriva mea și terminând cu declarația lui Ruby Myers.

Ella devine tot mai palidă.

— E o cantitate impresionantă de rahat, spune Easton după ce termin.

— Dacă Brooke ar fi fost încă în viață, aș omorî-o chiar eu, mormăie sumbru Ella.

— Nu spune asta, intervin.

— Ar trebui să ne scriem și noi declarațiile, sugerează ea.

— Da, aprobă Easton. Pentru că treaba cu chelnerița nici nu s-a întâmplat.

Seb și Sawyer se alătură corului, jurând că vor depune și ei mărturie. Trebuie să le opresc acest avânt înainte să scape totul de sub control.

— O să accept înțelegerea, îi anunț.

Easton rămâne înmărmurit.

— Ce mama dracului!

El și cu gemenii se holbează la mine de parcă aş fi înnebunit, dar eu nu-mi pot dezlipi privirea de pe Ella, a cărei față e copleșită de frică.

— Nu poți! protestează ea. Cum rămâne cu înțelegerea cu Delacorte?

East tresare.

— Care-i aia?

Ella începe să vorbească înainte să o pot opri.

— Judecătorul Delacorte s-a oferit să distrugă probe dacă Daniel se întoarce de la școala militară de corecție și dacă sunt de acord să mint în legătură cu faptul că m-ar fi drogat.

Își încrucișează brațele.

— Eu zic să facem asta.

— Da, aprobă Seb.

Sawyer dă și el din cap cu entuziasm.

— Nu se va întâmpla. Niciodată.

Îi privesc pe frații mei până când își lasă ochii plini de speranță în pământ.

Ella ridică brațele, imitând o balanță.

— Mergi la închisoare pentru douăzeci și cinci de ani sau eu supraviețuiesc cu prezența lui Daniel.

Mâna stângă îi cade, iar privirea îi devine arzătoare și mânioasă.

— Acceptă oferta lui Delacorte.

— Chiar și dacă aş fi fost vag de acord cu ea, și nu sunt, există prea multe dovezi de care ar trebui să scape. Nu mai e nicio ofertă de la Delacorte, îi spun cu dinții încleștați. Nu au

niciun alt suspect. Grier spune că am avut mijloacele, mobilul și ocazia s-o fac, și e tot ce au nevoie ca să mă acuze de omor.

— Nu pledezi vinovat, Reed.

Tonul ei e mai rigid ca oțelul.

Înghit cu greutate. Apoi o fixez cu privirea și-i răspund:

— Ba da, asta am să fac.

Capitolul 27

Ella

Am sentimente foarte amestecate în momentul ăsta. Îl urăsc pe Reed pentru că se gândește să accepte oferta aia stupidă, dar îl iubesc pentru că vrea ca tot acest dezastru să se termine. Știi că de-asta nu se împotrivese mai tare. A decis că trebuie să-și salveze familia de la acest stigmat.

Înțeleg, dar urăsc asta.

— Ca să fie clar, eu nu sunt de-acord cu acest plan, anunță Easton în cameră.

— Nici noi, spun gemenii la unison.

Reed dă din cap.

— Am notat. Dar așa se va întâmpla, fie că vă place, fie că nu.

Amărăciunea mi se urcă până în gât. Se pare că ăsta e decretul Royal. Și să-l ia naiba pe oricine care are altceva de spus, nu?

O bătaie ușoară în rama ușii ne face să întoarcem capetele.

— Totul e în regulă aici? întrebă Callum, pe un ton ciudat de blând.

Easton se încruntă la tatăl său.

— Tu ești de-acord cu asta?

— Nu, dar e decizia fratelui vostru. Eu îl voi susține indiferent de alegerea luată.

Privirea severă a lui Callum încearcă să ne transmită că și noi ar trebui să fim de acord cu ea.

— Pot să rămân singură cu Reed pentru câteva minute? întreb încordată.

La început, nimeni nu se mișcă, dar apoi îmi observă privirea și, nu știu ce văd toți acolo, dar îi face să se miște.

— Haideți, băieți, să mergem jos în bucătărie și să vedem ce putem mânca la cină, le spune Callum fiilor lui. A, Ella, am vorbit cu Steve ca să poți petrece noaptea cu noi. Îl trimit pe Durand la hotel ca să-ți aducă uniforma.

— Steve a fost de-acord cu asta? întreb surprinsă.

— Nu i-am dat prea mult de ales.

Cu un zâmbet distrat, Callum se retrage și închide ușa după el.

Odată rămasă singură cu Reed, e imposibil să-mi controlez furia.

— E o nebunie! N-ai omorât-o tu! De ce ai recunoaște vreodată așa ceva?

Se așază încet lângă mine.

— E cea mai bună variantă, iubito. Cinci ani în închisoare nu e sfârșitul lumii. Dar alternativa? Să mă duc la închisoare *pe viață*? Asta ar fi sfârșitul lumii. Nu pot risca asta.

— Dar ești nevinovat. Poți să mergi la proces și...

— Să pierd? îi continui ideea. Voi pierde.

— Nu știi asta.

— Mărturia lui Ruby Myers e prea compromițătoare. O să spună în fața unui juriu că am amenințat-o pe Brooke cu moartea.

Simt frustrare în vocea lui.

— Nu știu de ce-ar minți femeia aia în privința mea, dar mărturia ei mă va băga la închisoare.

— Atunci hai să dovedim că minte, îi spun disperată.

— Cum?

Vocea lui e joasă, învinsă.

— A semnat deja o declarație.

Reed îmi ia mâna și mi-o strânge cu putere.

— Obișnuiește-te cu ideea, Ella. Accept oferta. Știu că nu-ți place, dar chiar am nevoie să mă susții în privința asta.

Niciodată.

Dar în realitate, nu pot scoate decât un sunet slab.

— Nu vreau să te pierd.

— Nu mă vei pierde. Sunt doar cinci ani. Vor zbura, o să vezi.

Ezită dintr-odată, trecându-și o mână prin părul lui negru.

— Decât dacă...

Mijesc ochii.

— Decât dacă ce?

— Decât dacă nu cumva te-ai răzgândit și nu vrei să aștepți după mine, îmi spune cu tristețe.

Acum mă holbez la el.

— Glumești, nu?

— Nu te-aș învinui.

Degetele lui le strâng pe ale mele.

— Și nici nu mă aștept s-o faci. Dacă vrei să ne despărțim, înțeleg perf...

Îl întrerup cu un sărut. Un sărut furios, disperat.

— Nu mă despart de tine, șuier cu mânie. Așa că șterge-ți acest gând din capul tău prost, Reed Royal!

În loc de răspuns, mă trage mai aproape de el și-și lipește buzele de gura mea. Trupul lui lat se împinge în al meu, pe pat, în timp ce mă sărută atât de lacom, încât mă lasă fără aer. Își strecoară mâinile la mine în pantaloni. Mâinile mele sunt prea ocupate cu tricoul lui. Buzele ni se despart pentru o secundă, cât să-i ofere timp să-și dea jos tricoul. Apoi gura i se lipește înapoi de a mea. Mâna lui îmi ajunge între picioare. Îmi lipesc pelvisul de trupul lui încordat.

Ne afundăm în saltea, corpul lui apasă peste al meu.

Bluza îmi cade la podea. Coapsa lui își croiește drum între picioarele mele, în timp ce gura lui îmi găsește sânii. O mușcătură scurtă mă face să mă arcuiesc în pat și să-i rostesc numele.

— Reed, te rog!

Limba lui coboară tot mai jos, înlocuind acea presiune excitantă cu un sărut diferit – unul care mă înnebunește și mă face să vreau tot mai mult, până mă face să mă dezintegrez într-o mie de bucăți. Apoi se ridică în genunchi și ia un prezervativ de pe noptieră. În starea mea de hipnoză nici nu m-am gândit la asta, dar el se gândește. Reed nu e un distrugător. N-a distrus nimic în toată viața lui; a fost mereu

protectorul, chiar și în acest moment în care se luptă cu propria dorință de a controla lucrurile.

Întind o mână și-l ghidez între picioarele mele. Penisul lui excitat mă pătrunde, dar nu mai e nicio durere de data asta. Broboanele de sudoare i se adună în sprâncene în timp ce corpul îi tremură, așteptându-mă pe mine să dau ritmul. Încet, blând, disperat, se împinge în mine din nou, până când simt o bombă de plăcere care explodează iar în interiorul meu.

După aceea, își îngroapă capul în gâtul meu.

— Te iubesc. Te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc.

Mă bucur că nu mă privește, pentru că nu-mi pot stăpâni lacrimile. Îl strâng în brațe, încolăcindu-mă în jurul lui ca și cum aş putea să-l țin acolo, în siguranță, pentru totdeauna.

Mă mai trezește de două ori în acea noapte ca să-mi spună cu gura și cu mâinile și cu întregul trup cât de mult mă iubește, cât de disperat are nevoie de mine, cum nu poate trăi fără mine. Îi răspund cu aceleași gesturi, până când suntem amândoi prea extenuați ca să ne mai putem ține ochii deschiși.

Dar nu știu dacă vreunul dintre noi mai are vreo speranță în acest moment. Suntem doar un mănunchi de sentimente dezlănțuite, disperate, încercând să ne găsim pacea cu ajutorul trupurilor noastre. Oricât de mult ne-am strădui să uităm, nu putem.

Pentru că Reed pleacă la închisoare, iar asta mă face să simt că mă sting.

Dimineața, Reed și Easton mă duc la școală. Trec prin antrenamentul de dans fără niciun simț al direcției, pentru că mare parte din atenția mea e îndreptată către cealaltă parte a sălii de sport, unde jucătorii de fotbal ridică greutatea. Mă holbez la spatele lui Reed până când apare Jordan și se răstește la mine.

— Știu că iubitul tău delincvent e acolo, dar ai putea să încerci să te concentrezi pe ce facem aici pentru o amărâtă de secundă?

— De ce mai sunt aici? mă răstesc înapoi. Layla nu mai e accidentată.

Fac semn către fata de clasa a douăsprezecea, care-și leagă glezna.

Jordan își țuguie buzele și-și așază o mână pe talia subțire.

— Pentru că ai acceptat să faci parte din echipă, nu să stai cu noi un weekend la un meci în deplasare.

— Nu dau doi bani pe echipa ta!

Un grup de fete din spatele meu oftează șocate, iar eu regret instantaneu faptul că m-am pierdut cu firea. Adevărul e că țin la echipa asta. Cu toate că a pornit ca un soi de pact cu diavolul, am savurat fiecare moment al spectacolului din timpul meciului din deplasare. Sunt dispusă chiar și s-o suport pe Jordan, dacă asta înseamnă că pot face ceea ce-mi place.

Dar acum e prea târziu. Reacția mea face ca ochii lui Jordan să se aprindă.

— Atunci ieși afară! îmi ordonă, scuturându-și mâna către vestiare. Ești oficial dată afară din echipă.

— Foarte bine.

Minciuna îmi arde gâtulejul, dar nu-i ofer lui Jordan nicio ocazie să vadă cât de devastată sunt. Așa că-mi iau sticla cu apă și traversez sala de sport.

Abia când ajung la dulapurile de vestiar dau frâu liber emoțiilor mele. Lacrimile îmi țâșnesc. Vreau să-mi trag o palmă pentru că m-am răstit la Jordan. De obicei merită, dar nu și când vine vorba de echipa de dans. Adevărul e că e un căpitan bun de echipă și, din câte am văzut, face tot ce e mai bine pentru aceasta. A fost o greșeală că am țipat la ea. Dar nu mai e cale de întoarcere.

Reed mă găsește la dulap înainte de ore. Privirea lui înflăcărată îmi studiază chipul.

— Ce s-a întâmplat la antrenamente? Ți-a spus Jordan ceva?

E agitat, gata de acțiune.

Îi lovesc ușor bicepsul ca să-l calmez.

— Nu, eu am fost de vină, recunosc. M-am răstit la ea și m-a dat afară din echipă.

Reed oftează.

— Of, iubito, îmi pare rău.

— În fine, mint eu din nou. Nu e mare lucru. Oricum era doar o chestie temporară.

Îmi iau cărțile și trântesc ușa de la dulap.

— Bine.

Își bagă o mână prin părul meu, cuprinzându-mi gâtul cu degetele.

— Ne vedem la prânz?

— Da. Îți țin un loc. Sau putem împărți unul – voi sta la tine în poală.

Răspunsul lui Reed vine sub forma unui sărut atât de apăsător, încât uit de cearta mea cu Jordan, de faptul că nu avem voie să ne manifestăm la școală și de grijile mele cu privire la viitor. Cred că mi-am uitat chiar și numele pentru câteva secunde.

Când, în sfârșit, își dezlipi gura de a mea, am lacrimi în ochi și mă simt tulburată. Apoi îmi dau seama că sunetul din capul meu e clopoțelul școlii. Încep orele.

— Arăți superb acum.

Apoi se apleacă și-mi șoptește în ureche:

— Am înțeles că vizitele conjugale sunt foarte excitante.

Instantaneu, moleșeala mea plăcută se transformă în disconfort.

— Nu spune așa ceva.

Expresia lui devine serioasă.

— Îmi pare rău, dar...

— Ar trebui să-ți pară.

— ...dacă nu pot să glumesc cu privire la asta, atunci probabil o să încep să plâng, iar asta nu e o opțiune.

Mă privește atât de nefericit, încât mă simt prost că m-am răstit la el. Dumnezeuule, îmi pierd firea așa de ușor în dimineața asta.

Dar pur și simplu... refuz să accept că Reed se duce la închisoare. Nu pot să las să se întâmple una ca asta.

Nu pot.

*

Dacă tot nu mai am antrenamente de dans după ore, sunt liberă să lucrez la ceea ce eu numesc Operațiunea Dreptatea. O iau și pe Val cu mine, nu doar pentru că am nevoie de asistență, ci pentru că sper că, dacă suntem blocate într-o mașină împreună, îmi va spune ce se petrece între ea și Wade. Știu că s-au întâlnit și au vorbit, dar nu mi-a dat niciun fel de detaliu despre asta.

— Și cum a fost discuția cu Wade? o întreb, ieșind din parcare școlii.

— Fascinantă.

Tonul ei e batjocoritor. Îmi întorc capul și o studiez din priviri.

— Nu-mi dau seama dacă ești sarcastică sau nu.

— Sunt. Și nu sunt, oftează ea. A spus toate lucrurile care trebuie, dar nu știu dacă...

— Dacă-l crezi? termin eu.

— Da. Sau dacă sunt dispusă să ajung în acel stadiu cu el. Adică la o relație.

— Pentru că n-ai trecut peste Tam?

— Nu, cred că am trecut peste el. Doar că nu sunt sigură că vreau să fiu... *sub* Wade.

Chicotim amândouă.

— Vrei să nu te mai întreb nimic despre el? O să tac din gură. Dar, dacă vrei să vorbim, sunt aici.

Problemele lui Val mă fac să-mi iau gândul de la necazurile mele.

— Nu, nu vreau să te oprești, doar că nu cred că eu și cu Wade suntem într-un loc și într-o stare de spirit potrivită pentru a fi împreună. E distractiv și toate cele, dar e prea distractiv. Nu pot ajunge nicăieri cu el.

Îmi zâmbește vag, iar de data asta se asigură că-i văd expresia amuzantă.

— Cred că Wade are și o latură profundă, numai că-i e frică să se exteriorizeze, sugerez eu.

— Poate.

Tonul ei e plin de dubii.

— Te duci la Balul de Iarnă cu el? Reed mi-a spus că te-a invitat.

Se strâmbă.

— Nu. Rămân acasă. Urăsc Balul de Iarnă.

— E chiar atât de rău? Toată lumea de la Astor se poartă de parcă ar fi cel mai bun lucru din lume.

— Suntem în Sud. De câte ori te îmbraci frumos și faci paradă, e o sărbătoare.

— Dar nu și pentru tine.

— Nu. Urăsc chestiile astea. Te lasă Steve să ieși cu Reed?

— Hm, mă îndoiesc. N-am vorbit cu el despre asta, dar nu cred c-o să fie de acord. În plus, nici măcar n-am o rochie. Nu mi-ai spus că am nevoie de așa ceva.

Zâmbim amândouă cu subînțeleș. Când ne-am întâlnit prima dată, Val mi-a spus că am nevoie de câte o rochie

pentru toate evenimentele, de la nunți la înmormântări. De balul școlii nu a zis nimic.

— Va trebui să te descurci, îmi spune.

— Mmm, e cea mai entuziasmată replică pe care i-o pot da.

Dansul, rochiile și petrecerile nu mă interesează câtuși de puțin acum, până nu găsesc dovezi care să-l scoată pe Reed din încurcătură. N-o să las un tip nevinovat să ajungă la închisoare. Poate că restul familiei Royal e de acord cu asta, dar nu și eu.

Zece minute mai târziu, virez și ajung în fața unei clădiri mici din oraș. Opresc motorul și mă uit la Val.

— Ești pregătită?

— Reamintește-mi de ce suntem aici.

— Trebuie să vorbesc cu cineva.

— Și nu poți să suni?

— Nu cred că o să-mi răspundă la telefon, recunosc, privind pe geam.

Toate declarațiile de care ne-a vorbit Reed sunt practic adevărate sau sunt o variațiune a unor fapte reale. Dar Reed insistă că asta nu e una dintre ele. În plus, niciunul dintre noi nu-și amintește s-o fi văzut pe această chelneriță sus la etaj. Așa că am decis s-o caut. Vreau să-mi spună această minciună drept în față.

— Locul ăsta pare dubios, observă Val, aplecându-se să vadă complexul de apartamente.

Are dreptate. Toate clădirile par obosite și uzate. Trotuarul de ciment e crăpat și denivelat. Iarba crește prin gardul care

închide parcarele dintre clădiri. Dar eu am trăit în condiții mai mizere decât acestea.

— Crezi c-ar trebui să bat la ușă sau să aștept să iasă? întreb.

— Știi cum arată?

— Da, a făcut parte din echipa de catering care a fost angajată o dată acasă. Aș recunoaște-o dacă aș vedea-o.

— Atunci hai să așteptăm. Dacă nu răspunde la telefon, nu cred c-o să-ți deschidă nici ușa.

— Ai dreptate.

Îmi bat degetele de volan, nerăbdătoare.

— Te-ai gândit vreodată că Reed e vinovatul? întrebă încet Val după câteva minute.

— Da, mă gândesc la asta.

Tot timpul.

— Și?

— Și nu-mi pasă.

Apoi, pentru că vreau ca Val să-nțeleagă, fac o pauză de la urmărire pentru o clipă.

— Nu cred c-a făcut-o, dar, dacă a fost un accident, iar ei s-au certat și ea a picat și s-a lovit la cap, atunci nu văd de ce Reed ar trebui să fie pedepsit pentru asta. Poate că asta înseamnă că sunt o persoană oribilă, dar țin cu Reed.

Val zâmbește și mă ia de mână.

— Ca să știi și tu, și eu țin cu Reed.

— Mulțumesc.

Îi strâng mâna și mă întorc cu fața la geam exact în momentul în care ușa apartamentului 5B se deschide.

— Iat-o!

Ies din mașină, aproape împiedicându-mă și căzând.

— Doamna Myers! o strig.

Femeia mică, cu păr negru se oprește după gard.

— Da?

— Sunt Ella Harper.

Spre ușurarea mea, fața ei nu trădează că m-ar fi recunoscut. Îmi aranjez sacoul – cel pe care l-am stricat când am smuls emblema de la Astor Park – în speranța că voi semăna cu o jurnalistă.

— Lucrez la *Bayview News*. Aveți un minut la dispoziție?

Brusc, se schimbă la față.

— Nu. Sunt ocupată.

Se întoarce și dă să plece, dar eu o strig pe nume.

— Ruby Myers, aș vrea să-ți pun câteva întrebări în legătură cu declarația pe care ai făcut-o despre cazul Davidson.

Îi pot vedea doar o jumătate a feței, dar e palidă și tulburată. Devin suspicioasă.

— Nu... N-am nimic de spus, se bâlbâie, apoi își lasă capul în jos și se grăbește spre o mașină parcată în apropiere.

Nu pot decât s-o privesc în timp ce se urcă în mașină și demarează în trombă, ieșind din parcare.

— Ai văzut? întrebă Val.

Mă întorc spre ea.

— Ce? Că nu sunt bună ca detectiv?

Îmi vine să mă tăvălesc pe trotuar ca un copil răzgâiat.

— N-am putut să scot nici măcar un răspuns din gura ei.

— Nu. Ai văzut ce conducea?

— Dumnezeuule, nu și tu. Reed mă tot bătea la cap că nu știam diferența dintre o camionetă și o mașină. Era un SUV?

— E un Lincoln Navigator și costă vreo șaizeci de mii de dolari. Țsta pare chiar scos din țiplă, e nou-nouț. Ziceai că ea era o chelneriță la o firmă de catering, nu? Vrei să-mi spui că a găsit o comoară?

— Crezi că a plătit-o cineva să mintă în legătură cu Reed?

— Poate?

Mă gândesc puțin la varianta asta, apoi oftez.

— O singură persoană are cu adevărat de câștigat dacă vina cade pe Reed.

— Cine?

O fixează pe Val cu privirea.

— Mama mea vitregă.

Capitolul 28

Ella

După ce o las pe Val acasă, mă întorc la hotel. Îmi ia doar două secunde să dau nas în nas cu Dinah. Când intru în cameră, o găsesc stând pe canapea, privind în gol și cu părul puțin ciufulit.

— Unde e Steve? o întreb, uitându-mă de jur împrejur.

Dacă e s-o iau la întrebări pe Dinah cu privire la posibilitatea de-a o fi plătit pe Ruby Myers, atunci prefer s-o fac fără spectatori. Steve i-ar deveni ostil, iar Dinah n-ar mai sta la discuții. Își ridică un umăr, iar cămașa de noapte minusculă îi alunecă pe brațul suplu.

— Cine știe? Probabil la debarcader, își caută o prostituată de șaisprezece ani. Îi plac tinerele, știi doar. Sunt surprinsă că nu s-a strecurat încă în patul tău.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Faci ceva toată ziua? Sau doar o freci?

— Ce întrebare! Bineînțeles. Merg la cumpărături. La sală. Uneori mă fut cu fratele tău vitreg, Gideon, răspunde ea ametețită, râzând.

Mă îndrept amenințătoare către canapea cu brațele încrucișate, însă șovăi. Planul meu era s-o iau prin surprindere și s-o confrunt cu privire la Myers, dar nu știu de unde să încep. Cum ar fi putut s-o plătească pe Myers? Cu bani gheață,

nu? Mă întreb dacă Steve m-ar lăsa să arunc un ochi pe extrasul lor de cont. Sau poate Dinah umblă dintr-o parte în alta cu o plasă de bani la ea.

În loc să-i arunc toate astea în față, mă hotărâsc să folosesc o abordare complet diferită. Oamenii beți au mai puține inhibiții. Poate reușesc să scot niște informații de la ea fără ca măcar să-și dea seama de asta.

Așa că mă așez în celălalt capăt al canapelei și aștept să reînceapă să vorbească.

— Cum a fost antrenamentul de dans? Nu pari prea transpirată.

Ridic din umeri.

— Asta pentru că am părăsit echipa.

— Aha! exclamă ea cu o voce prea ridicată și dă din deget dezaprobat în direcția mea. I-am zis eu lui Steve că te-ai înscris doar ca să te poți culca cu iubitul ăla al tău.

Ridic iar din umeri.

— De ce-ți pasă ție ce fac eu cu Reed?

— Nu-mi pasă. Eu doar mă bucur să-i fac nefericiți pe cei din familia Royal. Nefericirea ta e doar un mic răsfăț suplimentar.

— Drăguț, spun pe un ton sarcastic.

— A fi drăguț nu te duce nicăieri, mârâie ea.

Dar apoi se întunecă la față și, pentru prima dată de când am intrat în cameră, observ nu doar că duhnește a alcool, dar și că are ochii roșii de plâns.

— Ești bine? o întreb pe un ton stingher.

— Nu, nu sunt bine, zice Dinah tăios, dar de această dată vocea îi tremură puțin. Mi-e dor de Brooke. Chiar mi-e dor de ea. De ce a trebuit să fie atât de lacomă și proastă?

Înghit în sec de uimire. Nu pot să cred că ea e cea care aduce vorba despre asta! E perfect. Îmi strecor mâna în buzunar și încep să mă joc cu telefonul. Oare am o aplicație pentru înregistrat? Aș putea s-o fac pe Dinah să spună ceva incriminator?

— La ce te referi?

Privirea lui Dinah răătăcește absentă.

— Ea spunea că tu ești la fel ca noi două. Așa este?

— Nu, îmi scapă și regret imediat.

La naiba! Ar fi trebuit să zic da.

Dar Dinah pare prea pierdută în lumea ei ca să observe că nu sunt de acord.

— Trebuie să ai grijă cu cei din familia Royal. Te vor primi printre ei și apoi te vor înjunghia pe la spate.

De data aceasta îmi cântăresc cuvintele.

— Cum așa?

— Chiar eu am pățit asta.

A fost înainte sau după ce te-ai culcat cu Gideon? Înainte sau după ce te-ai decis să-i distrugi pe cei din familia Royal?

— Cum? întreb eu cu glas tare.

Ea se joacă distrată cu diamantul unui inel.

— Am cunoscut-o pe Maria Royal. Era regina orașului Bayview. Toți o iubeau, dar nimeni nu vedea cât de tristă era de fapt. Dar eu am văzut.

Mă încrunt. Unde vrea să ajungă cu asta?

— I-am zis că știam de unde se trage și că înțeleg cât de singur poți să te simți când nu te-ai născut în cercurile astea sociale. Am fost prietenoasă, mormăie Dinah. Dar crezi că ea a apreciat asta?

— Nu?

— Nu, cu siguranță nu.

Deodată Dinah izbește cu palma în măsuta de cafea, ceea ce mă face să tresar surprinsă.

— Cei din familia Royal sunt precum mărul din poveste. De aur în exterior, dar cu miezul putred. Maria nu provenea dintr-o familie cu bani. Era o sărăntoacă de lângă debarcader care și-a desfăcut picioarele la momentul potrivit, pentru bărbatul potrivit – Callum Royal. Odată ce a rămas însărcinată, el a trebuit să o ia de nevastă. Dar Maria nu era mulțumită cu devotamentul lui Callum. Voia mereu mai mult și amenința orice femeie care-i stătea în cale și îi submina controlul absolut asupra bărbaților din jurul ei. Era o javră manipuloare căreia îi făcea plăcere să aibă mai multe fețe. Cu femeile era răuvoitoare și crudă, le călca în picioare cu ușurință. Cu bărbații era numai lapte și miere.

Uau! Nu am auzit niciodată despre această latură a Mariei Royal. Reed și frații lui își amintesc de ea ca de o sfântă. Dar cuvintele lui Steve îmi trec brusc prin minte.

Nicio ființă vie nu e sfântă. Pe de altă parte, Dinah nu este chiar cea mai de încredere persoană. Și probabil a plătit pe

cineva ca să-l trimită la închisoare pe Reed. Ar fi stupid din partea mea să cred ceva din ce-mi spune.

În plus, chiar dacă Maria *era* o nenorocită, obsesia lui Dinah față de familia Royal nu are niciun sens.

— Tu și Brooke aveți ceva cu familia Royal și cu Steve doar pentru că Maria Royal s-a comportat o dată nepoliticos cu tine? Întreb neîncrezătoare.

Oftează greoi.

— Nu, drăguță. Maria Royal le reprezintă pe toate cățelele bogate de pe-aici. Te-ai confruntat cu tipologia asta la școală. Sunt cele care cred că propriul lor căcat nu pute.

Ca Jordan Carrington. Într-un fel, presupun că prelegerea lui Dinah nu este complet irațională. Cu excepția faptului că, dintre noi două, eu nu dau doi bani pe părerile lui Jordan, pe când lui Dinah îi păsa, în mod evident, de ceea ce credea Maria.

— Și singura dată când am încercat să mă apropii de ea m-a pus la punct. M-a făcut curvă și mi-a zis că nu am nimic în comun cu ea.

— Îmi pare rău.

N-am spus asta suficient de sincer, pentru că Dinah începe să plângă. Lacrimi mari i se preling pe obraji în timp ce rostește printre sughituri:

— Nu, nu-ți pare. Nu înțelegi. Tu încă crezi că cei din familia Royal sunt niște oameni extraordinari. Singura persoană care chiar a înțeles a fost Brooke, iar ea nu mai este printre noi. Nu mai este.

Este momentul perfect să deschid discuția, așa că profit de el.

— Ai omorât-o pe Brooke pentru că s-a amestecat în treburile tale?

— Nu! Naiba să te ia! Nu eu am ucis-o.

Vocea lui Dinah se umple de furie.

— Scumpul tău Reed a făcut-o.

— N-a fost el, răspund eu printre dinți.

— Continuă să-ți spui asta, drăguță.

Îi înfrunt privirea batjocoritoare.

— Ai plătit-o pe Ruby Myers să spună că Reed a amenințat c-o va ucide pe Brooke? Ai făcut asta?

Dinah zâmbește. Un zâmbet rece și fără nicio urmă de umor.

— Și dacă am făcut-o ce? Cum ai să dovedești?

— Registrele fiscale referitoare la veniturile ei. Detectivii lui Callum vor descoperi adevărul.

— Așa vor face?

Scoate un râset scurt, furios, și încearcă să mă prindă de bărbie.

— Banii familiei Royal nu-i vor cumpăra libertatea lui Reed. Voi face tot ce-mi stă în putință să-l văd pe criminalul ăla în închisoare, chiar dacă e ultimul lucru pe care-l voi face.

Îi dau peste mână și mă ridic brusc de pe canapea.

— Nu ai să arunci vina pe Reed pentru asta! mă răstesc la ea. O să demonstrez că ai plătit-o pe Ruby Myers. Și poate chiar voi dovedi că tu ai omorât-o pe Brooke.

— N-ai decât să-ncerci, prințesă. Nu veți găsi nimic împotriva mea.

Își golește paharul și apoi îl umple la loc.

Scârbită să-i văd fața îngâmfată și acră, mă reped în camera mea și trântesc ușa după mine. Când reușesc să mă calmez, îl sun pe Reed.

— Ce faci? mă întreabă el.

— M-am dus până la Ruby Myers acasă și...

— Ce?

Reed țipă atât de tare, încât trebuie să-mi îndepărtez telefonul de la ureche.

— Glumești? Ce încerci să faci? Vrei să fii ucisă?

— Amândoi știm că declarația ei este mincinoasă! țip înapoi.

Apoi, îmi cobor vocea și zic aproape în șoaptă:

— Dinah este băgată în asta până peste cap. Practic, a recunoscut c-a plătit-o pe Myers.

— Ella, la dracu'! Stai departe de toate astea. Tata a angajat niște detectivi care să se ocupe de caz și nu am reușit să aflăm nicio informație nouă. Dacă Dinah este implicată, atunci n-ai făcut decât să pui paie pe foc și să riști să pățești ceva. Și nu suport gândul ăsta.

— Nu pot să stau cu brațele încrucișate.

Merg cu pași apăsați către fereastră și dau perdelele la o parte. Dintr-un motiv tâmpit, cei de la curățenie trag perdelele tot timpul.

Reed oftează.

— Uite, știu. Chiar știu că-ți e greu. Dar trebuie să accepți că asta e cea mai bună soluție pentru toată lumea. Dacă mă declar vinovat, totul se termină. În loc de un an plin de incertitudini, urmat de ani la rând de recursuri în care toate hainele murdare vor fi spălate în public pe prima pagină a ziarelor, trecem peste și încheiem povestea.

Apoi adaugă cu o voce mult mai joasă:

— Nu va dura atât de mult.

Îmi dau lacrimile.

— Nu e corect. Nu vreau să fii plecat nici măcar pentru o zi.

— Știu, iubito.

Oare chiar știe? Simt o răceală în tonul lui, de parcă încearcă să se distanțeze de mine. Cu disperare în glas, îmi spun:

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, îmi răspunde cu o voce aspră, joasă și gravă. Hai să nu ne certăm. Să încercăm să lăsăm deoparte lucrurile astea și să ne bucurăm de perioada în care mai sunt aici. Înainte să-ți dai seama, voi fi deja înapoi.

Face o pauză.

— Totul va fi bine.

Doar că nu-l cred.

*

A doua zi, încerc să mă comport de parcă nimic îngrozitor nu s-ar întâmpla în viețile noastre. De parcă Reed n-ar fi anunțat că va merge la închisoare pentru cel puțin cinci ani.

De parcă nu mi s-ar rupe sufletul de fiecare dată când mă uit la el.

Are dreptate cu un lucru: dacă ne vom petrece următoarele cinci săptămâni sau așa ceva gândindu-ne încontinuu la viitorul îngrozitor care ne așteaptă, ar putea la fel de bine să înceapă să-și ispășească sentința chiar de astăzi.

Așa că-mi intru în rol la școală și mă comport de parcă nimic n-ar fi în neregulă. Dar când sună clopoțelul, sunt deja extenuată de atâta prefăcătorie și mai mult decât nerăbdătoare să ajung acasă.

Mă aflu deja la jumătatea drumului spre locul de parcare, când o voce ascutită îmi strigă numele.

Încremenesc instantaneu. Minunat, Jordan.

— Trebuie să vorbim, spune ea de la zece metri distanță.

Încerc să deschid portiera, dar Jordan este lângă mine înainte să pot fugi. Mă întorc oftând.

— Ce vrei?

O strălucire malefică îi străbate privirea.

— Îmi ești datoare cu o favoare.

Simt cum tensiunea îmi străbate tot corpul. Rahat! Am sperat, chiar am sperat că va uita de asta. Dar ar fi trebuit să știu că Jordan Carrington nu uită nimic, mai ales când este în avantajul ei.

— În regulă, mimez eu un zâmbet. Pe cine trebuie să leg cu bandă adezivă de ușa școlii?

Își dă ochii peste cap.

— De parcă i-aș da voie unei amatoare să se ocupe de treburile mele.

Face un semn cu mâna perfect îngrijită și spune:

— Cred că, de fapt, o să-ți fie pe plac ce-ți cer. Aproape că nu necesită niciun efort din partea ta.

Încep să devin suspicioasă.

— Ce vrei? repet eu.

Jordan îmi zâmbește larg.

— Pe Reed Royal.

Capitolul 29

Ella

Îmi ia câteva secunde să pricep sensul cuvintelor rostite de Jordan. Apoi izbucnesc într-un hohot de râs. Îl vrea pe Reed? Ăă, sigur. N-o să se întâmple asta, javră!

— Nu sunt sigură ce vrei să spui prin asta, dar, oricum, Reed nu este o opțiune, îi spun pe un ton vesel. Cred c-ar trebui să te gândești la altceva.

Ridică din sprânceană.

— Asta sau nimic.

Îi zâmbesc răutăcios.

— Atunci aleg nimic.

Jordan începe să râdă când aude asta. Sau poate doar râde de mine.

— Scuză-mă, ai zis *nimic*? Vreau să spun că, dacă nu-ți îndeplinești partea de înțelegere, atunci viața ta socială se va transforma într-un „nimic”. De exemplu, îi voi spune tatălui tău cum l-ai mințit referitor la trupa de dans, astfel încât să poți merge să faci sex cu iubitul tău într-un hotel. Sunt sigură că ai să fii pedepsită pe viață după ce-o să descopere asta.

Flutură din gene și continuă.

— Sau poate, după ce va afla adevărul, va decide să te mute în alt stat. De fapt, poate am să-i recomand chiar eu asta. Îi voi da și câteva broșuri cu niște școli private excelente.

La naiba! Steve ar face asta. M-ar forța să mă mut la altă școală dacă ar descoperi că l-am mințit referitor la meciul din deplasare și că mi-am petrecut noaptea la hotel cu Reed. Și-ar ieși din minți.

— Deci, spune ea în timp ce zâmbetul îi revine pe buze, vrei sau nu detaliile?

— Ce vrei de la Reed? întreb printre dinți.

— Vreau să mă însoțească la Balul de Iarnă.

Rămân cu gura căscată. Ea chiar vorbește serios?

Jordan își dă ochii peste cap când îmi vede privirea șocată.

— Ce? *Tu* oricum nu poți merge cu el. Asta dacă nu cumva, între timp, tatăl tău e brusc de acord ca tu să umbli cu un criminal.

Mă holbez la ea.

— Nu spuneai *tu* că nu vrei să fii cu un ucigaș?

Ridică din umeri.

— M-am răzgândit.

— Da? Și de ce s-a întâmplat asta?

— Pentru că Reed n-a strălucit niciodată mai tare ca acum.

Își dă părul negru și lucios peste umăr.

— Când a fost arestat prima dată, a scăzut în popularitate, dar acum doar despre el vorbesc toate fetele astea jalnice. Spre deosebire de tine, mie îmi pasă de ierarhia socială.

Ridică iar din umeri.

— Vreau să merg la bal cu Reed. Asta e favoarea pe care ți-o cer.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Nu ți-l împrumut pe iubitul meu pentru o noapte.

Privirea i se întunecă.

— El este un trofeu, proasto. Nu pricepi?

Reed nu e un trofeu! îmi vine să țip. E o ființă umană. Este inteligent și minunat, și dulce când își dă jos masca de tip dur. Și este *al meu*. Fata asta nu e în toate mințile dacă are impresia că voi fi de acord cu așa ceva.

Jordan oftează când îmi vede expresia de neclintit.

— Hai să-ți propun ceva – ce spui de un loc în echipa de dans?

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Înseamnă că poți să reintri în echipă, zice ea exasperată. Dumnezeuule, ești chiar atât de grea de cap? Amândouă știm că nu voiai să renunți – te-ai purtat ca o nemernică fără niciun motiv. Așa că poți să revii dacă vrei.

Cad pe gânduri. Mi-a plăcut cu adevărat să fac parte din echipa aia stupidă.

— Și nici măcar nu-ți voi cere un alt favor, spune cu un zâmbet luminos pe chip. Tot ce vreau este să-l am pe Reed la brațul meu la Balul de Iarnă.

Asta e *tot ce vrea*? Dumnezeuule, nici n-are mari pretenții.

Îmi pun mâinile în șold.

— Și apoi ce?

— La ce te referi?

— Ce se întâmplă după bal? Crezi că el va deveni iubitul tău sau așa ceva? Pentru că nu se va întâmpla.

Jordan pufnește.

— Cine crezi că vrea un iubit care va sta la închisoare pentru tot restul vieții lui? Vreau titlul de regina Balului de Iarnă. Asta e tot.

— Regina Balului de Iarnă? repet eu.

— Toată lumea va vota pentru un rege și o regină a balului. Ca pe vremuri.

Își dă părul peste umăr.

— Vreau să fiu regina.

Bineînțeles că asta vrea.

— Sunt deja cea mai potrivită alegere, dar, dacă merg cu Reed, coroana ar deveni o certitudine. O mulțime de oameni deja spun că vor vota pentru el din milă.

Copiii de la Astor Prep sunt ciudați rău. Îi studiez trăsăturile feței.

— Dacă accept asta, vom fi chit?

— Chit, ciripește ea.

Înghit în sec, deschid portiera mașinii și mă arunc pe scaunul șoferului.

— Deci?

Jordan stă nehotărâtă de o parte a mașinii decapotabile și așteaptă un răspuns.

— Am să mă gândesc la asta, îi spun cu dispreț.

Apoi pornesc motorul mașinii ca să-i acopăr râsul.

Când ajung acasă de la antrenament, o găsesc pe Ella ghemuită în patul ei și purtând ceea ce par a fi o pereche de pantaloni de trening vechi de-ai mei și un maiou. Sunt surprins s-o văd.

— Steve știe că ești aici? întreb eu prudent.

Dă din cap.

— I-am zis că trebuie să învăț cu Easton pentru un test la chimie.

Cartea de chimie se află lângă ea, dar Easton nu e nicăieri.

Zâmbesc ștrengărește.

— Chiar trebuie să înveți sau a fost doar o scuză?

— Nu, chiar trebuie să învăț, răspunde ea posacă. Dar amândoi știm că fratele tău nățâng n-o să-mi fie de ajutor. M-am gândit că, dacă aș învăța aici, măcar m-aș putea vedea cu tine. Steve este la parter totuși, așa că trebuie să avem grijă să nu facem gălăgie.

Mă îndrept către pat să-i dau iute un sărut.

— Așteaptă să mă schimb în niște haine mai comode și te ajut. Am făcut chimie anul trecut, așa că-mi amintesc întreaga materie.

Înainte să intru în baie, se ridică și-mi spune:

— Așteaptă. Trebuie să-ți zic ceva.

Privirea îmi zboară către maioul minuscul. Gândul că mai am doar câteva săptămâni la dispoziție cu Ella îmi înfierbântă sângele de fiecare dată când o privesc.

— Îmi poți spune după ce-ți dai jos tricoul?

Îmi zâmbește.

— Nu.

— Bine. Fii rea.

Mă trântesc în pat și mă las pe spate cu mâinile împreunate deasupra abdomenului.

— Ce este?

Își drege vocea.

— Trebuie să mergi cu Jordan la Balul de Iarnă.

Mă ridic brusc.

— Ai înnebunit?

Mă uit la ea cu uimire.

— Nici măcar nu știam că noi mergem. Credeam că vom face altceva. Doar noi doi.

Urăsc al naibii de tare Balul de Iarnă.

— Am crezut că toată lumea merge, spune Ella și-și întoarce ecranul telefonului către mine. Vezi?

Iau telefonul și văd pagina de Instagram a liceului plină cu o mulțime de poze cu pregătirile pentru Balul de Iarnă. Întreaga școală este obsedată de evenimentul ăsta și mă bucur că Ella și frații mei s-au concentrat asupra lui, în loc să fie atenți doar la cazul meu.

— Fetele merg pentru că este evenimentul social al semestrului. Băieții, pentru că după bal au parte de sex, îi spun pe șleau.

— Frumos. Ei bine, nu trebuie să te culci cu Jordan după ce se termină balul. Înțelegerea a fost să mergi cu ea la petrecere și atât, nimic altceva.

— Înțelegerea?

Îmi pierd șirul gândurilor, pentru că maioul Ellei se ridică ușor și-i pot vedea o porțiune de piele de deasupra taliei.

— Înțelegerea ca eu să fac parte din echipa de dans și pentru meciul din deplasare.

Înghit în sec.

— Așadar, asta i-ai promis? C-o să merg cu ea la Balul de Iarnă?

— Nu, era o favoare pe care mi-o putea cere mai târziu.

— De ce vrea să meargă cu mine? Credeam că mă urăște.

— Nu cred că te urăște. Cred că e o ciudățenie din asta care are legătură cu reputația. Tu o însoțești, iar ea va defila cu tine de parc-ai fi câinele ei în lesă. Un fel de frumoasa și bestia.

— Ea e bestia, corect?

Ca răspuns, Ella mă ciupește de unul dintre sfârcuri. Doare, la naiba!

— Oh, și ea vrea să fie încoronată ca Regina Balului de Iarnă sau așa ceva, adaugă Ella. Crede că, dacă merge cu tine, îi cresc șansele de a fi aleasă.

Îi prind degetele și le aduc lângă de buzele mele.

— Nu vreau să merg la bal cu Jordan. Dacă merg, tu o să fii cea care mă ține în lesă.

— Eu nu țin pe nimeni în lesă.

Îi așez mâna la baza gâtului meu.

— Eu sunt al tău. Toți cei de la Astor știu asta.

Se înroșește într-un mod adorabil.

— Și eu sunt a ta. Dar am avut o înțelegere.

— De ce-ți respecti partea din înțelegere? Nu ești obligată să faci asta.

Degetele ei îmi urmăresc linia claviculei, mișcare care-mi provoacă un fior plăcut pe șina spinării.

— Pentru că o înțelegere este o înțelegere. Întotdeauna îmi respect cuvântul dat.

— Înțelegerile cu diavolul nu se pun.

— Dacă nu vei face ce a cerut, o să-i spună lui Steve că l-am mințit despre jocul din deplasare, mărturisește Ella și-și trage mâna înapoi. Și a spus că va încerca să-l convingă să mă mute la o altă școală, poate chiar într-un alt stat.

Aș putea să accept să se mute la o altă școală, având în vedere că oricum n-o să mai fiu aici din ianuarie. Dar în alt stat? Nici gând. Asta ar însemna ca Ella să nu mă poată vizita. În plus, frații mei au nevoie de ea, dar și ea de ei. Sunt familia ei. N-ar fi corect pentru ea să fie luată de lângă ei.

Dar îl văd pe Steve în stare să ia o decizie atât de drastică. De când tata i-a spus despre acordul de recunoaștere a vinovăției, Steve a lăsat-o mai des pe Ella să-și petreacă timpul aici, dar nu e de acord ca noi doi să fim împreună. A fost mai mult decât explicit când a zis asta. Dacă află că ea și-a pierdut virginitatea cu mine în timpul meciului din deplasare, o să mă omoare.

Ella se ridică și-și mișcă încetișor piciorul peste talia mea.

— Reed, te rog! Trebuie să faci asta.

Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat despre Ella este că, dacă-și pune ceva în gând, nu mai e cale de întoarcere. Este încăpățânată. O să-și îndeplinească partea de înțelegere făcută cu Jordan, indiferent de prețul care trebuie plătit. În plus, cerința lui Jordan nu e chiar atât de oribilă.

Îmi pun mâinile pe șoldurile ei și o țintuiesc în loc.

— Care sunt detaliile înțelegerii? La ce se așteaptă?

Ella ridică telefonul și-și verifică mesajele.

— A zis că trebuie să te îmbraci cu ceva anume. Dar nu-mi amintesc cu ce.

— Ai fost de acord cu așa ceva înainte să vorbești cu mine? o întreb.

— Nu, îți jur! Doar i-am spus că sunt de acord cu planul ăsta dacă și tu o să fii.

Ella își lasă mâna să cadă pe pieptul meu. Șoldurile încep să i se unduiască.

Închid ochii de plăcere, dar mă aud răspunzându-i:

— Întotdeauna mergem în frac. Cu ce naiba vrea să mă îmbrac?

Între timp un alt gând îmi trece prin minte. Deschid ochii larg.

— Ai să vii și tu, nu? Sau mă lași pe mâna lui Jordan?

— Oh, nu te-aș abandona niciodată așa. M-am gândit să merg cu Wade. Val n-o să vină, așa că pot sta cu ochii pe el.

Oh, la dracu'! Nu. Nu-mi place planul ăsta.

— Wade nu se poate abține să și-o țină în pantaloni, mormăi.

— Știu. De ce crezi că Val nu vrea să vină?

— Așa că eu trebuie să merg cu diavolița, iar tu – cu tipul al cărui scop în viață e să se culce cu fiecare fată disponibilă de pe coasta Atlanticului?

— Ai mai multă încredere în prietenul tău, mă dojenește Ella. Nu cred că Wade o să-mi facă avansuri.

— Spre binele lui, sper că ai dreptate, mormăi.

Se apleacă să mă sărute, dar se retrage chiar înainte să apuc să-mi strecur limba în gura ei.

— Ai să faci asta?

— Da, o voi face, mormăi. Nu-mi vine a crede că n-ai nicio problemă ca eu să merg la bal cu Jordan.

— Hei, măcar nu e Abby, mormăie ea. Pot să accept să mergi cu Jordan, pentru că știu că o urăști, dar, dacă ar fi vorba de Abby, chiar m-ar deranja.

— Pentru că este fosta mea?

— Pentru că este fosta ta.

— Dar este *fosta*. Asta înseamnă că nu mai vreau să fiu cu ea, că nu mai voiam să fiu cu ea de mult timp și că nu am de gând să fiu împreună cu ea în viitor. Acel gen de fostă.

Ella îmi răspunde pe un ton ursuz.

— Ar face bine să rămână așa.

Îmi scapă un chicotit.

— Îmi place de Ella cea geloasă.

Dintr-odată îmi vine o idee. Balul de Iarnă este în două zile și e prima dată când Ella vorbește despre asta.

— Ai rochie?

— Nu pot să-mi cumpăr una de la mall?

— Oh, iubito. Încă nu ai înțeles cum merg treburile, nu-i așa?

O dau la o parte pe de corpul meu înfierbântat pe o parte a patului.

Merg tiptil până la dulap și-i aleg la nimereală un hanorac.

— Ia asta pe tine. Mergem să vorbim cu tata.

— Chiar acum? Magazinele sunt toate închise.

Stă în loc fără să se miște, așa că-i arunc hanoracul în față.

— Balul de Iarnă e un soi de paradă a modei. Tipele cheltuie pe rochii mai mulți bani decât dau unii oameni pe mașinile lor.

O îmbrac și-i suflec mânecile hanoracului.

— Nu vreau să suferi în acea seară.

— Iisuse! Val avea dreptate. Voi chiar aveți un cod vestimentar pentru absolut orice. Atunci de unde ar trebui să-mi cumpăr o rochie, dacă nu de la mall? Unde sunt o mulțime de rochii la reduceri?

— N-am nicio idee, dar tata sigur știe.

La parter, tata și Steve sunt în birou. Cei doi bărbați stau aplecați deasupra unor hârtii care arată ca un plan de zbor.

— Ai un minut? Întreb în timp ce bat la ușă.

Steve se încruntă când o vede pe Ella îmbrăcată cu hainele mele.

— Nu s-a întâmplat nimic, simt nevoia să mă apăr. Vorbeam despre Balul de Iarnă, iar Ella mi-a spus că nu are rochie.

— Așadar, voi doi mergeți împreună la Balul de Iarnă? întrebă tata și-și mută privirea de la hârtii către noi.

— Merg împreună pe dracu', zice Steve cu autoritate.

Ella se încruntă la tatăl ei.

— Nu mergem împreună. Reed merge cu Jordan Carrington, iar eu, cu Wade.

Steve se relaxează.

— În regulă atunci.

Îmi ascund nemulțumirea față de ușurarea lui evidentă.

— În orice caz, Ella are nevoie de o rochie, mormăi eu.

— Este chiar așa un capăt de țară? întrebă ea pe un ton iritat. Am destule rochii.

— Nu știu ce să zic, spune tata încetișor, dar am fost însoțitor la bal acum câțiva ani și îmi aduc aminte că am văzut o mulțime de rochii couture. Dacă Reed spune că ai nevoie de o rochie, atunci presupun că așa este.

Se scarpină în bărbie, apoi se întoarce către Steve.

— Tu ai ieșit odată cu femeia aia... Patty, Peggy...

— Perri Mendez? completează Steve. Da, era proprietara magazinului Bayview Boutique.

— Încă este. M-am întâlnit cu ea acum câteva săptămâni la dineul Camerei de Comerț. Hai să vedem dacă ne poate ajuta.

Tata îi face Ellei semn să se așeze.

— Stai jos și aruncă o privire la ce are Perri pe site. Găsește o rochie, iar noi îți vom face rost de ea.

Ella se așază.

— După ce să mă uit?

— Cu cât mai elegantă, cu atât mai bine, îi recomand eu. Este o lume plină de ifose.

Se uită la mai multe fotografii, apoi se oprește la una.

— Îmi place asta.

Nu pot să văd despre care vorbește, pentru că mâna ei acoperă ecranul.

— Salvează imaginea și am să i-o trimit lui Perri, îi spune tata.

— Mulțumesc.

— Ți-am zis că tata o să rezolve problema, îi spun rânjind.

Se ridică din scaun și împreună ne îndreptăm către ușă, când deodată auzim vocea tăioasă a lui Steve.

— Unde mergeți voi doi?

— Sus, în camera mea. Nu-ți face griji, Easton e deja aici, spune Ella în timp ce iese deja pe ușă.

Steve se încruntă.

— Să lași ușa deschisă. Nu cred că noul tău iubit ar fi încântat să afle că petreci atât de mult timp cu Reed.

Un aer de frustrare apare pe fața tatei, în timp ce eu mă uit confuz la Ella. *Noul iubit?* Ce Dumnezeu îi spune Ella lui Steve?

Ella mă trage în sus pe scări în timp ce-mi explică:

— Steve crede că Wade este noul meu iubit, pentru că m-a scos în oraș la întâlnirea aia falsă. Presupune că, acum că mergem împreună la bal, suntem oficial un cuplu.

— Nu sunteți un cuplu, îi readuc eu aminte.

— Evident.

De îndată ce rămânem singuri, nu pierd nicio clipă, îi dau jos hanoracul, o sărut și îi reamintesc cine este iubitul ei.

— N-am lăsat ușa deschisă, șoptește ea.

— Știu, îi răspund în timp ce-i sărut sânii. Vrei să mă opresc?

— La naiba, nu!

Ne bucurăm vreo cinci minute de intimitate, înainte ca Easton să intre în cameră.

— N-am întrerupt nimic, nu-i așa? întreabă el, fără nicio urmă de regret. Am auzit că ne uităm la televizor împreună.

Ella îi aruncă o pernă în față, dar se dă la o parte să-i facă loc în pat. Iau telecomanda. Când deschid televizorul, iubita mea e deja cuibărită lângă mine.

N-am prea mult timp până să merg la închisoare. Chiar și o singură seară cu Jordan nu e modul în care vreau să-mi petrec timpul prețios care mi-a mai rămas, dar trebuie să înghit asta. E spre binele Ellei.

Fiindcă tot ce-mi doresc este ca în fiecare clipă din săptămânile următoare s-o fac fericită pe Ella Harper.

Capitolul 30

Ella

Vineri seara, Steve mă duce cu mașina la reședința familiei Royal. Pe drum, bombăne încontinuu:

— Pe vremea mea, băiatul mergea acasă la fată. Nu mergea acasă la cel mai bun prieten ca s-o ia pe fată de-acolo.

— Este mai ușor decât să-i cer lui Wade să conducă tot drumul până în oraș doar ca să vină după mine, îi răspund ridicând din umeri.

Ei bine, asta, pe lângă faptul că vreau să trag cu ochiul la Reed purtând frac. Dar nu-i spun asta lui Steve.

În timp ce trecem de poarta de la intrarea reședinței Royal, nu pot să nu compar viața mea de-acum cu cea de când am ajuns pentru prima dată aici. Acum câteva luni, făceam striptease într-un bar numit Daddy G. Astăzi mă aflu într-o mașină ridicol de scumpă, îmbrăcată într-o rochie despre care Val mi-a zis că valorează mai mult decât taxa anuală la Astor Park și port o pereche de pantofi plini de cristale de firmă. Val mi-a repetat de trei ori numele celui care face cristalele, dar tot nu pot să-l rețin. Arăt ca o prințesă din basme, cu tot tacâmul, îmbrăcată în rochie de bal și cu pantofi de cleștar. Totuși, nu sunt sigură dacă în situația asta zâna este Callum sau Steve.

Steve face câteva manevre cu mașina lui sport pe lângă fântâna din curte. Deschid portiera când oprim lângă treptele

de la intrare, dar mașina este atât de joasă, încât îmi e imposibil să cobor, cu sutele de straturi de material de pe mine.

Steve chicotește.

— Așteaptă un pic. Vin să te ajut să cobori.

Mă ridică și mă ajută să mă ridic în picioare, pe tocurile mele de 10 centimetri.

— Ce părere ai? îl întreb.

— Ești frumoasă.

Mă înroșesc când îi aud complimentul. Nu-mi vine să cred că omul acesta, care mă privește cu un soi de mândrie, este chiar tatăl meu.

Mă ia de braț și mă ajută să urc treptele înalte. În clipa când intrăm în casă, îl văd pe Reed coborând scările. Arată atât de bine în costumul lui cel negru, încât mă abțin cu greu să nu salivez.

— Bună, Reed! Arăți bine, spun pe un ton sec, pentru că Steve se află chiar lângă mine.

— Și tu arăți bine, răspunde el, pe un ton la fel de indiferent.

Dar privirea lui înflăcărată îmi dă altceva de înțeles.

— O să fiu în biroul lui Callum, ne spune Steve. Ella, să mă chemi când sosește partenerul tău.

Dispare pe hol, ceea ce mă surprinde, având în vedere că nu-i place să rămân singură cu Reed. Și are cu adevărat un motiv bun să nu-i placă asta. În clipa în care Steve iese din cameră, Reed se apleacă și-și lipește buzele de gâtul meu. Îmi

sărută ușor zona sub care pulsul îmi bate frenetic, iar genunchii mi se înmoaie instantaneu.

Apoi mă lipește de perete și-mi explorează decolteul în formă de inimă al rochiei fără bretele. Mâinile îmi alunecă pe marginile de bumbac ale cămășii lui. Ideea de a sfâșia hainele de pe el îmi pare din ce în ce mai bună. Din nefericire, sunetul de motor îmi distruge fantezia.

La auzul claxonului, Reed își ridică ușor capul din decolteul meu și spune ironic:

- Partenerul tău este aici.
- Nici măcar un sărut pe buze?

Zâmbesc, încercând să-mi recapăt respirația.

Îmi atinge colțul gurii cu degetul mare.

- Nu vreau să-ți stric rujul.
- Strică-l, îi spun ademenitor.

Buzele i se curbează într-un zâmbet.

— Mi-ar plăcea să-ți sărut mai multe părțile din trup chiar acum.

Își lasă mâna peste decolteul meu, încă umed de la sărutările lui. Gem de plăcere în clipa în care unul dintre degetele lui lungi alunecă sub căptușeala corsetului și-mi atinge sânul.

— Frate, îmi terfelești partenera? întrebă Wade dând buzna pe ușa de la intrare fără să bată înainte.

Reed oftează, își eliberează mâna și apoi își recapătă poziția.

— Îmi exprim aprecierea pentru corpul trăsnet al iubitei mele.

Trag o gură de aer ca să-mi recapăt suflul înainte să mă întorc spre Wade. Din fericire, căptușeala rochiei este suficient de groasă și pe sub ea nu se observă semnele corpului meu excitat.

— Dacă tot ești partenerul meu, sper că mi-ai adus un buchet de flori trăsnet. Mi-a zis cineva că poți să-ți dai seama de mărimea penisului unui tip în funcție de câte flori cumpără.

Wade se oprește o secundă, iar privirea îi cade pe cutia albă și lungă din mâinile lui.

— Chiar așa? Așa se spune?

Reed și Wade au un scurt schimb de priviri alarmante și aproape că mă prăpădesc de râs când îi văd.

— Ești o femeie malefică.

Wade trece pe lângă mine fără să-mi dea cutia.

Ne întoarcem brusc când auzim zgomot de pași pe scări. Sunt Easton și gemenii, toți purtând fracuri.

Sawyer dă din cap aprobator când ne vede pe mine și pe Wade.

— În sfârșit! Să înceapă spectacolul! Trebuie s-o luăm de-acasă pe Lauren.

Ies cu toții pe ușă, iar eu și Easton îi privim din spate. Zâmbește, se întinde și-mi studiază rochia.

— Am crezut că vei alege ceva scurt și sexy.

— Am purtat multă vreme haine provocatoare. Nu le-am încercat niciodată pe cele de prințesă.

Îmi flutur puțin rochia de care m-am îndrăgostit din clipa în care am scos-o din cutie. Umerii goi mă fac suficient de sexy, dar și dac-ar fi fost pe gât și cu mâneci lungi, tot aș fi obsedată de rochia lungă și miile de straturi de material care foșnesc atunci când pășesc.

Easton zâmbește răutăcios.

— Tot timpul faci exact pe invers decât se așteaptă toată lumea. Fetele vor muri de invidie.

— Pur și simplu fac ce vreau. Asta ar trebui să facă și ele.

Nu am ales rochia asta pentru că voiam ca toți cei de la Astor să-și întoarcă privirile după mine. Am ales-o pentru că pare desprinsă dintr-un vis – și, dacă tot e singurul Bal de Iarnă la care voi merge cu Reed, chiar dacă nu e tocmai partenerul meu oficial, am dorit să port cea mai frumoasă rochie de seară din lume.

— Nu contează. Dac-ai fi purtat o rochie strâmtă, te-ar fi numit curvă, acum îți vor spune cu totul altfel, dar voi avea grijă de tine cât timp va fi Reed plecat.

Cuvintele lui Easton îmi dau o senzație plăcută. Nu pentru c-aș avea nevoie de cineva care să aibă grijă de mine, ci pentru că simt că s-a maturizat puțin. Am o revelație și-mi dau seama că Easton are nevoie să simtă că are grijă de cineva. N-o să fiu eu persoana aceea, dar, până o va găsi, putem să avem grijă unul de celălalt.

— Și eu voi avea grijă de tine! îi promit.

— Avem o înțelegere.

Batem palma pentru asta.

Steve și Callum se plimbă pe-afară exact când ajungem în curte.

— Plecați, copii? strigă Callum.

— Da, îi răspunde Easton.

Wade se oprește lângă Bugatti-ul lui Steve. Își trece o mână peste capotă, dar nu îndrăznește să se sprijine de ea.

— Domnule O'Halloran, cred c-ar trebui să mă lași să conduc eu jucăria asta. Spre binele fetei tale.

— Cred că ar trebui să încetezi să respiri deasupra mașinii mele de două milioane de dolari, domnule Carlisle, și să-mi duci fata la dans.

Sfinte Dumnezeule! Mă holbez la tata.

— Două milioane? repet eu.

Toți bărbații se uită la mine de parcă am întrebat ceva ridicol, dar ei sunt cei ridicoli. Două milioane de dolari pentru o mașină? Oamenii ăștia au prea mulți bani.

— A meritat să încerc.

Zâbind, Wade se grăbește către mașina lui sport și-mi deschide portiera.

— Caleașca te așteaptă.

*

— Hei, ascultă, îmi spune Wade un sfert de oră mai târziu, când ne aflăm în spatele coloanei de mașini care așteaptă să

intre în perimetrul clubului privat. Să știi că poți veni să-mi ceri ajutorul dacă o să ai probleme.

Mă încrunt.

— La ce te referi?

— Semestrul următor, se corectează el. După ce Reed, ăă, nu va mai fi aici.

— Ce probleme anticipezi tu c-o să am? Dacă-mi uit tamponul acasă, o să ai tu unul de rezervă în dulap?

Rotește brusc capul către mine.

— Reed ține în dulap tampoane pentru tine?

— Nu, cretinule, dar a sunat atât de stupid ce mi-ai zis.

Cuvintele lui îmi reamintesc îngrozitor de mult de ce mi-a zis Easton și încep să devin suspicioasă.

— Te-a pus Reed să faci asta?

Wade se uită pe geam.

— M-a pus Reed să fac ce?

— Nu face pe prostu'!

Ridică din umeri.

— Bine. Poate.

— Are de gând să dea instrucțiuni din închisoare de parcă ar fi capul unei familii mafioate?

Nevoia lui Reed de a fi superprotector se va accentua când n-o să mă mai vadă în fiecare zi. Presupun că ar trebui să mă simt sufocată, și unele fete chiar s-ar simți, dar pentru mine e reconfortant. N-am de gând să-i permit să-mi controleze viața, dar nu mă deranjează gestul lui.

— Nu știu. Poate?

Wade nu pare afectat de asta. Schimbă subiectul și-mi aruncă o privire piezișă.

— Deci... vizite conjugale?

Îmi dau ochii peste cap.

— Ce aveți voi, băieții, cu vizitele conjugale?

— Nu știu, răspunde el. Sună pervers.

Pare să viseze cu ochii deschiși la celulele de închisoare și jocurile sexuale.

Și, pentru că nu vreau să mă aflu lângă Wade în timp ce-i trec tot soiul de filme porno prin minte, îl întreb:

— Dacă tot vorbim despre perversiuni, care-i treaba cu tine și Val?

Buzele i se strâng într-o linie dreaptă.

— Ți-a mâncat pisica limba? îl provoc eu, dar nu scoate niciun cuvânt.

Ar vorbi despre orice mai puțin despre Val, ha? Extrem de interesant.

— Bine, nu vorbi despre asta. Dar să știi că Val este o față extraordinară. Nu-ți bate joc de ea.

Nu e o amenințare pe față, dar Wade ar trebui să mă cunoască suficient de bine până acum. L-aș face să regreta dacă i-ar face rău.

— Asta crezi tu că se întâmplă? izbucnește el. Că eu sunt problema? Femeile, bombăne el și apoi adaugă ceva pe sub mustață.

Ridic din sprânceană, dar el dă muzica mai tare și abandonez subiectul, pentru că, după modul în care a reacționat, e și asta un răspuns.

De îndată ce cotim către clubul privat Bayview Country, lui Wade îi revine simțul umorului. Nu mai este încordat și zâmbește din nou.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Cu mine și Val... este complicat.

— Îmi pare rău că mi-am băgat nasul. Dar o iubesc pe Val și vreau să fie fericită.

— Dar pe mine? mă tachinează el. Vrei să fiu fericit?

— Bineînțeles, îi răspund și-l strâng pe mână. Vreau ca toată lumea să fie fericită.

— Chiar și Jordan?

— Mai ales ea, îi răspund eu în timp ce oprim în fața clubului. Dacă Jordan ar fi fericită, cred că n-ar mai fi așa o teroristă.

Wade pufnește dezaprobator.

— Mă îndoiesc. Jordan trăiește din teama și nefericirea celor din jurul ei.

Valetul îmi deschide portiera mașinii înainte să-i pot răspunde, dar afirmația lui Wade este cât se poate de validă. Jordan pare a fi cea mai fericită când cei din jurul ei se simt îngrozitor.

— Ai grijă. Asta e comoara mea, îi spune Wade valetului în timp ce-i dă cheile.

Apoi mângâie tandru capota mașinii și-mi face cu ochiul.

— Mașinile sunt mai puțin complicate decât femeile.

— Nu poți avea o vizită conjugală cu mașina, îi reamintesc eu.

Izbucnește în râs.

— Bine punctat.

N-am mai fost la clubul privat până acum, așa că nu știu cum arată când nu e decorat cu albastru și auriu, culorile liceului Astor Prep. Dar locul arată drăguț în seara asta. Fâșii imense de material alb sunt prinse de tavan, dând impresia că întreaga încăpere este un cort uriaș și extraordinar de elegant. De-a lungul pânzei albe sunt atârinate luminițe de Crăciun. Mese rotunde acoperite cu fețe de masă de un alb imaculat și scaune decorate cu panglici uriașe în albastru și auriu completează decorul din încăpere. Dar, în ciuda cozii imense de mașini de afară, sala este surprinzător de goală.

— Unde este toată lumea? îmi întreb partenerul de bal.

— Vei vedea, răspunde Wade misterios, în timp ce mă conduce către o masă la intrare.

Un bărbat și o femeie îmbrăcați în costume negre se apropie de noi din spatele mesei.

— Bine ați venit la Balul de Iarnă al liceului Astor Park Prep! cîripește tipa. Numele, vă rog?

— Wade Carlisle și Ella... se oprește o secundă și se uită la mine întrebător. Royal? Harper? O'Halloran?

— Am pe listă o Ella Harper.

Femeia scoate un săculeț de mătase și o sticlă micuță de cidru cu numele meu pe ea.

— Ce-i asta? întreb eu în șoaptă.

Wade înșfacă toate chestiile și mă trage de la masă ca să lase cuplul din spatele nostru să-și primească bunătățile. Bagă sticlele într-un buzunar și săculețul de mătase în celălalt.

— Ai primit cinci sute de dolari în jetoane pentru jocurile de noroc de aici.

„Aici” pare a fi o încăpere plină cu mese de joc acoperite cu fetru și cu atât de mulți oameni încât simt un pic că mă sufoc. Fetele sunt frumos îmbrăcate, marea majoritate în rochii lungi de seară, strâmte pe corp și crăpate într-o parte până sus. Băieții sunt îmbrăcați în fracuri negre. Totul seamănă cu o scenă dintr-un film.

— Mi-ar fi plăcut ca Val să fie aici, îi șoptesc eu.

Cred că Wade a răspuns „Și eu”, dar nu sunt sigură de asta.

— Deci pot să folosesc jetoanele aici?

Arăt spre jocurile de noroc în încercarea de a ne abate gândurile de la prietena noastră absentă.

— Da, și apoi poți licita pentru diverse chestii.

Ne plimbăm prin încăpere. Sunt două mese: una cu puștani care joacă poker și o alta la care se joacă blackjack.

— Ce fel de chestii?

— Călătorii, bijuterii, aventuri.

— Cine plătește pentru toate astea?

— Totul este finanțat din donații. Dar presupun că jetoanele sunt plătite de unul dintre părinți sau de tutorele legal.

— De asta nimeni nu dansează?

În fundul încăperii, văd o masă plină cu poșete, plicuri și coșulețe. Arată ca masa pentru tombolă dintr-o sală de bingo, dar e mult mai drăguță.

— Există și un ring de dans în sala de mese.

Îmi amintesc vag de spațiul micuț din mijlocul meselor.

— Dar locul acela este atât de mic.

— Nimeni nu dansează.

Păi evident. Cine vrea să danseze când poate să parieze la jocurile de noroc?

— Când a început tradiția asta?

— Acum vreo zece ani, cred.

Wade bate palma cu unul dintre jucătorii de fotbal.

— Niciunul dintre băieții nu voia să danseze și o bună parte dintre ei nu mai voiau să vină la bal, așa că un isteț a venit cu ideea cazinoului. Și, pac, au revenit băieții.

Ne oprim în fața unei mese. Pe masă se află de la genți și bijuterii până la pancarte pe care sunt scrise cuvinte ca Aspen, Las Vegas și Puerto Vallarta. Astea probabil sunt aventurile la care s-a referit Wade.

— Niciuna dintre astea nu valorează doar cinci sute de dolari, îi spun și arăt cu degetul numerele trecute pe plăcuța de descriere.

— Exact, păi, se presupune că ai să câștigi jetoane și apoi partenerul tău să ți le dea și pe ale lui.

— Nici nu e sexist, mormăi.

Wade pufnește.

— Astor Prep nu este tocmai un loc luminat. Doar acum îți dai seama de asta?

Mă întreb dacă ăsta e motivul pentru care Val nu a venit. Pe lângă rochie, mai trebuie să plătești încă cinci sute de dolari pentru jetoane doar ca să cumperi la final ceva fără nicio valoare.

— E nasol dacă ești elev cu bursă.

Wade se încruntă.

— Nu ești obligat să joci.

Mă uit de jur împrejur prin încăpere.

— Nu-l văd nici pe Liam Hunter. Nu are și el bursă, ca Val?

— Ah!

Wade face ochii mari când își dă seama cine participă mai exact la balurile astea de caritate.

Întregul loc este ticsit de copii de bani gata care-i țin la distanță pe cei săraci. Și o parte din pâcla mistică a locului se evaporă.

Nerăbdătoare, mă uit către intrare.

— Unde este Reed?

Totul este mai ușor de suportat când e el în preajmă. Doar că, dacă va face cum a hotărât, n-o să mai stea pe aici prea mult timp.

Încerc să alung gândul ăsta deprimant. Wade ridică din umeri.

— O să întârzie. Lui Jordan îi place să-și facă o intrare spectaculoasă.

Capitolul 31

Reed

— Ai întârziat! se răstește Jordan când îmi deschide ușa conacului ei.

Mă uit la ceas.

— Am întârziat un minut, îi răspund, dându-mi ochii peste cap.

Cu toate că vocea ei ascuțită îmi zgârie urechile, pactul Ellei cu diavolul a meritat cu adevărat toată osteneala de acum.

— Ești gata de plecare? o întreb politico.

Jordan mă examinează din cap până-n picioare.

— Unde-ți este cravata aurie?

Nu m-am așteptat la întrebarea asta. Îmi cobor privirea către cravata neagră pe care o am la gât.

— Nu cred că am una aurie.

Își mijește ochii cu nemulțumire.

— Parte din înțelegere a fost ca tu să porți o cravată aurie ca să te asortezi cu rochia mea.

Îi urmăresc mișcarea mâinii în timp ce-mi face semn către corpul ei, ce pare înfășurat în foițe de aur. Foițe de aur extraordinar de subțiri. Sfinte Sisoe, i se văd sfârcurile? Încerc să nu mă holbez, dar nu e prea ușor.

Îi surprind lui Jordan expresia îngâmfată înainte să-mi feresc privirea.

— Îți place ce vezi?

— Sâni tăi? Toate fetele au sâni, Jordan.

Aerul de superioritate îi devine batjocoritor.

— Să-i spui Ellei că înțelegerea a căzut și că încă-mi e datoare.

Ușa începe să mi se închidă în față. O opresc cu mâna și-mi forțez intrarea în casă. *Comportă-te frumos, Reed. N-o să mori dacă o să te porți frumos cu gagică asta.*

— Arăți drăguț, reușesc eu să spun printre dinți.

— Ahh, așa mai merge.

Diavolița îmi mângâie brațul și depun un efort supraomenesc să nu mă crispez.

— A fost chiar atât de greu?

Da. Extraordinar de greu. Și nu vreau să fiu atins nici de ea și nici de altă fată al cărei nume nu e Ella Harper. Dar nu-i zic asta lui Jordan. În schimb, o întreb din nou:

— Ești gata?

Având în vedere că era nervoasă pentru că-am întârziat, mă aștept să-mi răspundă că da. Dar nu face asta.

— Nu mergem până nu-ți pui o cravată aurie.

La dracu'. Ce căcat e în neregulă cu fata asta?

— N-am așa ceva și, oricum, și dacă aș avea, nu am să conduc douăzeci de minute doar ca să merg după ea. Ia-ți poșeta sau ce mai ai nevoie și hai să mergem.

Își ridică bărbia.

— Nu, mai întâi facem poze. Mamă! strigă ea. Reed Royal este aici. Suntem gata de poze.

Îmi duc mâna la frunte enervat și mă rog să am răbdare. N-o să stau nemișcat ca o păpușă doar pentru ca Jordan să immortalizeze toată farsa asta.

— N-a fost vorba de nicio poză. Sunt aici să te duc la bal. Asta e înțelegerea.

— Înțelegerea e exact cum zic eu că e! șuieră Jordan.

— Amândoi știm prea bine că Ella e singura persoană care ar fi onorat înțelegerea asta. Ceilalți de la Astor ți-ar fi zis să te duci dracului.

Inclusiv eu, dar încerc să n-o insult prea tare, ca să nu intru în bucluc.

— Sunt aici. Sunt dispus să merg cu tine la bal. Voi sta lângă tine în timpul cinei și îți voi da săculețul meu cu jetoane ca să-ți cumperi ce naiba vrei tu. Dar asta e tot. Putem continua să ne certăm pentru următoarele două ore sau putem să-i dăm naibii drumul la petrecere. S-ar putea chiar să ajungem la timp pentru cină dacă ne grăbim.

— Merit măcar o poză, insistă ea.

Exact la țanc, doamna Carrington apare de după colț împreună cu domnul Carrington, care are un aparat de fotografiat în mână.

Oftez. Dacă nu accept, probabil vom sta aici toată seara.

— Fie. Fă-ți poza și hai s-o întindem.

— Cinci poze.

— Una.

Confuzia se poate vedea pe fața mamei ei.

– Ei bine, putem face câteva poze lângă șemineu, sugerează doamna Carrington cu o voce scăzută.

– Vom începe de-acolo, este Jordan de acord.

– Doar cu câteva reguli, îi zic în șoaptă, ca să n-o fac de râs în fața părinților.

Aceștia deja se întrebă ce naiba se întâmplă.

– Nu ne sărutăm, nu ne îmbrățișăm și nici nu facem alte rahaturi de cuplu în poză.

– O să mă iei în brațe și o să-ți placă, îmi trânteste ea, apoi mă prinde de braț și mă trage lângă ea.

Cu calm, eliberez materialul costumului din strânsoarea ei.

– Cu grijă. Tom Ford nu-i de colo.

Costumul e făcut la comandă. În fiecare an, fiecare dintre noi primește unul nou. Tata crede cu adevărat în îmbrăcămintea de ocazie.

– Sunteți pregătiți? ne întrebă doamna Carrington și-i face semn soțului ei să vină cu aparatul de fotografiat.

După o mică șmecherie de-a lui Jordan, care încearcă să-și lipească fundul de penisul meu, iar eu evit pe cât posibil ca până și hainele noastre să se atingă, pozele sunt gata și noi suntem la ușă, pregătiți de plecare.

Mark Carrington își drege vocea zgomotos când suntem pe cale să ieșim.

– Doamne Royal, nu sunt de acord cu alegerea fiicei mele, având în vedere situația în care vă aflați, dar vreau ca ea să fie fericită.

— Tatăl protestează Jordan.

Tatăl ei o ignoră și mă privește direct în ochi. Îl respect pentru asta.

— Nu vă faceți griji, îl asigur eu. O să fie acasă până la zece.

Ies și cobor rapid scările urmat de Jordan, care pufnește dezaprobat în spatele meu.

— Petrecerea nu se termină până la miezul nopții, idiotule!

Îi deschid portiera.

— Ce păcat atunci că i-am zis tatălui tău că vei ajunge acasă mai devreme.

— Și apoi urmează petrecerea de după, spune printre dinții încleștați.

Aștept să intre în mașină și mă uit în gol în depărtare. Fusta ei e atât de scurtă încât cu siguranță o să i se vadă lenjeria când se va așeza și nu-i ceva ce chiar îmi doresc să văd.

— Am fost de acord doar cu un singur Bal de Iarnă, îi repet în timp ce trântesc ușa.

— Ai să te comporti așa întreaga seară? mă întrebă Jordan în timp ce mă așez în scaunul șoferului.

— Da.

— Asta nu-i în spiritul înțelegerii.

— Înțelegerea ta e cu Ella, nu cu mine. Eu fac doar ce este necesar.

— Ești îngrozitor. Tu și cu târfa aia vă meritați unul pe altul.

Apăs cu putere pe pedala de frână în mijlocul autostrăzii. Încercarea mea de a mă purta frumos are anumite limite și cu siguranță acestea sunt depășite în clipa când Ella e insultată.

— Dacă o mai numești târfă, ia-ți gândul de la întâlnire. Te scot afară din mașină și te las pe marginea drumului.

— N-ai tupeu să faci asta, spune ea cu indignare.

— Ohh, ba am.

De fapt, mi-ar face o deosebită plăcere să fac asta.

— Ar trebui să fii recunoscător că sunt văzută cu tine.

— Chiar așa? Dacă n-ai fi fost tu, aș fi cu Ella acum.

— Doar... mă repede ea, condu și taci.

A priceput probabil că sunt deja la capătul puterilor. Îmi ridic piciorul de pe frână și mă avânt în trafic. E șapte fără zece. Mă întreb dacă s-a servit deja cina. Oare Wade a câștigat ceva jetoane pentru Ella? Nu-i un jucător de poker prea bun. Probabil că nici Ella nu se prea pricepe. O dă de gol fața prea expresivă. Iar Easton nu are suficientă disciplină.

Apăs cu putere pedala de accelerație.

Intrarea în clubul privat n-a fost niciodată atât de goală. Când opresc mașina, valetul pare atât de plictisit că aproape a ațipit. La auzul ușii trântite, sare în picioare și se grăbește s-o ajute pe Jordan să iasă din mașină. După ochii ieșiți din orbite, probabil Jordan i-a oferit deja o priveliște mai mult decât bună a ceea ce se află pe sub rochie.

Intrăm și nu vedem pe nimeni la masa de la intrare.

— Nu pot să cred că nu e nimeni aici să-mi înmâneze jetoanele! exclamă Jordan.

Înainte să apuce să facă o scenă, mă întind peste masă. Găsesc o cutie din care scot două săculețe și i le întind.

— Uite, îi zic eu.

Apoi o împing, nu chiar cu delicatețe, către ușa de intrare în cazinou. De îndată ce pășește în încăpere, capetele încep să se întoarcă spre noi. Probabil e exact ce și-a propus, deoarece ia un aer înțepat, iar satisfacția i se citește pe chip.

Îmi arunc ochii prin cameră, sperând s-o văd pe Ella. O zăresc hlizindu-se într-un colț îndepărtat al camerei, în timp ce Wade îi șoptește ceva la ureche. Alți doi jucători de fotbal, McDonald Samson și Greg Angelis, stau de cealaltă parte a ei. În ciuda rolului meu de partener al lui Jordan, o forță irezistibilă mă trage înspre Ella.

O las pe Jordan la intrare, bucurându-se de toată atenția colegilor de clasă, ca să mă alătur celei mai frumoase fete din cameră. În clipa în care Ella mă zărește, se îndepărtează de grupul în care se află și un zâmbet larg îi apare pe chip.

Deja mă simt mai bine.

— Doar îmi imaginez eu sau chiar i se văd țâțele lui Jordan prin rochie? spune Greg și-i aruncă o privire perversă partenerii mele de bal.

— De ce nu te duci mai aproape să te uiți? îi răspund și o cuprind pe Ella de talie.

Ce bine ar fi dacă s-ar duce cu toții dracului și m-ar lăsa singur cu iubita mea. Mai am atât de puțin timp în libertate și nu vreau să-l petrec cu alți oameni în afara Ellei și a fraților mei.

O sărut ușor pe buze. Dacă s-ar întâmpla ceva mai intens, totul s-ar sfârși, cu siguranță, cu mine trăgând-o pe Ella în cel mai apropiat colț întunecat, ridicându-i rochia aia drăguță și punând în aplicare cel puțin unul dintre cele șase milioane de gânduri necurate care-mi trec prin cap de fiecare dată când o ating.

— Nu se presupune că ești partenerul lui Jordan? întrebă Ella.

— Nu-mi aduce aminte. Am adus-o la bal, nu-i așa?

Dar, când întâlnesc privirea încăpățânată a iubitei mele, îmi dau seama că nu voi scăpa atât de ușor.

Wade îmi aruncă o privire compătimitoare.

— Mergem să jucăm poker?

Respir ușurat și îi accept oferta.

— În regulă, pot s-o fac.

Înainte să găsim o masă goală, Rachel Cohen – prietena cu beneficii a lui Wade – se apropie de noi, îmbrăcată într-o rochie roșie, mulată pe corp și decupată în talie.

— Wade, dragule! Mi-ai lipsit.

Bruneta cea drăguță îi răsuțește cravata cu degetul și-i zâmbește ademenitor.

— N-ai vrea să găsim un loc mai liniștit să, ăă, recuperăm?

Și toți vedem cu uimire cum tipul care niciodată nu zice nu își coboară privirea în pământ. Se lasă când pe un picior, când pe altul, stânjenit, străduindu-se să găsească o cale prin care s-o refuze cât mai frumos.

— Nu pot acum, dragă. Tocmai mergeam să joc poker.

— Oh, bine. Ne putem vedea mai târziu, atunci?

Se pare că Rachel e un pic prostuță și nu prinde aluzia.

Wade își îndreaptă rugător privirea neajutorată în direcția noastră.

Doar Ella îi sare în ajutor.

— Oh, Rachel, cred că-l văd pe Easton. Nu se descurcă deloc cu cărțile de joc.

Bruneta își ridică privirea.

— Pe bune? Am fost lângă el mai devreme și mi-a zis că nu are nevoie de ajutor.

— N-are tupeu să recunoască. Spune-i că te-am trimis eu la el, zice Ella, punând ușor mâna pe spatele lui Rachel.

— Bine, zice ea veselă.

Face câțiva pași și apoi se întoarce către noi.

— Wade, poți să vii și tu mai târziu, dacă vrei. Ne vedem.

Așteptăm câteva secunde înainte să ne întoarcem spre el.

— Pe bune? exclamă McDonald. Tipa asta, pur și simplu, a sărit pe tine și tu ai zis nu? Ai rămas fără coaie sau ceva?

Wade îl privește mânios.

— Nu. Doar că nu am chef.

— Omule, tu mereu ai chef, îi zice McDonald.

Greg și cu mine dăm din cap, dar Ella îi zâmbește larg lui Wade de parcă știe ceva ce noi nu știm. Presupun că are legătură cu Val? Am crezut că Wade a trecut totuși mai departe.

— La dracu'! Ce contează? zice Wade și o ia pe Ella de braț. Drăguță, sunt partenerul tău în seara asta și n-am de gând să te părăsesc.

O trage pe Ella înspre o masă de joc din apropiere și strigă la noi peste umăr:

— Rataților, veniți sau nu?

*

— Gata, mă retrag, îi spun lui Wade puțin mai târziu, după ce pierd ultimele jetoane la poker.

Se încruntă.

— Ai pariat doar o sută de dolari.

— I-am dat restul lui Jordan.

— Merită să fii legat de ea toată seara? mormăie el.

— Cine e legat? N-am mai văzut-o de-o oră.

Se pare că partenera mea are o mică obsesie pentru jocurile de noroc. De când am ajuns, nu s-a mișcat de lângă masa de joc. Nu că m-aș plânge. Cu cât petrec mai puțin timp cu ea, cu atât mai bine.

— Și, chiar dac-ar fi stat lipită de mine întreaga seară, da, Ella merită să fac toate astea, recunosc eu.

Când am făcut dragoste cu Ella pentru prima dată, a fost cea mai frumoasă noapte din viața mea. E un moment pe care-l voi derula în minte în fiecare seară în cei cinci ani pe care-i voi petrece singur în celulă.

— Dacă nu ai fi dispus să faci asta pentru Val, poate că nu e persoana potrivită pentru tine.

— Am optsprezece ani, omule. De când se presupune că trebuie deja să găsec persoana potrivită? zice Wade și se încruntă la cărțile din mână.

Dar nu cred că se încruntă, pentru că are o mână proastă. Se îndrăgostește de Val și în el se dă o luptă din cauza asta.

Îl las în pace, pentru că este un lucru pe care trebuie să-l lămurească de unul singur. Presupun că la optsprezece ani e destul de devreme să te legi de cineva pentru totdeauna, dar eu nu-mi pot imagina un viitor fără Ella.

Sper doar că și ea simte exact la fel, mai ales că vom fi departe unul de celălalt în următorii cinci ani. O să mă aștepte? Știi că e egoist din partea mea să-i cer asta, dar oare e mult prea egoist?

— Ești bine? îmi șoptește la ureche ființa din gândurile mele, centrul tuturor dorințelor mele.

Presupun că sunt la fel de încruntat ca Wade.

— Da, sunt bine. Mă gândeam și eu.

Ella mă strânge ușor de umăr.

— Bine, atunci merg să stau puțin cu Lauren. Pentru că, știi, practic, nu sunt partenera ta de bal, iar perechea ta oficială îmi aruncă niște priviri ucigătoare.

Nu trec nici cinci secunde de când Ella a plecat, că mă bate cineva ușor pe umăr. Mă întorc și o văd pe Abby Wentworth.

Mi se oprește brusc respirația la vederea rochiei roz-pal și a părului blond-platinat, lăsat pe spate. În trecut eram atras de blândețea și delicatetea ei. Îmi amintea atât de mult de mama și în preajma ei mă simțeam liniștit.

Dar acum, că sunt cu o față atât de înflăcărată, nu cred că m-aș mai putea întoarce vreodată la cineva atât de molcom.

Și cu siguranță nu m-aș mai întoarce la cea care a declarat poliției toate rahaturile alea despre mine.

Gândul acesta mă alertează.

— Care-i treaba? mormăi către fosta mea iubită.

— Putem să vorbim?

Chiar și glasul îi este moale. Totul e al naibii de fragil când vine vorba de Abby.

— N-am ce să vorbesc cu tine, îi zic printre dinți, sub privirile uimite ale prietenilor.

Toți știi bine că am avut întotdeauna o slăbiciune pentru fata asta. Dar nu mai e cazul. Nu mai simt decât milă pentru ea.

— Te rog? zice ea.

Mă ridic doar pentru că nu vreau s-o fac de răs de față cu toată lumea, dar, în clipa în care rămânem singuri, o țintuiesc cu o privire mânioasă.

— Le-ai zis polițiștilor că *ți-am făcut rău!* mă răstesc eu.

Ochii albaștri ai lui Abby devin din ce în ce mai mari.

— Oh, eu... înghite în sec și fața îi e străbătută de durere. M-ai rănit! zice ea suspinând. Mi-ai frânt inima!

Încep să mă enervez.

— La dracu', Abby! Vorbim aici de viața mea. Ți-am citit declarația. Ai dat de înțeles că te-am abuzat fizic și amândoi știm suficient de bine că asta e cât se poate de neadevărat.

Îi scapă un alt hohot de plâns.

— Îmi pare rău. Știu că am greșit, dar voi merge și voi da o nouă declarație și voi spune clar că tu niciodată nu ai...

— Nu te mai obosești, o opresc eu. Nu vreau să mai declari nici măcar un cuvânt, m-ai auzit? Ai făcut deja destul.

Tresare șocată.

— Reed, șoptește ea. Mie... mie chiar îmi e dor de tine, da? Îmi e dor de noi.

Oh, la naiba! Simt cum mă cuprind nervii. Ce dracu' ar trebui să-i răspund la așa ceva? Ne-am despărțim acum mai bine de un an.

— Totul e în regulă aici?

Și sunt salvat de diavol.

N-am fost niciodată în viața mea mai bucuros să o văd pe Jordan Carrington și probabil de asta o prind de braț de parcă ar fi *pe bune* partenera mea de bal.

— Totul e în regulă, răspund scurt.

Dar Abby dă din cap dezaprobator. Și, pentru prima dată de când o cunosc, o ură profundă îi întunecă privirea.

— *Nimic* nu e în regulă! îi răspunde ea scurt lui Jordan și este pentru prima dată când o aud pe Abby ridicându-și vocea. Nu-mi vine să cred că ai venit cu el la bal! Cum ai putut să-mi faci asta, Jordan?

Fără să clipească, prietena ei îi răspunde:

— Ți-am explicat deja de ce eu...

— Pentru *imaginea* ta nenorocită? o repede Abby într-un acces de furie.

Obrajii îi sunt roșii de mânie.

— Pentru că vrei să fii încoronată drept regina balului ăstuia stupid? Ți-am zis deja că nu vreau să mergi cu el la bal și tu m-ai ignorat complet. Ce prietenă face asta? Și cui îi pasă de prostia asta a ta cu ierarhia socială? zice ea deja strigând și aproape toți din încăpere se holbează la noi. Eu am fost cu Reed pentru că-l iubesc, nu pentru a-mi face o reputație.

Din nou, Jordan nu pare impresionată.

— Abigail, faci o scenă, zice ea.

— *Nu-mi pasă!*

Ne înfiorăm cu toții la sunetul ascuțit al vocii ei.

— Nu-l meriți! țipă Abby cu respirația tăiată. Și nici *tu!*

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că Ella se află lângă mine.

— De ce a trebuit să te muți aici? zice Abby cu un ton amenințător în direcția Ellei. Reed și cu mine o duceam foarte bine înainte să vii tu. Și apoi, ai apărut *tu* în hainele tale ieftine și cu machiajul tău de curvă și... și... cu purtarea ta de târfuliță...

Jordan izbucnește în râs.

— ...și ai distrus totul! *Te urăsc.*

Privirea ei plină de disperare și furie se întoarce către mine.

— Și te urăsc și pe tine, Reed Royal. Sper să putrezești în închisoare pentru tot restul vieții tale! încheie Abby pe nerăsuflăte.

În încăpere se lasă liniștea. Toate privirile sunt îndreptate către fosta mea iubită, care e vizibil tulburată. Când își dă seama ce se întâmplă, Abby scoate un icnet îngrozitor de spaimă și-și pune mâna la gură.

Apoi iese în fugă pe ușa din dreapta, iar rochia roz de prințesă flutură în urma ei.

— Ei bine, zice Jordan, vizibil amuzată de întreaga situație, am știut întotdeauna că nu era persoana blândă și umilă care părea a fi.

Nici Ella și nici eu nu-i răspundem. Mă holbez la ușa pe care Abby s-a repezit afară doar acum câteva secunde și mă cuprinde un sentiment de milă profundă.

— Ar trebui să mergem după ea, spune Ella în cele din urmă, dar nu pare că-și dorește să facă asta.

— Nu, îi răspunde Jordan în locul meu, cu vocea plină de dispreț și aroganță.

Mă ia de braț de parcă i-aș aparține și mă trage de lângă Ella.

— Haide, Reed. Vreau să dansez. E o repetiție numai bună pentru momentul în care vom fi încoronați regele și regina balului.

Sunt încă prea șocat de izbucnirea de mai devreme a lui Abby ca să pot protesta, așa că mă las târât de Jordan.

Capitolul 32

Reed

— Așadar. A fost... intens, murmură Ella când intrăm în camera mea, câteva ore mai târziu.

Mă holbez mirat la ea. Intens? E puțin spus. Întreaga noapte a fost un dezastru, începând cu fotografiile în care Jordan și părinții ei m-au obligat să apar și terminând cu Abby, care a luat-o razna în fața unei încăperi pline de oameni. Aproape am sărit în sus de bucurie când Jordan nu m-a obligat s-o duc la petrecerea de după. Cred că prostia de coroniță cu fulgi de zăpadă pentru regina balului a fost suficientă. Și, din fericire, n-am fost nevoit să dansez valsul greșos al regelui și reginei, deoarece Wade m-a învins în lupta pentru titlul de rege. Singura distracție a serii a fost să privesc cum Wade îi pipăie fundul lui Jordan în timpul marelui dans, iar ea șuierându-i printre dinți să înceteze.

Ella și cu mine am reușit să ne sustragem puțin înainte de ora zece și, din moment ce Steve nu vine s-o ia până la unsprezece, avem o oră întreagă doar pentru noi doi. Dar suntem puțin epuizați când ne așezăm unul lângă altul pe marginea patului meu.

— Îmi pare al naibii de rău pentru ea, recunosc.

— Pentru Abby?

Dau din cap.

— Ei bine, n-ar trebui, zice Ella răspicat. Urăsc să spun asta, dar cred că Abby se amăgește singură un pic.

Oftez.

— Doar un pic?

— Bine, un pic mai mult.

Ella mă strânge de mână.

— Dar nu e vina ta. Te-ai despărțit de ea. Nu i-ai mai dat speranțe după despărțire. Nu e capabilă să treacă mai departe.

— Știu.

Și totuși, nu-mi pot șterge din minte privirea plină de tristețe a lui Abby.

În ultimii ani, nu mi-a păsat de nimeni, în afară de mine însumi. Eram atât de mândru să fiu un nenorocit fără sentimente. O fi asta karma? Voi fi închis cinci ani de zile drept pedeapsă pentru toți tipii pe care i-am bătut și pentru toate fetele cărora le-am frânt inima?

Am încercat să mă prefac că totul este bine. M-am dus la școală, la fotbal și chiar am mers la Balul de Iarnă. M-am purtat de parcă fiecare zi e doar o zi obișnuită din viața unui elev din ultimul an de liceu. Dar nu mă mai pot preface că totul este normal. Abby nu este în regulă. Uciderea lui Brooke nu este în regulă. Viața mea nu este în regulă.

În fiecare seară stau treaz și mă holbez la tavan în timp ce mă întreb cum voi găsi puterea să rezist în închisoare. Așteptarea este cea mai grea dintre toate.

— Reed? Ce s-a întâmplat? Inspir profund și întâlnesc privirea îngrijorată a Ellei.

Nici o mie de cuvinte frumoase nu au cum să îndulcească situația. Așa că-i spun brusc, fără ocolișuri și menajamente.

— Voi semna declarația de vinovăție mai repede.

Ella se întoarce atât de brusc, încât își pierde echilibrul. Mă întind și o ajut să-și revină, dar ea se smucește din strânsoare și se ridică în picioare.

— Ce-ai spus?

— Voi semna declarația mai repede. Voi accepta să ispășesc pedeapsa începând de săptămâna viitoare, nu de la întâi ianuarie, zic eu, înghițind în sec. Asta trebuie să fac.

— Ce dracu', Reed?

Îmi trec mâna prin păr.

— Cu cât sunt închis mai repede, cu atât ies mai repede.

— Asta-i o prostie. Vom găsi o soluție. Dinah a plătit-o pe Ruby Myers, asta înseamnă că au apărut dovezi noi...

— Nu există dovezi noi, o întrerup eu.

Mă ucide gândul că ea crede în continuare că se va întâmpla un miracol și voi fi salvat. Neputința ei de a accepta că voi fi închis și de a înțelege de ce vreau să termin cât mai repede cu sentința îmi spune tot ce trebuie să știu.

Nu-i mai pot cere să mă aștepte timp de cinci ani de zile. Sunt un ticălos egoist doar pentru această idee. O să rateze absolut totul. Cum o să fie ultimul ei an de liceu când toată lumea va crede că iubitul ei este un criminal? Cum rămâne cu facultatea? Pot să fiu ticălos, dar nu sunt unul atât de mare. În niciun caz față de ea.

Ridic un zid în jurul inimii, acest lucru inutil și de rahat, și mă uit la podea, pentru că nu pot să-i privesc fața palidă și frumoasă în timp ce rostesc restul cuvintelor care-mi trec fulgerător prin minte.

— Ar trebui să luăm o pauză. Eu voi fi închis, iar tu vei fi afară.

O liniște atât de apăsătoare se lasă în cameră, încât nu pot să n-o privesc. Stă nemișcată, cu o mână la gură și cu ochii larg deschiși.

— Vreau să te bucuri de facultate. Ar trebui să fie cea mai frumoasă perioadă din viața ta.

Cuvintele au un gust amar, dar am reușit să le rostesc.

— Dacă vei întâlni pe altcineva, nu trebuie să te gândești la mine.

Mă opresc, pentru că nu pot să rostesc restul minciunilor. Cele în care ar trebui să-i spun că nu mă voi gândi la ea. Că doar m-am folosit de ea. Că n-o iubesc.

Dacă spun lucrurile astea, se va termina cu adevărat totul. Nu este cale de întoarcere. N-o să mă ierte niciodată.

Fii bărbat, îmi zic. Elibereaz-o. Inspir din nou și-mi fac mai mult curaj. Dar, înainte să zic ceva, Ella se aruncă în brațele mele și-și lipește cu putere buzele de ale mele. Nu e un sărut, e mai degrabă o palmă peste față. O muștrare pentru tot ceea ce tocmai am zis și pentru fiecare lucru îngrozitor nerostit încă.

Și, deși știu că nu ar trebui, brațele mele îi cuprind talia. O țin în brațe și o las să mă sărute.

Lacrimile încep să-i curgă și ni se strecoară printre buze. Îi înghit lacrimile împreună cu cuvintele mele și disperarea noastră și o sărut până ce plânge prea tare ca să mă mai poată săruta. Îi lipesc fața de pieptul meu și simt cum lacrimile ei îmi îmbibă cămașa.

— Nu vreau să aud prostiile astea de la tine, șoptește ea.

— Vreau să spun că nu trebuie să te simți vinovată dacă-ți continui viața, răspund cu un glas aspru.

Își înfige degetele în pieptul meu.

— N-ai niciun drept să-mi spui ce să simt. Nimeni nu are. Nici tu. Nici Steve. Nici Callum.

— Știi asta. Vreau doar să zic că...

La dracu', nu știu ce vreau să zic! Nu vreau să fie cu altcineva. Nu vreau să mă uite. Vreau să se gândească la mine în tot timpul în care eu mă gândesc la ea.

Și totuși, urăsc ideea că este singură și mă așteaptă fără să mă poată avea. Și totul pentru că am făcut o prostie.

— Încerc să devin un om mai bun, spun în cele din urmă. Chiar încerc să fac asta de dragul tău.

— Ai hotărât deja ce este mai bine pentru tine fără ca măcar să mă întrebi, spune fără nicio emoție în glas.

Încerc să găsesc cuvintele potrivite care să-mi exprime punctul de vedere, dar între timp mâinile ei se luptă cu catarama de la cureaua mea. Uit de toate bunele mele intenții.

— E-Ella... bâigui. Nu.

— Nu ce? răspunde cu sarcasm.

Cu pricepere, mâinile ei îmi deschid șlițul pantalonilor și se strecoară înăuntrul lor.

— Să nu te ating?

— Nu.

De data asta eu sunt cel care dă înapoi. Trupul îmi zvâcnește de dorință, dar nu am de gând să-mi urmez dorințele egoiste.

— Păcat. Deja o fac.

Îmi înșfacă mâna și și-o lipește de stomac.

— Și tu mă atingi pe mine. Chiar vrei ca altcineva să mă atingă în modul ăsta? Chiar ai să fii împăcat cu gândul ăsta?

Cuvintele ei îmi provoacă în minte scenarii de nesuportat. Mâna aflată pe fundul ei se strânge dintr-odată într-un pumn.

— Nu, îi răspund sufocat. Nu-mi spune așa ceva.

— De ce? Tu mi-ai spus deja. Eu nu aș fi niciodată, dar niciodată de acord ca tu să mă dai uitării și să începi o relație cu altcineva. Trădarea asta ne-ar distruge. Nu faptul că tu nu vei fi aici cinci ani. Nici măcar Daniel sau Jordan, sau Abby, sau Brooke. M-aș îmbolnăvi să știu că ai uitat de noi, chiar și doar pentru o zi sau o oră.

— Încerc să fac ceea ce este corect față de tine, repet eu.

La dracu', numai la ea mă gândesc zilele astea.

— Corect față de mine ar fi să nu mă respingi. Corect ar fi să nu-mi ordoni ce ar trebui să simt. Te iubesc, Reed. N-am nevoie de cineva care să-mi spună că sunt prea tânără pentru a înțelege ce simt. Poate că există undeva o altă persoană pe care

aș putea s-o iubesc, dar nu-mi pasă. Te iubesc. Vreau să fiu *cu tine*. Vreau să te aștept *pe tine*. Tu ce vrei?

Înflăcărară cu care rostește aceste cuvinte mă dezarmează. Vorbele îmi ies pe gură înainte să le pot opri.

— Pe tine. Pe noi. Pentru totdeauna.

— Atunci nu încerca să mă îndepărtezi. Nu-mi spune ce ar trebui să simt, să gândesc sau pe cine să iubesc. Dacă într-adevăr semnezi declarația de vinovăție, atunci să nu-ți fie rușine și să accepți să te vizitez. Să nu te oprești să-mi scrii. Să nu-mi refuzi vizitele. E numărătoarea noastră inversă. E așteptarea noastră. Fiecare zi ne aduce mai aproape unul de celălalt. Fie trecem prin asta împreună, fie totul se termină aici, zice ea și ochii albaștri îi sclipesc ca niște safire. Așadar, ce alegi?

Fii bărbat este ceea ce ea-mi spune cu adevărat. Fii bărbat și comportă-te ca un membru al echipei noastre. Echipa Ellei și a lui Reed.

Îi apuc bărbia cu mâna liberă și o sărut apăsător.

— Sunt sută la sută implicat, iubito.

După care smulg rochia luxoasă de pe ea și-i arăt exact cât de *implicat* voi fi. Pentru tot restul vieții noastre.

Capitolul 33

Ella

Sâmbătă dimineața. Steve anunță că ne mutăm înapoi în apartament. Azi.

— Azi? repet în șoaptă în timp ce pun jos paharul cu suc de portocale.

El își sprijină coatele de blatul din bucătărie și-mi zâmbește radios.

— Ei bine, de fapt în seara asta. Nu-i așa că e o veste grozavă? N-o să mai fim blocați aici în astea cinci camere de hotel.

Cu siguranță, ideea de a ne muta e ispititoare. Traiul în hotelul ăsta a devenit atât de apăsător, lucru pe care nu l-aș fi spus niciodată acum un an. Dar Steve are dreptate – cu toții avem nevoie de mai mult spațiu. El și Dinah se ceartă tot timpul. Și, dacă la început simțeam un soi de milă pentru ea, acum nu mai suport nici să-i văd fața. Nu doar că a plătit-o pe Ruby Myers, dar știu că, într-un fel sau altul, e implicată în uciderea lui Brooke. Doar că nu pot dovedi asta, la naiba!

Reed i-a transmis lui Callum suspiciunile mele, dar până acum armata de detectivi ai lui Callum n-a aflat nimic. Trebuie să descopere ceva *cât mai curând*. Dacă Reed își duce planul până la capăt, va semna acordul de recunoaștere a vinovăției și va ajunge la închisoare în clipa imediat următoare.

Poate se ascunde vreun indiciu în apartament.

Steve își înclină capul.

— Deci? Ce spui? Ești gata să ne mutăm?

Îmi zâmbeste atât de plin de speranță, încât îmi amintește de Easton. Steve nu e chiar atât de rău. Presupun că face eforturi. Îi zâmbesc și eu.

— Da. Sunt gata.

— Bun. De ce nu mergi să-ți împachetezi strictul necesar într-o valiză? Cei de la hotel vor trimite restul lucrurilor mai târziu. Dinah a sunat deja și a aranjat să fie curățată casa înainte de venirea noastră.

Dau să-i răspund, dar începe să-mi sune telefonul. E Reed. Acopăr discret cu o mână ecranul telefonului ca Steve să nu observe.

— E Val, îl mint. Pun pariu că vrea să afle cum a fost la Balul de Iarnă.

— Oh, ce drăguț! răspunde Steve absent.

— Mă duc sus să-i răspund, să nu te deranjez, îi spun înainte să ies valvârtej din bucătărie.

Dă din cap, dar se gândește deja la altceva. Cel mai mare defect al lui Steve este că-și pierde rapid interesul când conversația nu-l privește. Când ajung în camera mea, îi răspund lui Reed înainte să intre mesageria vocală.

— Hei! răspund în șoaptă.

— Hei! face o pauză. Am discutat cu tata despre chelneriță. M-am gândit c-ar trebui să știi asta.

— Chelnerița... oh, zic eu, dându-mi seama că se referă la Ruby Myers.

Pulsul îmi crește pe loc.

— Ce a zis? Avem dovada că cineva a plătit-o?

— A luat un împrumut, răspunde el plat. Mama ei a murit pe neașteptate și avea o asigurare modestă de viață. Myers s-a folosit de poliță pentru a plăti pe loc mașina. Nu există nicio dovadă c-ar fi încălcat legea.

Înghit în sec nervoasă.

— Nu poate fi adevărat. Chiar Dinah a recunoscut că a plătit-o pe Myers.

— Atunci a făcut asta pe furiș, pentru că eu am văzut deja o copie după contractul de împrumut.

— Dumnezeuule, sunt convinsă că Dinah este băgată în asta!

Mă cuprinde panica. De ce nu fac detectivii ăștia niciun progres? *Trebuie* să existe ceva care să probeze nevinovăția lui Reed.

— Chiar dacă a făcut asta, avionul ei a aterizat la câteva ore după moartea lui Brooke.

Ochii mi se umplu de lacrimi și simt un nod în gât. Îmi astup rapid gura cu mâna, dar îmi scapă un suspin înăbușit.

— Trebuie să plec, zic cu o voce tremurândă. Steve vrea să împachetez și să ne întoarcem diseară la apartament.

— În regulă. Te iubesc, scumpo. Sună-mă după ce termini cu mutatul.

— O voi face. Și eu te iubesc.

Închid imediat și-mi îngrop fața în pernă. Închid ochii și las lacrimile să curgă, doar pentru un minut, poate două. Apoi îmi impun să nu-mi mai plâng de milă, să mă ridic din pat și să încep să împachetez.

Brooke a murit în apartamentul ăla. *Trebuie* să mai existe vreun indiciu.

Iar eu am de gând să-l găsec.

*

Câteva ore mai târziu, Steve mă conduce în holul luxos al blocului. Dinah este deja acolo și așteaptă liftul. Abia dacă a scos un cuvânt tot drumul. Oare e anxioasă să revină în locul unde a comis crima? O privesc cu coada ochiului și încerc cu aviditate să-i descopăr orice urmă de vinovăție pe față.

— Vei sta în camera de oaspeți, se bâlbâie Steve în timp ce intrăm toți trei în lift. Desigur, o s-o redecorăm.

Mă încrunt.

— Nu e asta camera unde... îmi cobor glasul cu toate că suntem înghesuiți și Dinah aude fiecare cuvânt, Brooke a stat înaintea să, ah... moară?

Steve îmi aruncă o privire încruntată.

— Așa este? întrebă el, întorcându-se către Dinah.

Ea aprobă din cap cu o mișcare rigidă și răspunde pe un ton aspru:

— Brooke și-a vândut apartamentul după ce Callum a cerut-o de soție, așa că locuia în apartamentul nostru până la nuntă.

— Oh! Înțeleg. Nu mi-am dat seama de asta.

Steve își întoarce privirea către mine.

— Este în regulă să stai acolo, Ella? După cum am zis, o să redecorăm.

— Da. E în regulă.

Morbid ca naiba, dar măcar Brooke n-a murit în camera aia.

Nu, ea a murit fix *aici*, îmi trece prin minte în timp ce intrăm în sufrageria de lux. Privirea mi se îndreaptă instant către marginea șemineului și un fior rece îmi străbate șira spinării. Steve și Dinah privesc și ei în aceeași direcție.

Steve își întoarce capul primul. Strâmbă din nas și zice:

— Ce duhnește aici!

Trag aer în piept și-mi dau seama că are dreptate. Aerul *este* stătut. Apartamentul are un miros ciudat de amoniac și șosete vechi.

— De ce nu deschizi ferestrele? Îi sugerează Steve lui Dinah. Eu voi da drumul la căldură și voi aprinde focul.

Dinah încă privește insistent șemineul. Apoi scoate un sunet înfricoșat și o ia la fugă pe coridor. Se aude sunetul unei uși care se deschide și apoi se trânteste. Mă uit în urma ei. E asta oare vinovăție? Căcat! De unde să știu cum arată vinovăția? Dacă aș omorî pe cineva, și eu aș da fuga în camera mea, nu?

Steve oftează.

— Ella, te poți ocupa tu de ferestre?

Bucuroasă să fac ceva care să-mi abată atenția de la locul crimei, dau din cap și încep rapid să deschid geamurile. Simt un alt fior când trec pe lângă șemineu. Doamne, cât de ciudat e în casa asta. Am sentimentul că nu voi închide un ochi toată noaptea.

Steve comandă de mâncare. Mâncarea sosește în cincisprezece minute și umple apartamentul cu o aromă picantă care ar fi apetisantă dacă stomacul nu m-ar dura din cauza anxietății. Dinah nu iese din dormitor și refuză să-i răspundă lui Steve când acesta o cheamă la cină.

— Trebuie să discutăm despre Dinah, îmi spune Steve aplecat deasupra unei farfurii cu tăiței fierbinți. Probabil te întrebi de ce n-am divorțat încă.

— Nu este treaba mea.

Împing un ardei verde în farfurie și urmăresc urmele pe care le lasă prin sosul de soia. N-am stat să mă gândesc prea mult la căsnicia lor. Sunt prea obsedată de faptul că Reed o să fie închis curând.

— Am început să mă ocup de asta, recunoaște el. Și totul trebuie să fie pus la punct înainte să încep partea birocratică.

— Chiar nu e treaba mea, repet cu mai multă hotărâre.

Nu-mi pasă ce face Steve cu Dinah.

— Îți convine ideea de a locui aici? Arăți...

— ...de parcă-mi vine să o iau la fugă? completez.

Zâmbește vag.

— Da. Poți spune și așa.

— Sunt sigură că voi depăși momentul, îl mint.

— Poate vom găsi alt loc. Doar tu și cu mine.

Voi fi la facultate peste un an. Dar îi răspund „desigur” pentru că nu vreau să-i văd dezamăgirea. În momentul ăsta nu pot să gestionez decât sentimentele proprii.

— Mă gândeam că poate vrei să-ți iei un an liber după ce termini școala și să nu mergi direct la facultate. Sau am putea să-ți angajăm un tutore și să mergem în străinătate.

— Ce? întreb șocată.

— Da, spune el din ce în ce mai entuziasmat. Îmi place să călătoresc și, din moment ce eu și Dinah vom fi divorțați, ar fi minunat dacă tu și cu mine am călători împreună.

Mă holbez la el, nevenindu-mi să cred.

Se înroșește ușor în obraji.

— Ei bine, măcar gândește-te la asta.

Bag o furculiță de mâncare în gură ca să nu-i răspund cu sarcasm. Sau, mai rău, să-l înjunghii cu furculița pentru ideea asta ridicolă. Nu voi pleca din Carolina de Nord până când nu va putea și Reed să facă același lucru.

După cină, mă retrag. Steve mă conduce în camera de oaspeți, în josul coridorului dinspre sufragerie. Este drăguță camera totuși: doar crem și auriu. Designul și modul în care e decorată nu sunt prea diferite de camera de hotel din care tocmai ne-am mutat. Am propria mea baie, ceea ce e superb.

Singurul dezavantaj e că o femeie moartă a dormit în acest pat.

Încercând să ignor gândul ăsta, îmi despachetez uniforme pentru școală, câteva tricouri și perechile de jeanși.

Îmi așez pantofii și jacheta în dulap. Lângă pat, în spatele noptierei, găsesc o priză pentru încărcător. Îmi pun telefonul la încărcat și apoi mă trântesc în pat, holbându-mă la tavan.

Mâine, o să caut lucrurile lui Gideon. Totuși, mă îndoiesc că sunt în camera asta. Dinah nu și-ar lăsa dovezile șantajului prea departe de ea.

Dar... dacă Brooke dormea deasupra lor, n-ar fi fost la fel de bine ascunse?

Sar din pat și mă uit dedesubt. Pardoseala din lemn este netedă și niciuna dintre scânduri nu pare desprinsă. Nu pare că e ceva ascuns acolo.

Dar sub saltea? Împing cu eforturi serioase salteaua ca s-o dau într-o parte, dar în afară de cadrul patului nu găsesc nimic. O așez înapoi cu un gest rapid.

Verific iute noptiera și descopăr o telecomandă, patru dropsuri pentru tuse, o loțiune și un set de baterii de rezervă. În sertarul de jos al comodei sunt câteva pături nefolosite, în cel din mijloc – perne, iar în cel de sus nu este nimic.

Șifonierul este gol. Probabil Dinah sau polițiștii au luat hainele lui Brooke.

Îmi trec mâna de-a lungul peretelui și mă opresc să studiez pictura abstractă care atârnă în partea opusă patului, deasupra măsuței de toaletă. Nu-i niciun seif ascuns în spatele tabloului. Mă prăbușesc în pat frustrată. În camera asta nu e nimic în afara lucrurilor obișnuite. Dacă nu mi-ar fi spus cineva că Brooke a dormit aici, nu mi-aș fi dat seama niciodată. Nu mai am unde să caut și gândurile mele se întorc la Reed. Dintr-

odată, camera spațioasă mi se pare apăsătoare, de parcă ar fi învăluită într-o ceață densă.

Va fi bine, îmi spun. Cinci ani nu înseamnă nimic. Aș aștepta și de două ori mai mult doar să-l am pe Reed înapoi. Vom putea să ne trimitem scrisori și, poate, chiar să vorbim la telefon. Am să-l vizitez de câte ori o să accepte. Și chiar cred că-și va putea stăpâni temperamentul dacă vrea. Are un motiv imens să facă asta – buna-purtare înseamnă mai puțin timp petrecut în închisoare.

Tot răul spre bine, așa zicea mama întotdeauna. Desigur, îmi spunea asta mai ales când ne mutam dintr-un loc în altul. Dar chiar cred că așa este. Chiar și când a murit, am simțit că voi reuși să trec peste momentul acela. Și așa am și făcut.

Reed nu este pe moarte, deși simt că iar pierd o persoană apropiată. Pleacă doar într-o vacanță prelungită. Ca și cum ar merge la facultate în California și eu aș rămâne aici. O să avem o relație la distanță. Telefonoane, mesaje, e-mailuri și scrisori. E cam același lucru, nu?

Simțindu-mă un pic mai bine, mă ridic și mă întind să iau telefonul. Dar uit că nu mi-am strâns valiza și mă împiedic de ea. Scot un strigăt strident și cad peste măsuța de toaletă. Veioza aflată pe măsuță se clatină. Dau s-o prind, dar sunt prea departe și nenorocita de lampă se lovește de podea.

— Totul în regulă acolo? întreabă Steve îngrijorat de pe coridor.

— Da.

Privesc la bucățile rămase din veioză.

— Mă rog, nu, oftez eu și merg să-i deschid ușa. M-am împiedicat de valiză și ți-am spart veioza, mărturisesc eu.

— Nu-ți face griji. Redecorăm, îți amintești? spune el, făcându-mi semn cu degetul. Nu te mișca. Merg după o mătură.

— Bine.

Mă aplec și încep să adun bucățile mai mari într-un coș de gunoi. Ceva alb se ivește de sub unul dintre cioburi. Buimacă, scot hârtia de-acolo. După cum a fost mototolită în grabă și îndesată, îmi dau seama că hârtia a fost ascunsă în interiorul de porțelan al veiozei. O fi instrucțiunile de folosire? Mda, cel mai probabil.

Aproape că arunc hârtia în coșul de gunoi, când observ cuvântul *Maria*.

Curioasă, desfac biletul și încep să citesc.

Mi se taie respirația.

— Ce ai acolo?

Îmi întorc capul către ușă, unde Steve stă deja cu o mătură în mână. Aș vrea să pot minți și să zic „Nimic”, dar vocea nu mă ajută. Nici nu pot ascunde hârtia, pentru că fiecare părticică din corp îmi e înțepenită. Steve mă privește cu îngrijorare și sprijină mătura de tocul ușii. Apoi vine spre mine.

— Ella, îmi ordonă el. Vorbește cu mine!

Mă uit la el cu ochii mari și înfricoșați. Apoi îi arăt biletul și-i șoptesc:

— Ce căcat e asta?

Capitolul 34

Ella

Hârtia foșnește între degetele mele tremurânde. Capul mi se învârte din cauza celor câteva pasaje parcurse și încă nu am terminat de citit.

Într-o fracțiune de secundă, Steve îmi smulge scrisoarea din mână. Pe măsură ce citește în fugă primele rânduri pălește din ce în ce mai tare.

— De unde ai asta? spune cu o voce sugrumată.

Gura îmi este atât de uscată de șoc și groază, încât simt că mă doare când încerc să vorbesc.

— Era ascunsă în veioză, spun eu continuând să mă holbez la el. De ce l-ai ascuns? De ce nu l-ai distrus?

Fața îi este palidă, probabil la fel de palidă ca a mea.

— Eu... Nu eu l-am ascuns. Era în seif. Era...

Începe deodată să înjure.

— Nenorocita aia de curvă băgăcioasă.

Nu-mi pot opri mâinile din tremurat.

— Cine?

— Nevastă-mea. Înjură din nou și privirea i se întunecă de amărăciune. Avocații trebuiau să-i dea lui Dinah codul de la seif după moartea mea.

Degetele i se încleștează, boțind hârtia.

— Probabil a citit scrisoarea și... nu, probabil a fost Brooke.

Se uită de jur împrejur, vizibil marcat.

— A locuit aici. Ea l-a ascuns. Probabil l-a furat de la Dinah.

— Puțin îmi pasă cine a ascuns scrisoarea! țip la el. Tot ce îmi pasă e să aflu dacă este sau nu adevărat ce scrie acolo!

Încep să gâfâi.

— Este adevărat?

— Nu.

Face o pauză, apoi spune:

— Da.

Izbucnesc într-un râs isteric.

— Ei bine, da sau nu?

— Da.

Mărul lui Adam îi tresare când înghite în sec.

— Este adevărat.

Un val de dezgust și mânie mă străbate. Oh, Doamne! Nu pot să cred ce aud. Scrisoarea asta schimbă tot ce știu despre Steve, Callum și familia Royal. Dacă e adevărat, Dinah avea tot dreptul să fie furioasă pe Maria. Chiar s-o urască.

— Vreau să citesc și restul! îi ordon.

Steve face un pas în spate, dar îi smulge scrisoarea din mână înainte s-o poată ascunde. Colțul hârtiei se rupe și rămâne între degetele neputincioase ale lui Steve.

— Ella, spune el neputincios.

Dar sunt prea preocupată să citesc.

Dragă Steve,

Nu mai pot trăi în minciună. Mă distruge. Fiecare privire a lui Callum este ca o povară pentru mine. Nu asta e viața pe care mi-am imaginat-o și nici nu pot continua așa. Băieții sunt lumina ochilor mei, dar nici măcar ei nu-mi pot alunga întunericul din suflet. Acțiunile noastre vor avea consecințe pentru totdeauna. Nu știu ce să fac.

Dacă mărturisesc, familiile noastre vor fi distruse. Callum o să mă părăsească, iar prietenia voastră va avea de suferit.

Dacă păstrez secretul, nu voi putea să trăiesc. Jur, nu mai pot continua așa.

De ce ai profitat de mine? Mi-ai știut slăbiciunea! Ai știut-o și te-ai folosit de ea.

Nu mai cred că Callum mi-a fost infidel și, chiar dacă mi-a fost, trebuie să învoăț să accept asta. Nu mai putem continua așa, Steve, ascunzând adevărul de Callum.

Trebuie să-i spun. Trebuie. Altfel nu voi putea fi împăcată cu mine.

Dar, deși nu pot să trăiesc fără Callum, nu știu nici dacă pot suporta să stau fără tine. Mă faci să mă simt vie într-un mod pe care nu-l credeam posibil. În fiecare noapte când închid ochii, îți văd chipul și-ți simt atingerea.

Când cealaltă femeie se află în apropiere, fierb de gelozie. De ce te-ai căsătorit cu ea? Îți este inferioară. Gândul că ai trecut de la mine la ea mă dezgustă. Îmi ceri să-l părăsesc pe Callum, dar nu am încredere în tine, Steve. Nu te cred. Nu mai am încredere în nimeni.

Nu mai există nicio variantă pentru mine. Mi-am pierdut orice speranță. Nu încerca să mă oprești.

Maria

De îndată ce termin de citit, las scrisoarea să cadă pe covor, la picioarele mele. E atât de... *cumplit*. Cum a putut Steve să-i facă asta lui Callum? Dar Maria?

— Trebuie să-i spun lui Reed, rostesc cu voce tare, fără să-mi dau seama.

Steve se năpustește spre mine înainte să reușesc să-mi iau telefonul de pe noptieră.

— Nu! mă imploră el. Nu-i poți spune. Îi vei distruge. Băieții ăștia își venerază mama.

— Și tu, aparent, răspund cu sarcasm. Cum ai putut *face* asta? Cum ai putut?

— Ella...

Frica, speranța și disperarea mă învăluie, toate deodată, absorb tot aerul din cameră și-mi îngreunează respirația, orice gând.

— Te-ai culcat cu soția lui Callum! spun acuzator.

Maxilarul lui Steve scrâșnește preț de o clipă. E livid. Apoi, pe neașteptate, dă din cap. Nici măcar nu poate rosti asta cu voce tare.

— De ce?

— Am iubit-o întotdeauna, recunoaște cu o voce răgușită. Și, în felul ei, și ea m-a iubit.

— Nu asta reiese din scrisoare.

— M-a iubit, insistă el. Eu și Callum am pus ochii pe ea în același timp, dar el a ajuns primul la ea.

Îl privesc cu gura căscată. Oh, Doamne! Vorbește ca un băiețel căruia i-a fost furată jucăria.

— Deci, când Callum era ocupat să-ți salveze firma, tu i-ai spus Mariei că el o înșală?

Gândurile îmi sunt confuze și nebunești, sar de la o idee la alta, dar cred că încep să pun piesele cap la cap.

— Așa ai convins-o să se culce cu tine?

Privește în gol undeva peste umărul meu.

— Chiar a înșelat-o Callum? îl întreb poruncitor. Era adevărat?

Văd că nu mă poate privi în ochi și-mi dau seama că nu era adevărat. Legătura fragilă pe care am încercat s-o construim se face țândări. Nu pot să-l respect. Aproape că-l detest acum. S-a culcat cu soția celui mai bun prieten. Mai rău, i-a spus Mariei că soțul ei a înșelat-o. Iar ea și-a luat viața! Într-o mare măsură, Steve O'Halloran a împins-o pe femeia asta confuză și slabă de înger către sinucidere.

Brusc, simt că-mi vine să vomit.

Mă aplec, ridic scrisoarea și o netezesc.

— Mergem la Callum cu asta. El crede că soția i s-a sinucis din cauza lui. Și băieții cred exact același lucru. Trebuie să le spui întregul adevăr.

Furia începe să pâlpeie în ochii lui Steve.

— Nu! se năpustește el. Asta rămâne doar între noi doi. Ți-am zis deja. O să le distrugă băieților viața.

— Nu crezi că sunt deja morți pe dinăuntru după ce mama lor s-a sinucis? Singura persoană care o să aibă de suferit de pe urma scrisorii ești tu. Și să fiu sinceră, Steve, chiar nu-mi pasă dac-o să fie așa. Cei din familia Royal au nevoie să afle adevărul!

Zicând asta, iau repede telefonul și trec în grabă pe lângă el, practic repezindu-mă pe ușă.

— Treci dracului încoace!

Glasul lui turbat mă umple de groază. O iau la fugă și reușesc să ajung în sufragerie când, dintr-odată, ceva mă smucește din spate. Din inerție mă prăbușesc în fund pe covor, la câțiva centimetri de șemineul unde Brooke a fost omorâtă...

Și, brusc mă lovește, cel mai oribil gând posibil.

— Tu ai fost? izbucnesc.

Steve nu-mi răspunde. Se află deja deasupra mea, respirând greoi, cu fața încruntată.

— Tu ai omorât-o pe Brooke?

Vocea îmi este slabă acum și tremură de groază.

— Nu, mârâie el. N-am fost eu.

Dar o văd... vinovăția din ochii lui.

— Dumnezeu! zic în șoaptă. Tu ai fost. Ai omorât-o și apoi ai încercat să dai vina pe Reed. Tu ai ucis-o...

— A fost un accident! țipă el.

Răcnetul asurzitor mă înfioară. Mă împiedic în propriile picioare în timp ce încerc să stau cât mai departe de el, dar Steve vine spre mine și mă retrag până când ajung cu spatele lipit de șemineu.

— A fost un accident nenorocit, da!

Ochii tatălui meu sunt plini de cruzime, roșietici, înguști și înspăimântători.

— C-cum? bâigui eu. De ce?

— Tocmai ce coborâsem din avion după luni întregi în care fusesem captiv pe o insulă uitată de lume!

Acum urlă.

— Și ajung acasă să-l găsesc pe nenorocitul de Reed ieșind din apartament! Ce altceva puteam să cred? Știam deja că nevastă-mea și-o trage cu fiul cel mare al lui Callum.

Respiră cu greutate.

— Și acum cu Reed? Chiar crezi că aș fi înghițit așa ceva? După toate lucrurile prin care am trecut?

— Reed nu s-a atins niciodată de Dinah, spun pe o voce răgușită de spaimă.

— Nu știam asta!

Fiecare suflare îi este sacadată și plină de groază.

— Am luat liftul de serviciu până la apartament. Eram gata să-mi confrunt javra de nevastă infidelă. La dracu', soția care a încercat să mă *ucidă*.

Îi simt furia în aer și mi se amplifică groaza intrată deja în oase. Încerc să mă furișez printr-o parte, dar el îmi blochează iar calea. Sunt prinsă între corpul său mânios și piatra aspră a șemineului.

— Am intrat în apartament și ea era *aici* – se uita la porcăria asta de poză cu noi doi!

Înșfacă o poză înrămată și o izbește de perete, deasupra capului meu. Cioburile de sticlă cad peste noi și câteva îmi rămân în păr.

Inima îmi bate atât de tare, încât îmi e teamă că o să-mi sară din piept. Trebuie să scap de aici. *Trebuie*. Steve mărturisește că *a ucis*. Dezvăluie totul cu mine de față.

Trebuie să plec înainte să-și piardă complet controlul.

— Și m-am înfuriat, ca orice bărbat iute la mânie. La fel ca prețiosul tău Reed. Am apucat-o de păr și am izbit-o cu fruntea de marginea șemineului. N-aș fi dat în viața mea într-o femeie, dar, la dracu', Ella, femeia aia trebuia bătută. Trebuia să plătească pentru ce mi-a făcut.

— Dar nu era Dinah, șoptesc eu.

Fața îi e cuprinsă de rușine și mânia i se domolește puțin.

— Nu știam asta. Am crezut că era ea. La naiba, arată exact la fel de la spate. Ele... respiră cu greutate. I-am văzut chipul când a căzut, dar era deja prea târziu. N-am reușit s-o prind. A dat cu capul de marginea șemineului, răspunde el gâfâind cu groază. Și-a vătămat măduva spinării!

— Eu... înghit în sec. B-bine. Atunci a fost un accident și trebuie să explici poliției exact cum s-a întâmplat...

— Nu implicăm poliția în asta! urlă el și apoi își ridică mâna de parcă ar vrea să mă lovească.

Mă pregătesc, dar lovitura nu vine. În schimb, palma uriașă îi cade pe lângă corp.

— Nu te uita la mine așa! îmi poruncește el. N-am de gând să-ți fac niciun rău! Ești fiica mea.

Și Dinah e soția lui și totuși ei a avut de gând să-i facă rău. Inima îmi bate iar frenetic. Nu pot să stau aici. *Nu pot.*

— Trebuie să spui adevărul, mă rog de tatăl meu. Dacă nu, Reed o să meargă la închisoare.

— Crezi că nu știu? Îmi bat capul de câteva săptămâni încercând să-mi dau seama cum să-l scot din asta. Poate nu prea vreau să se culce cu copila mea, dar nici nu vreau să meargă la închisoare.

Atunci de ce nu l-ai salvat? îmi vine să țip. Dar deja știu răspunsul. Indiferent de ce ar încerca să zică acum, Steve avea de gând să-l lase pe Reed să plătească pentru moartea lui Brooke. Deoarece lui Steve O'Halloran îi pasă doar de el însuși. Doar de asta i-a păsat întotdeauna.

— Tu și cu mine, spune el brusc, în timp ce ochii îi sclipesc. Vom găsi o soluție împreună. Te rog, Ella, hai să ne așezăm și să discutăm și să vedem cum îl putem salva pe Reed. Poate putem da vina pe Dinah...

— *O vei face pe dracu'!*

Steve se întoarce când aude vocea soției sale. În întreaga mea viață n-am fost mai fericită s-o văd pe Dinah. Faptul că Steve e atent la ea îmi oferă ocazia perfectă să mă îndepărtez de șemineu. Alerg spre blondă de parcă viața mi-ar depinde de asta. Poate pentru că exact așa stau lucrurile.

— Tu ai ucis-o pe Brooke? se răstește Dinah, privindu-și soțul cu groază.

Mâna îi tremură. Văd ceva negru sclipind și apoi îmi dau seama ce ține în mână.

Un mic revolver negru.

— Lasă arma jos! îi spune Steve nervos.

— Tu ai ucis-o pe Brooke, repetă ea, fără să mai întrebe de data asta.

Încremenesc lângă Dinah, dar ea mă surprinde când mi se adresează cu un ton blând.

— Treci în spatele meu, Ella.

— Pune arma jos! îi comandă Steve iar.

Se îndreaptă spre ea, dar Dinah ridică arma.

— Nu mai face niciun pas.

El se oprește în loc.

— Pune arma jos, spune el pentru a treia oară.

Vocea îi este joasă și calculată.

— Ella, sună la 112, îmi zice Dinah fără să-și ia ochii de la Steve.

Îmi este prea frică să mă mișc. Sunt înspăimântată că arma s-ar putea descărca din greșeală și că voi fi prinsă la mijloc.

— Pentru Dumnezeu, Dinah! Amândouă sunteți ridicole! Moartea lui Brooke a fost un accident! Și, chiar dacă n-ar fi fost, cui crezi că îi pasă? Prezența ei era nocivă. Era un gunoi de om!

Înaintează iar în direcția noastră. Iar Dinah apasă pe trăgaci.

Totul se întâmplă atât de repede că nu înțeleg nimic. În clipa asta Steve stă în picioare și, în cea imediat următoare, e deja pe covor, gemând de durere în timp ce se ține strâns de brațul stâng.

Urechile îmi țiuie îngrozitor. N-am mai auzit niciodată sunetul unei împușcături până acum. Zgomotul este atât de asurzitor, încât îmi fac griji că mi-a afectat auzul. Mi-e greață. Atât de greață, încât simt că voi începe să vomit în secunda următoare. Și inima îmi bate mai puternic decât a făcut-o vreodată.

— M-ai împușcat, javră! mârâie Steve, uitându-se la Dinah.

Dinah îl ignoră, se întoarce calm către mine și repetă:

— Ella. Sună la 112.

Capitolul 35

Reed

— Ce s-a întâmplat? sunt primele cuvinte care-mi ies pe gură când răspund la telefon.

— Trebuie să vii la apartament! rostește Ella cu respirația tăiată. Vino acum. Ia-l și pe Callum. Pe toți. Dar în special pe Callum.

— Ella...

Apelul se întrerupe.

La dracu'! Mi-a închis. Dar nu pierd nicio secundă. A sunat și are nevoie de mine. Are nevoie de noi toți.

Mă dau jos din pat și în secunda următoare ies deja pe ușă. În timp ce bat cu pumnul în ușa lui Easton și apoi în a lui Sebastian, îl strig pe tata, care e la parter.

— Tată! I s-a întâmplat ceva Ellei.

O sun iar, dar nu-mi răspunde.

— Ce se petrece?

Easton iese iute din cameră când trec pe lângă ușa lui.

— Ella. Ceva e în neregulă.

Sar câte cincisprezece odată și mă grăbesc jos, pe scări. Deasupra și în spatele meu, aud sunet de uși trântite urmate de pași repezi.

Tata mă așteaptă la baza scării.

— Ce se întâmplă? întrebă îngrijorat.

— Ella are probleme. Are nevoie de noi.

— De noi toți? face el confuz.

Îi arăt telefonul.

— M-a sunat. Mi-a spus că trebuie să mergem toți acolo, chiar acum.

Cască ochii, derutat, dar și el este gata de acțiune.

— Mergem cu mașina mea. Haide!

Fugim afară și ne aruncăm în Mercedesul tatei. Mă pun pe locul din dreapta, în timp ce gemenii și East se așază în spate. Tata apasă pedala de accelerație până la podea și gonește pe alee. Aproape că nu are răbdare ca porțile să se deschidă suficient pentru ca mașina să poată ieși. Între timp, încerc s-o sun pe Ella, iar și iar.

După a cincea încercare, răspunde, în cele din urmă.

— Nu pot vorbi acum, Reed. A venit poliția. Tu unde ești?

Devin agitat.

— Poliția?

— Cine e? întrebă tata în timp ce conduce.

— Este Ella, îi spun. De ce e poliția acolo? o-ntreb.

Vocea îi e tensionată.

— Îți voi explica totul după ce vei ajunge aici.

Închide telefonul.

— Fir-ar să fie!

Lovesc telefonul de picior. M-am săturat să-mi tot închidă în nas.

East se apleacă în față și-și vâără capul printre cele două scaune din față.

— Ce a zis?

Tata trece pe roșu, ia o curbă periculoasă cu aproape 80 de kilometri la oră și apoi gonește frenetic pe următoarea stradă. Mă sprijin de ușă și verific cât e ceasul. Suntem la 10 minute distanță de oraș. Îi scriu rapid Ellei.

Ajungem în 10 min.

— Ce-a zis? îmi repetă East în ureche.

Arunc telefonul în cotiera mașinii și mă întorc către ei. Gemenii sunt palizi și tăcuți, dar East este foarte agitat.

— A zis că trebuie neapărat să mergem la apartament... cu toții...

Fac o pauză și mă întorc către tata.

— Mi-a cerut în mod expres să-l aduc pe tata.

— De ce naiba a cerut să vin eu? se întreabă el fără să-și desprindă ochii de la drum.

Un alt viraj periculos ne face pe toți să ne înclinăm către stânga înainte de a ne redresa în scaune.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Steve, spune East cu o voce pițigăiată. Trebuie să fie ceva legat de el.

Maxilarul tatei se încordează.

— Sună-l pe Grier. Și spune-i să vină la apartament.

Nu e o idee rea. Îl sun pe avocatul nostru care, spre deosebire de Ella, răspunde la telefon.

— Reed, cu ce pot să te ajut?

— Trebuie să vii la Steve acasă, îi zic eu.

Se lasă liniștea o fracțiune de secundă și apoi aud:

— Ce Dumnezeu ai mai făcut?

Îndepărtez telefonul de ureche și mă uit la difuzor cu neîncredere.

— Tipul ăsta crede că am făcut ceva rău.

Tata oftează enervat.

— Ai recunoscut că ești vinovat de ucidere din culpă. Bineînțeles că el crede că ai făcut iar ceva.

Mă încrunt, dar îmi pun telefonul înapoi la ureche.

— Este vorba de Ella. Ceva s-a întâmplat și tata crede c-ar trebui să vii și tu.

Apoi închid telefonul, pentru că am ajuns deja la complexul de locuințe și sunt mașini de poliție peste tot.

Tata se uită cu gura căscată la tot convoiul de mașini.

— Ce mama dracului?

Îmi simt inima în gât. Sar din mașină înainte ca aceasta să se oprească.

— Reed, treci înapoi! țipă tata. Așteaptă naibii o secundă.

Dar se aud mai multe portiere de mașină trântite și asta înseamnă că frații mei sunt deja pe urmele mele. Îi văd ca prin ceață pe oamenii din hol în timp ce fug disperat către lift. În mod miraculos, ușile de metal se deschid exact când încerc să mă opresc din fugă.

Nerăbdător, aștept ca să iasă din lift cei doi polițiști și apoi mă năpustesc înăuntru. Frații mei sar și ei înăuntru înainte ca ușile să se închidă.

— Ella e în regulă, omule, mă asigură East cu respirația tăiată.

— Pe bune?

Mă holbez la el. E ora zece jumătate. Sunt zeci de mașini de poliție în față. Ella m-a sunat panicată, spunând că are nevoie de noi toți aici.

— Ea a sunat totuși, subliniază el.

Lumea a luat-o razna dacă East este cel calm, în timp ce mie inima îmi bate atât de puternic, încât am impresia c-o să-mi sară din piept. Îmi trec o mână prin păr și mă uit la lumini, dorindu-mi ca liftul să se miște mai repede.

— Ce crezi că se petrece? întrebă Sawyer cu o voce stinsă.

— Probabil Dinah, încearcă să ghicească fratele lui geamăn.

Lovesc ușile cu pumnul. De-asta mi-e și mie teamă.

— Dacă mai faci asta o dată, s-ar putea să rămânem blocați aici, mă avertizează East.

— Bine. Atunci presupun că ar trebui să-ți trag un pumn direct în față.

— Și Ella o să se supere pe tine. Îmi iubește fața asta frumoasă, zice el în timp ce-și mângâie unul dintre obraji.

Gemenii își înăbușă un râs nervos. Strâng pumnii și mă gândesc cum ar fi să-i pocnesc pe toți trei. Din fericire pentru ei, liftul se oprește și o iau la goană.

Doi polițiști se află pe culoar lângă intrarea cu ușă dublă a apartamentului lux. Cel înalt și slab blochează intrarea cu o mână, în timp ce femeia își duce mâna către arma din dotare.

— Unde mergeți? întrebă cu autoritate unul dintre ei.

— Locuim aici, mint eu.

Cei doi ofițeri se uită unul la altul. În spatele meu, îi simt pe toți frații mei cum se încordează. Nu-mi pasă dacă trebuie să-i lovesc pe cei doi polițiști. Oricum merg la închisoare. Îmi iau avânt, dar, când mă apropii, un chip familiar se ivește în ușă.

Detectivul Schmidt își dă seama dintr-o privire ce se întâmplă. Apoi deschide larg ușa.

— Este în regulă. Pot să intre.

N-am de gând să mă întreb acum de unde am atâta noroc. Mă grăbesc înăuntru, trec de portretele uriașe cu Dinah și ajung în sufragerie, unde încep numaidecât să-mi strig iubita.

— Ella!

În cele din urmă o zăresc, ghemuită lângă nimeni altcineva decât Dinah, pe o canapea așezată cu fața către ușile balconului.

Mă năpustesc într-acolo și o trag de pe canapea.

— Ești bine?

— Sunt bine, mă asigură ea. Unde este Callum?

De ce este atât de obsedată de tata? Îmi trec mâinile de sus în jos peste brațele sale în timp ce o privesc. Nu pare să fie nimic în neregulă cu ea. Este palidă și rece. Părul îi este încâlcit și răvășit, dar nu pare a fi rănită.

O trag la pieptul meu, strângând-o cât mai aproape de inima care-mi bubuie.

— Ești sigură că ești bine, iubito?

— Sunt bine.

Mă îmbrățișează. Peste umărul ei, privesc către Dinah, al cărei chip, impecabil de obicei, este brăzdat acum de lacrimi. Ochii îi sunt roșii și are părul încâlcit, ca al Ellei.

— Ce dracu' zice Easton la fel de confuz ca mine. Una dintre... una dintre voi l-a împușcat pe Steve?

Mă întorc brusc și-mi dau seama c-am trecut pe lângă Steve. Acesta e prăbușit la baza șemineului, cu spatele lipit de pietrele acestuia. E încătușat.

Ella tresare.

— Ce dracu' se întâmplă? urlă tata.

Durerea de pe fața lui Dinah dispare și o lucire calculată îi luminează ochii. Se sprijină de canapeaua cea joasă și ridică o mână.

— Steve a încercat s-o reducă pe Ella la tăcere când ea a descoperit că el a omorât-o pe Brooke. I-am salvat viața, îmi poți mulțumi mai târziu.

Aud câteva înjurături în timp ce mă uit la Ella.

— Este adevărat?

Ea își înghite lacrimile și apoi dă încet din cap aprobator.

— Totul.

Dinah a spus multe lucruri importante acum, dar nu mă pot gândi decât la faptul că Steve a încercat s-o omoare pe Ella. E prea mult pentru mintea mea epuizată.

— Ești rănită? repet și încerc din nou să găsesc urme de răni pe corpul ei.

— Sunt bine. Jur!

Mă strânge de braț.

— Dar tu? Tu ai să fii bine?

Pentru că mi se învârte capul, încuviințez ca un idiot, dar deodată devin conștient de insistența ei. Noile informații mi se învârt în minte la nesfârșit, până când, una câte una, piesele încep să se lege.

Lacrimile lui Dinah.

Rugămintea frenetică a Ellei să vin... să venim cu toții.

Steve încercând s-o omoare pe Ella.

Brusc, îmi dau seama ce se întâmplă.

— Steve a încercat să dea vina pe mine pentru uciderea lui Brooke?

Când o văd pe Ella strâmbându-se, mă cuprinde o furie atât de mare, încât aproape nu mai văd nimic în fața ochilor. Sunt deja la jumătatea drumului către șemineu până să conștientizez că m-am mișcat din loc.

Aud vag cum mă strigă cineva, dar întreaga mea atenție e îndreptată spre omul care m-a învățat să merg pe bicicletă și care a jucat fotbal cu mine și cu frații mei. La dracu'! El a fost cel care mi-a dat primul prezervativ.

Un medic îngenunchează lângă el și-i verifică pulsul, în timp ce detectivul Cousins stă în picioare lângă el.

Ella vine lângă mine și-mi pune o mână pe braț, ca un avertisment.

— Nu, șoptește ea.

Cumva, găsesc puterea să nu-l lovesc pe Steve. Tot ce-mi doresc este să-mi snopesc nașul în bătaie, dar închid ochii și reușesc să-mi recapăt o fărâamă de autocontrol.

— De ce? mă răstesc în direcția lui Steve. De ce-ai făcut asta?

Frații mei fac un zid în spatele meu. Tata vine și se poziționează de cealaltă parte a mea. Privirea lui Steve sare de la Seb la Sawyer, se oprește la Easton, la mine, iar apoi îl fixează pe tata.

— A fost un accident, murmură Steve.

— Ce anume a fost un accident? Întreabă tata cu o voce plină de durere. Încercarea de a-ți ucide propria fiică? Sau faptul c-ai încercat să-l faci pe fiul meu să plătească pentru o crimă pe care n-a comis-o? De cât timp te-ai întors? Te culcai și cu Brooke?

Steve scutură din cap.

— Nu e așa, frate. Prezența ei era nocivă. A încercat să vă întoarcă pe tine și pe Reed unul împotriva celuilalt.

Măinile tatei lovesc cu putere și o veioză se izbește de o piatră, nu departe de capul lui Steve. Tresărim cu toții.

— N-am fost niciodată unul împotriva celuilalt. O femeie n-ar fi putut niciodată să intervină între noi.

— Brooke ar fi făcut-o. Și Dinah la fel.

Îi surâde batjocoritor blondei aflate la trei metri distanță.

— Toate femeile astea cu care noi am fost, Callum... vor să ne distrugă. La dracu'! Inclusiv nevastă-ta.

Ella scoate un sunet slab și alarmat. Eu și tata ne uităm la ea, dar ea își ferește iute privirea.

— Ce s-a întâmplat? întreb cu o voce aspră.

Trage aer în piept.

— Ella, o roagă Steve de lângă șemineu. Nu trebuie să știe. Ea trage iarăși aer în piept.

— La naiba! Înjură Steve, apoi se uită disperat la detectivul Cousins. Scoate-mă de aici! Am o rană superficială, n-am nevoie de îngrijire medicală. Pur și simplu, du-mă la închisoare. Îmi știu deja drepturile, futu-i!

Și atunci îmi dau seama de ce anume îi este teamă lui Steve. De ceea ce a descoperit Ella, cel mai probabil.

— E vorba de mama, nu-i așa? spun cu o voce răgușită.

Și nu știu dac-o întreb pe Ella sau pe Steve, sau pe tata, sau întregul Univers. Tot ce știu este că, în secunda în care am menționat numele mamei, Steve se albește la față.

Ella mă strânge de mână, dar tot nu mă privește în ochi.

— Steve și mama ta au avut o aventură, șoptește ea.

Tăcerea se așterne în cameră. Chiar și detectivul Cousins pare uluit, iar el nici măcar n-o cunoștea pe mama.

— Ella! o imploră Steve. Te rog...

Îl ignoră și-și întoarce privirea tulburată către tata.

— Maria i-a scris o scrisoare în care-i spunea că nu mai poate trăi cu vina aceea. Am găsit-o în camera în care a stat Brooke. Ea a încercat s-o ascundă.

Privirea ei tristă se întoarce către mine și apoi către frații mei.

— Nu a fost vina voastră.

Tata face un pas în spate și se sprijină de marginea mesei.

Mintea mea refuză să priceapă sensul cuvintelor rostite de Ella. Sunt doar consoane și vocale fără sens. Sawyer și Seb au

rămas înlemniți. Și eu sunt împietrit, îngrozit de ceea ce tocmai am auzit.

Doar Easton se poate mișca.

— Ticălosule! Ticălosule! țipă și se năpustește către Steve.

Detectivul Cousins se aruncă între cei doi. Gemenii se grăbesc și-l trag pe East înapoi. Tata se îndreaptă și pășește apăsător.

Fiecare părticică din corpul meu îmi spune să mă arunc asupra lui Steve. Să-l pocnesc până rămâne lat pentru tot ce mi-a făcut mie, mamei și întregii mele familii. Dar mâna firavă a Ellei se află pe umărul meu, păstrându-mi luciditatea.

Am glumit odată că mă ține în lesă. Este adevărat. Sunt o persoană mai bună cu ea lângă mine. Mai controlată. Mai demnă. Și, la urma urmei, după toate lucrurile prin care a trebuit să treacă în seara asta, nu vreau să-i înrăutățesc și ei situația și să-i lovesc tatăl.

— Cât timp? îi poruncește tata să-i răspundă, țintuindu-și cel mai bun prieten cu o privire furioasă.

Steve se șterge la gură cu o mână tremurândă.

— Ea a venit la mine.

— Cât timp? urlă tata.

Cousins cere ajutor prin stație.

— Am nevoie de întăriri aici. Am cinci membri ai familiei Royal însetați de sânge.

Steve nu-și ia ochii de la tata.

— A fost o singură dată. A profitat de mine.

Tata înghite în sec și se întoarce spre Ella.

– Cât?

– Nu știu. Am găsit doar scrisoarea asta.

Ea scoate o bucată de hârtie mototolită și cu colțul stâng rupt.

Recunosc hârtia imediat. Mama avea un set personalizat de hârtie și plicuri. Spunea că orice doamnă adevărată trebuie să trimită o scrisoare de mulțumire scrisă de mână în loc să folosească telefonul. Niciodată să nu trimită un mesaj pe telefon sau un e-mail.

Tata înșfacă hârtia din mâna Ellei și citește. Apoi, cu un efort imens, împătorește scrisoarea și i-o înapoiază Ellei. O trag de braț, iar ea îmi dă scrisoarea cu un gest moale.

– Meriți să putrezești în iad! îi zice tata lui Steve printre dinți, în timp ce tremură din toate încheieturile. Am fost alături de tine atâta timp. Ți-am luat apărarea mereu când cineva încerca să-ți pună la îndoială onoarea, loialitatea.

Trage o gură de aer adânc în piept.

– Nu pot nici să mă uit la tine.

Arunc o privire fugară către scrisoare, dar la vederea scrisului mamei inima începe să mă doară. În tot acest timp, am crezut că am fost vinovat de moartea ei. Și Easton s-a învinuit. Gemenii au fost sfâșiați luni de zile din cauza vinovăției. Familia noastră s-a destrămat. L-am urât pe tata. Ne-am urât pe noi înșine. Când Ella a sosit neanunțată, am urât-o și pe ea. Am tratat-o ca dracu'.

East și cu mine am lăsat-o pe marginea drumului într-o noapte și am forțat-o să vină pe jos acasă. Am urmărit-o de la

distanță, pentru că nu eram *complet* idioți, dar am făcut-o să creadă că am abandonat-o.

Nu știu și nici nu înțeleg cum de m-a iertat. Cum e posibil să mă iubească.

În timp ce sunt absorbit de gânduri, tata trece pe lângă East, îl ocolește pe Cousins și îl lovește pe Steve direct în mandibulă, atât de puternic, încât zgomotul izbiturii răsună în toată sufrageria. De data aceasta, când Steve își șterge gura cu mâna, sângele îi murdărește întreaga față.

— Suficient. Este în custodia poliției, spune scurt detectivul Cousins.

Tata nu-și ia privirea de la Steve.

— Nemernicule! Te-ai culcat cu nevasta mea, ai ucis o femeie și ai încercat să dai vina pe fiul meu?

— Tată, zic cu glas răgușit. Nu merită.

Chiar nu merită. Steve nu mai contează. Tot ce contează este că sunt în viață. Toți cei la care țin sunt teferi și nevătămați. Nu voi merge la închisoare. Ella vine cu noi acasă, acolo unde-i este locul. O să trecem peste asta, așa cum am trecut peste sinuciderea mamei, peste destrămarea familiei și peste demonii noștri lăuntrici.

O iau pe Ella de mână cu hotărâre și zic:

— Hai să mergem.

— Unde mergem? întreabă ea.

— Acasă.

Pentru o clipă nu scoate niciun sunet.

— Sună bine.

— Da, zice Easton și se așază de cealaltă parte a Ellei. Camera ta e un dezastru.

— Pentru că te uiți tu la fotbal acolo, murmură ea când plecăm. Mă aștept să faci curățenie când ajungem.

Easton se oprește în ușa apartamentului și o privește cu scepticism.

— Sunt Easton Royal. Nu fac nicio curățenie.

Tata oftează. Gemenii chicotesc. Chiar și polițiștii par că se străduie să nu izbucnească în râs.

O strâng pe Ella și mai ferm de mână și ies din apartament urmat de toți frații mei. În spatele nostru rămâne un trecut chinuit și îngrozitor. În fața noastră, se așterne un viitor fără pată.

Nu voi mai privi niciodată înapoi.

Capitolul 36

Reed

Durează exact patruzeci și opt de ore pentru ca Halston Grier să-mi obțină o nouă audiere. De data aceasta, nici măcar nu-mi mai pasă că judecătorul Delacorte este cel care se ocupă de dosarul meu. E ceva al naibii de plăcut în faptul că tocmai el va trebui să respingă toate acuzațiile împotriva mea, după ce a încercat să-l mituiască pe tata.

— Având în vedere istoricul tău cu acest judecător, sfatul meu este să fii cât mai spăsit în timpul audierii, mă sfătuiește Grier, în timp ce așteptăm ca Delacorte să iasă din una dintre sălile sale de ședință.

Ședința ar fi trebuit să înceapă acum cincisprezece minute, dar judecătorul stă îmbufnat în spate și încearcă să amâne inevitabilul.

Avertismentul lui Grier nu era necesar. N-am zâmbit prea mult de la telefonul Ellei, de sâmbătă seară.

— Toată lumea să se ridice în picioare, intră onorabilul judecător Delacorte!

— Onorabil, pe dracu'! mormăie East în spatele meu.

Grier privește drept în față, dar consilierul său, Sonya Clark, se întoarce și se uită la fratele meu.

Cu colțul ochiului, îl văd pe Easton făcând cu mâna, semn că-și va ține gura. Ella stă lângă el și e bizar de apropiată de

Dinah. Presupun că între ele două s-a format un soi de legătură ciudată în noaptea în care Steve a mărturisit că a ucis-o pe Brooke pentru că a confundat-o cu Dinah.

Încă mai cred că Dinah este un șarpe de femeie, dar îi sunt al naibii de recunoscător. Da, mi-a șantajat fratele, dar tot ea a fost cea care i-a salvat viața Ellei. Dacă n-ar fi luat arma din seif și n-ar fi venit în ajutorul Ellei, lucrurile s-ar fi sfârșit complet diferit. Mulțumită ei, Ella este vie și nevătămată, iar Steve O'Halloran va ajunge după gratii, acuzat de crima pe care toată lumea a crezut că *eu* am comis-o.

De fiecare dată când mă gândesc la asta, îmi vine să trag un pumn în ceva. Ticălosul ăla m-ar fi lăsat să putrezesc în închisoare pentru ceva ce n-am făcut. Știu că este tatăl Ellei, dar nu voi putea niciodată să-l iert pentru ce a făcut. Și cred că nici Ella nu va putea.

Grier mă trage de haină, amintindu-mi să mă ridic în picioare. Îi urmez îndemnul, apoi aștept ca grefierul să ne permită să ne așezăm din nou.

În roba cea neagră și cu părul grizonant, judecătorul Delacorte pare un tip onorabil, dar toți știm că e doar un gunoi de om care ascunde infracțiunile comise de fiul său delincvent și violator.

Delacorte se așază și începe să răsfoiască documentele primite de la avocați. În tot acest timp, întreaga încăpere este încă în picioare. Ce măgar!

După zece minute lungi, grefierul își drege, în sfârșit, vocea. Rușinea i se poate citi pe chipul îmbujorat. Nu e vina

lui că șeful său e un om de nimic. Tuturor ne pare rău pentru el.

Sunetul îi atrage atenția judecătorului Delacorte. Își înalță capul, se uită la noi, face un gest.

— Puteți lua loc. Vreo solicitare din partea reprezentantului statului?

E harababură în sală cât timp oamenii își reocupă locurile. Procurorul rămâne în picioare. Trebuie să-i fie extrem de greu să facă asta – să admită că s-au înșelat în legătură cu toate dovezile și că aproape au băgat un puști nevinovat în închisoare.

— Da, avem.

— Ce anume?

Delacorte nici nu se sinchisește să-și ascundă nerăbdarea. E enervat că trebuie să se afle aici, chiar dacă asta e slujba lui. Procurorul spune cu glas ferm:

— Ne retragem acuzațiile.

— Pe ce motiv?

Totul se află în documentele din fața lui Delacorte, dar, pentru că-și urăște viața, încearcă să-i facă la fel de nefericiți și pe cei din jur.

— Motivul este că noile probe arată că a fost acuzată de crimă persoana greșită. Avem un nou suspect în penitenciar.

— Iar noile probe sunt mărturia iubitei acuzatului precedent și soția separată a noului inculpat?

— Da.

Delacorte pufnește de la prezidiu:

— Iar procuratura consideră aceste probe ca fiind credibile?

E evident că nu vrea să mă lase să scap prea ușor. Îi arunc o privire oarecum îngrijorată lui Grier, care face un semn aproape imperceptibil din cap. Atunci e bine. Dacă Grier nu este agitat, atunci nu e cazul s-o iau razna pe-aici.

— Da. Avem o înregistrare cu domnul O'Halloran în timp ce-și mărturisește crima. Declarațiile victimelor sunt susținute de dovezile de la fața locului, precum și de o mărturisire ulterioară a crimei de către O'Halloran, de față cu detectivul Cousins, detectivul Schmidt și ofițerul Tomas, în care domnul O'Halloran recunoaște că și-a confundat victima decedată cu propria soție.

— Sunteți sigur că aveți persoana potrivită de această dată? Ultima dată când am fost aici, ați jurat că domnul Royal este cel care a comis crima asta violentă. De fapt, aveam o audiere programată din cauză că el urma să-și recunoască vina. V-ați înșelat atunci sau vă înșelați acum? întrebă Delacorte pe un ton sarcastic.

Avocatul se înroșește în obraji.

— Ne înșelam atunci, spune el și, în ciuda situației neplăcute, vocea îi este fermă.

E atât de evident că judecătorul Delacorte nu vrea să decidă în favoarea mea. Vrea să putrezesc în închisoare. Din nefericire pentru el, astăzi va merge la culcare simțind gustul amar al înfrângerii.

Își înalță ciocănelul.

— Rămânem în pronunțare cu privire la solicitarea parchetului, se răstește el. Altceva, domnule procuror?

— Da, încă un lucru.

Procurorul se răsuțește și-i șoptește ceva consilierului său.

Grier începe să-și strângă lucrurile.

— S-a terminat? îl întreb.

Grier dă din cap.

— Da. Felicitări! Ești oficial liber.

Pentru prima dată de când am pășit în tribunal, trag cu forță aer în piept.

— Mulțumesc.

Îi strâng mâna în semn de recunoștință, chiar dacă știu că persoana căreia ar trebui să-i mulțumesc cu adevărat e undeva în spatele meu. Grier, pe de altă parte, considera c-ar fi trebuit să mă declar vinovat, în ciuda nevinovăției mele.

East sare peste balustrada cea mică și vrea să bată palma cu mine, dar gestul lui rămâne suspendat în aer când procurorul rostește următoarele cuvinte:

— Am dori să-l punem sub acuzare pe Steven George O'Halloran.

Îmi țin răsuflarea atunci când Steve iese dintr-o încăpere alăturată, însoțit de un gardian în uniformă. Steve intră în sala de judecată și merge către boxa inculpatului, dar privirea lui inexpresivă nu se îndreaptă în direcția mea. Și nici înspre fiica lui.

— Dați citire capetelor de acuzare, domnule procuror, spune judecătorul Delacorte pe un ton plictisit, de parcă asta e ceva la ordinea zilei.

Probabil pentru el chiar așa și e, dar nu și pentru noi.

Nu și pentru Ella.

Mă uit peste umăr și descopăr că are o expresie îngrozită și tristă, în același timp. Așa că-i șoptesc lui East:

— Scoate-o de aici.

Fratele meu dă din cap, fiind, evident, de acord că Ella nu trebuie să stea aici și să asculte toate acuzațiile aduse împotriva tatălui său.

— Haide, Ella. Hai să mergem. S-a terminat, spune el pe o voce joasă.

Însă Ella refuză să plece. O ia de mână pe Dinah, dintre toți oamenii de pe lume. Iar Dinah, femeia materialistă, șantajista, îmi prinde iubita de mână. Cele două se sprijină una de cealaltă, în timp ce procurorul citește rechizitoriul.

— Steven George O'Halloran, în calitate de inculpat, în regiunea Bayview a statului Carolina de Nord, a comis cu bună știință o crimă de gradul doi, care s-a soldat cu moartea lui Brooke Anna Davidson.

— Inculpatul este rugat să facă un pas în față.

Mă dau la o parte din drum și mă uit năuc de uimire cum Grier scoate alte hârtii. Sfinte Sisoie! Nu-și strânge lucrurile. Mi-a pus dosarul deoparte și se pregătește să-l apere pe Steve.

Steve își încheie nasturii sacoului în timp ce se apropie de bancă. Arată încrezător și stăpân pe sine, dar tot refuză să se uite în ochii mei.

— Cum pledezi? întrebă Delacorte.

— Nevinovat, spune Steve pe un ton clar și puternic.

Îmi strâng pumnul. Nevinovat, pe dracu'! Îmi vine să-l omor. Îmi vine să-i izbesc fața de masa de lemn până când o să-i fie de nerecunoscut. Îmi...

O mână mă prinde de încheietură. Ridic privirea și văd chipul superb, dar nefericit al Ellei și conștientizez ce eram pe cale să fac. Închid ochii și îmi sprijin fruntea de-a ei.

— Ești gata să mergem acasă?

— Da, sunt.

O iau de mână și părăsim sala de judecată... și pe Steve. Ceilalți membri ai familiei ne urmează. Afară, câțiva reporteri se grăbesc înspre noi, dar frații Royal sunt înalți și intimidanți. Facem un cerc protector în jurul Ellei și o apărăm de vulturi în timp ce părăsim tribunalul.

Ne întâlnim cu tata lângă Mercedesul lui.

— Vii acasă cu noi, Ella.

— De tot? întrebă ea cu precauție.

El îi zâmbește.

— De tot. Grier completează actele pentru tutelă chiar în momentul ăsta.

Zâmbetul îi dispare brusc de pe față.

— Ne folosim de problemele legale actuale ale lui Steve pentru a obține o procedură urgentă de judecată.

Durerea din ochii tatălui meu nu trece neobservată. Steve ne-a trădat pe toți, dar l-a rănit în mod special pe tata. Steve este... era... cel mai bun prieten al lui, dar ticălosul era dispus să mă lase pe mine să fiu închis pentru o crimă pe care el o săvârșise.

Și a...

Mi se pune un nod în gât când îmi amintesc de trădarea cealaltă.

Steve a avut o aventură cu mama.

Doar gândul la asta mă face să-mi vină să vomit și aproape că-mi doresc ca niciunul dintre noi să nu fi citit scrisoarea aceea. Dar într-un fel mă bucur că am făcut-o. Atât de mult timp m-am învinovățit pentru moartea mamei, întrebându-mă dacă nu cumva bățiile și nechibzuința mea au fost detaliile ce au determinat-o să se sinucidă. East credea că dependența lui de pastile a adus-o pe marginea prăpastiei.

Cel puțin acum știm adevărul. Mama s-a sinucis pentru că nu mai putea să suporte vinovăția pentru că se culcase cu cel mai bun prieten al tatei. Și credea că și tata a înșelat-o. Steve a avut grijă ca ea să creadă asta.

Nenorocitul de Steve. Sper că niciodată nu va mai trebui să dau ochii cu omul acela.

— Ella!

Cred că l-am invocat pentru că, dintr-odată, a apărut pe treptele tribunalului.

— Oh, rahat! murmură East.

Gemenii înjură și ei, cu epitete mai colorate. Mă bate gândul s-o urc pe Ella pe umăr, să ne suim în mașină și să conducem cât mai departe. Dar am ezitat prea mult, pentru că Steve se îndreaptă deja către locul de parcare.

Tata face un pas amenințător în față, interpunându-se între Ella și Steve.

— Ar trebui să pleci! îi ordonă el.

— Nu. Vreau să vorbesc cu fiica mea.

Steve se apleacă pe lângă tata și încearcă să vorbească cu Ella.

— Ella, ascultă-mă. Am fost drogat noaptea trecută. Cred că Dinah mi-a pus ceva în băutura. Știi că nu ți-aș face niciodată rău. Și nici nu am ucis-o pe Brooke. Ai înțeles greșit tot ce ți-am spus în noaptea aia.

Chipul ei e străbătut de durere.

— Chiar așa? Asta este povestea acum?

— Trebuie să ai încredere în mine.

— Să am încredere în tine? Cred că glumești. Ai omorât-o pe Brooke și ai încercat să dai vina pe Reed! Nu știu cine ești și nici nu vreau să știu.

Ella deschide portiera și intră în mașină. Zgomotul ușii trântite ne îmboldește pe toți. Gemenii și Easton se urcă în Roverul lui Sawyer, în timp ce eu mă alătur Ellei în mașina tatei. Acesta rămâne cu Steve, dar vocile lor furioase sunt înăbușite de geamurile închise ale Mercedesului. Nici măcar nu-mi mai pasă ce-și spun. Am încredere că tata îi va spune lui

Steve să se ducă dracului, acolo unde merită să putrezească pentru totdeauna.

Ella se uită la mine cu tristețe în timp ce îmi pun ușor un braț în jurul ei.

— Voi, băieții, ați fost cruzi cu mine când am sosit, începe ea.

Tresar când aud asta.

— Știm.

— Dar v-ați schimbat atitudinea, iar eu... eu am avut o familie pentru prima dată în viață.

Lacrimile încep să-i curgă pe obraji. Mâinile îi sunt încheștate în poală și palide la încheieturi.

Îi acopăr mâinile cu palma și simt cum lacrimile calde îmi umezesc mâna.

— Când a venit Steve, am fost dură cu el, dar, în secret, eram bucuroasă că era atât de încântat să-mi fie tată. Regulile lui erau ridicole, dar fetele de la școală mi-au spus că nu erau neobișnuite, și uneori asta îmi dădea impresia că el chiar ține la mine.

Îmi înghit nodul din gât. Cuvintele ei sunt atât de pline de durere că nici nu știu cum să o alin.

— Credeam, continuă ea, uneori credeam că mama a greșit târându-mă cu ea în jurul țării, în timp ce sărea dintr-o relație urâtă în alta. Credeam că mi-ar fi fost mai bine dacă aș fi crescut cu Steve. Un O'Halloran, și nu un Harper.

Oh, la naiba! O trag în brațe și-i ghemuiesc chipul umed de lacrimi la pieptul meu.

— Știu, iubito. Îmi iubesc mama, dar uneori și eu gândesc lucruri rele despre ea. Înțeleg că ea nu putea să mai trăiască cu ea însăși, dar ar fi trebuit să *încerce*. Pentru că noi aveam nevoie de ea.

Îi netezesc părul Ellei și-i sărut tâmpla.

— Nu cred că, dacă suntem supărați sau avem resentimente față de mamele noastre, care ne-au dezamăgit, înseamnă că nu le suntem loiali.

Corpul ei mic tresaltă de suspine.

— Mi-am dorit ca el să mă iubească.

— Oh, iubito, ceva e în neregulă cu Steve. Nu e capabil să iubească pe altcineva în afară de sine. Țsta e defectul lui, nu al tău.

— Știu. Dar tot e dureros.

Portiera șoferului se deschide și tata intră în mașină.

— Totul este bine acolo, în spate? întrebă el discret.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în oglinda retrovizoare. Nu răspund, fiindcă știu că întrebarea îi e adresată Ellei.

Ea tremură și suspină, și doar apoi își înalță capul.

— Da, sunt cam dată peste cap, dar voi fi bine.

Mi se dă jos din brațe, dar continuă să-și țină capul pe umărul meu. Tata iese din parcare și pornește către casă.

— I-am zis odată lui Val că noi doi suntem ca două oglinzi, îmi șoptește Ella. Că ne potrivim într-un mod ciudat.

Știu exact la ce se referă. Sentimentele complicate pe care le nutrim pentru mamele noastre, pentru slăbiciunile și fragilitatea lor, pentru forța lor ascunsă și dragostea pe care

ne-au arătat-o, pentru egoismul lor care ne-a afectat viața... toate acestea sunt o parte din lucrurile care ne-au sfâșiat pe dinăuntru, dar cumva fâșiile astea răsucite și rupte s-au contopit până când am redevenit amândoi întregi.

Ella mă reîntregește. Și eu pe *ea*.

Obișnuiam să-mi fie teamă de viitor. Nu știam ce se va întâmpla cu mine, nu știam dacă mânia și amărăciunea din interiorul meu au să dispară vreodată cu adevărat, dacă aș putea să mă simt vreodată vrednic sau dacă voi găsi pe cineva capabil să vadă dincolo de imaginea de ticălos pe care o arăt lumii.

Dar nu-mi mai este frică. Și am găsit pe cineva capabil să vadă cine sunt. Cineva care vede cu adevărat cine sunt. Și eu văd cine este ea cu adevărat. Ella Harper este tot ceea ce-mi voi dori vreodată, pentru că ea este viitorul meu. Este puterea, înflăcărea, și salvarea mea.

Este totul pentru mine.

Capitolul 37

Ella

O săptămână mai târziu

— Ce-i ASTA? întreb, ieșind din baie îmbrăcată în hainele mele preferate: un tricou de-al lui Reed și o pereche de pantaloni scurți.

Antrenamentul echipei de dans a durat mai mult astăzi, așa că i-am zis lui Reed să se ducă acasă fără mine. Când m-am întors, l-am convins să aștepte până fac un duș, cu toate că el susține că nu-i pasă dacă sunt transpirată.

În sfârșit, intru în cameră și văd tot felul de broșuri colorate împrăștiate pe pat. Majoritatea au poze cu niște tineri care strâng diverse manuale în brațe.

— Alege una, zice Reed.

Privirea îi este ațintită asupra televizorului.

Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că sunt broșuri cu facultăți – aproximativ zece bucăți.

— Ce anume?

— Alege unde mergem la facultate.

— Noi?

Curioasă, întorc una dintre broșurile deschise. UCN (Universitatea Carolina de Nord), scrie pe broșură, *oferă programe de studii universitare încă din secolul al XVIII-lea.*

— Evident.

Se rostogolește pe-o parte, mototolind o parte dintre fluturașii lucioși cu greutatea corpului său.

— Alegem împreună? spun surprinsă.

— Da. Ai zis că vrei să faci dans. Câteva oferă programe de studii excelente în domeniul artelor.

Scotocește prin grămadă și scoate o broșură cu roșu și alb.

— Deci, UCN-Greensboro are un program de studiu pentru dans și la fel și UCN din Charlotte. Ambele universități sunt acreditate de Asociația Națională a Școlilor de Dans.

Un familiar val de căldură îmi străbate corpul.

— Te-ai interesat de toate lucrurile astea?

— Sigur că da.

Îmi mușc buza de jos, în încercarea de a nu izbucni în lacrimi. Țasta e unul dintre cele mai frumoase și dezinteresate lucruri pe care le-a făcut cineva pentru mine. Nu reușesc să-mi ascund emoțiile prea bine, pentru că Reed se apleacă deasupra patului și mă trage lângă el.

Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Te-ai supărat?

— Nu. E atât de drăguț ce ai făcut, mă smiorcăi.

Zâmbind, se așază pe marginea patului și mă trage în poală. Pare jumătate jenat, jumătate mândru.

— Mi-am închipuit că măcar atât puteam face. Ce planuri aveai înainte ca tata să te răpească?

— Ha, așadar, recunoști că m-a răpit!

El îmi zâmbește ștregărește.

— Tocmai am spus-o.

— Bine. Trebuia să merg la un colegiu comunitar și să obțin o stagiatură într-o companie. Și apoi, să urmez cursuri de contabilitate pentru doi ani și, dacă aveam noroc, să găsesc un loc de muncă stabil unde aș fi numărat cifre toată ziua. Aveam în plan să port preponderent pantaloni, să mănânc la cantină și, poate, să am un câine la care să mă întorc seara acasă.

Zâmbetul îi devine din ce în ce mai larg.

— Ei bine, acum poți să mergi la facultatea de arte și să trăiești din fondul de tutelă.

— Și cu diploma ta în managementul afacerilor cum rămâne?

Ridică din umeri.

— Pot să obțin asta oriunde. Nu e ca și cum tata nu mă va angaja oricum. Abia așteaptă să ne implicăm în afacerea familiei. Pe Gid nu-l interesează. Lui East îi plac mașinile de mare viteză. Gemenii sunt mai degrabă ca... se oprește înainte de a menționa numele lui Steve. Gemenilor le plac avioanele și nu sunt interesați să se ocupe de afacere.

Mă desprind din îmbrățișarea lui și mă îndrept către șifonier, de unde scot fluturașul pe care l-am găsit în seara asta pe panoul de informații din Astor Park – Hailey mi-a atras atenția când l-a văzut. Mă întorc către Reed și-i dau la schimb fluturașul pentru broșura Universității din Greensboro.

— Ce-i asta?

Întoarce fluturașul pe partea cealaltă.

— Este un program de box pentru amatori. Știu că-ți plac lucrurile astea și că nu-i recomandat să mai ajungi în boxa inculpatului. Aici o să poți lovi și să fii lovit și este perfect legal. Nu zic c-ar trebui să faci asta pentru tot restul vieții, dar...

— Îmi place ideea, zice Reed cu entuziasm.

— Da?

— Aș putea să fac asta, să merg la școală și să mă întorc acasă, la tine, nu-i așa?

Mă lipesc de el.

— Exact.

Zâmbesc cu subînțeleles.

— Oh, și Val a spus să-l iei și pe Wade cu tine. Crede că i-ar prinde bine să-i fie pocnită fața aia frumoasă din când în când.

Reed pufnește în râs.

— Am crezut că sunt împreună acum!

— Sunt împreună.

Râd în timp ce mă gândesc la prietenii noștri cei mai buni. Sunt oficial un cuplu de o săptămână, iar Val deja pune piciorul în prag.

— Dar ea încă-l face să plătească pentru că s-a giugiulit cu altcineva.

Reed își dă ochii peste cap.

— Fetele sunt nebune.

— Nu, nu suntem.

Îl ciupesc în semn de avertisment.

— Oh, și apropo, am decis că voi lua lecții de dans. E singurul lucru pe care Jordan îl face și pe care sunt cu adevărat invidioasă. Și știu că nu voi fi la fel de bună ca ea, care are deja un an de lecții de dans, dar cred că o să fie minunat.

— Tatei i-ar plăcea la nebunie.

Reed mă trage peste el și încep să mă frec de corpul lui încordat și ademenitor. Buzele noastre se ating într-un sărut gingaș și dulce. Măinile lui mi se strecoară sub pantaloni și mă lipește și mai puternic de corpul lui. Ne sărutăm până rămânem fără suflare, apoi mă rostogolesc într-o parte, pentru că, dacă o ținem așa, vom fi dezbrăcați în cel mai scurt timp posibil. Cina se servește în curând și cu toții depunem eforturi să începem să luăm masa împreună, ca o familie.

În plus, Gideon vine și el în seara asta și am un cadou pentru el.

— Cum te mai simți cu privire la...?

Lui Reed îi piere vocea.

Ca de obicei, nu-i menționează numele lui Steve.

— Sunt bine, îl asigur. Și n-ar trebui să-ți fie teamă să rostești numele lui Steve în fața mea. Doar nu-l numi tatăl meu, pentru că nu este. N-a fost niciodată.

— Așa este, răspunde Reed. El n-a fost niciodată tatăl tău. Prea puține lucruri din el se regăsesc în tine.

— Așa sper.

Doar că, oricât aș vrea să neg asta, Steve *este* tatăl meu. Și contul ăla bancar amintit de Reed mai devreme? Sunt banii pe care Steve a fost de acord să-i primesc, avându-l pe Callum ca

administrator al contului. Deja am înjumătățit suma, dar a fost pentru un scop caritabil.

Cred că Gideon va fi extraordinar de fericit în seara asta, când va afla despre înțelegerea mea cu Dinah. În schimbul a jumătate din suma primită de la Steve, ea a distrus toate dovezile incriminatorii pe care le avea împotriva lui și a lui Savannah. Este pe bune acum și știu asta, pentru că am fost lângă șemineu cu ea când a aprins focul și a ars stickul, pozele printate și documentele oficiale, cu privire la care a insistat că nu le-ar fi folosit niciodată.

Este același șemineu unde Brooke și copilul ei au murit, dar încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Brooke nu mai este printre noi. Și nici copilul nenăscut al lui Callum. Nimic n-o să-i poată vreodată aduce înapoi și tot ce putem face acum este să mergem mai departe.

Mă întind după mâna lui Reed.

— *Tu* ești bine? După toate întâmplările prin care am trecut?

— Da, admite el. Sunt cu siguranță ușurat că nu mai trebuie să merg la închisoare, dar încă sunt furios pe tatăl... pe Steve. Și sunt supărat și pe mama. Dar... încerc să trec peste asta.

Înțeleg exact ce vrea să zică.

— Dar Easton? Nu ți se pare că se comportă ciudat în ultimul timp?

Easton a fost extrem de abătut săptămâna asta.

— Nu știu. Cred că i-a sucit capul o fată.

Mă întorc pe-o parte.

— Serios?

O grimasă amuzată apare pe fața lui Reed.

— Serios.

— Uau! fac eu și dau din cap de uimire. A înghețat iadul.

— Da.

Înainte să pot scoate mai multe de la el, Callum strigă din hol.

— Cina este gata!

Reed mă ajută să mă ridic în picioare.

— Hai să mergem jos. Familia așteaptă după noi.

Iubesc acest cuvânt și pe băiatul care mă ia de mână și mă conduce afară din cameră pentru a ne alătura familiei noastre.

Familiei *mele*.

Mulțumiri

Când am început să scriem *Prințesa de hârtie*, în toamna anului 2015, o făceam una pentru cealaltă. Făceam schimb de capitole pe e-mail. Cuvintele zburau pe pagină.

Totuși, indiferent de cât de mult am îndrăgit acest proiect, niciodată nu ne-am imaginat că avea să rezoneze cu atât de mulți cititori din toate colțurile lumii. Suntem atât de recunoscătoare că voi, cititorii, ne-ați îmbrățișat poveștile. Voi ați dat viață acestor personaje.

De asemenea, trebuie să-i mulțumim și lui Margo, care a stat și ne-a ascultat principalele idei și ne-a oferit părerea ei.

Primilor cititori, Jessica Clare, Michelle Kannan, Meljean Brook și Jennifer L. Armentrout, care ne-au oferit o critică neprețuită.

PR-ului nostru, Nina, pentru faptul că a făcut toată publicitatea posibilă acestui proiect. Știm că a muncit enorm pentru asta!

Am fi pierdute fără Natasha și Nicole, asistentele noastre, care ne ajută să ne îndeplinim sarcinile zilnice.

Și, desigur, suntem veșnic îndatorate tuturor bloggerilor, criticilor și cititorilor care și-au făcut timp să citească, să scrie cronici și să laude cartea asta. Sprijinul și opiniile voastre fac ca tot acest proces să merite efortul!